VII

YEŞİLİN KIZI ANNE

EPHESUS

L. M. Montgomery

L. M. Montgomery

YEŞİLİN KIZI
ANNE

7

YEŞİLİN KIZI ANNE - 7

Orijinal Adı: Rainbow Valley #7
Yazarı: L. M. Montgomery

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Editör: Nur Taşdöndüren
Düzelti: Aydan Yalçın
İllüstrasyon: Sezen Özyıldız
Sayfa Tasarımı: Gürkan Ademir

Basım Yılı: Mart 2021
ISBN: 978-625-7077-92-7
Yayınevi Sertifika No: 40169

© L. M. Montgomery, 1908

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsüyü Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0(212) 613 17 33
Sertifika No: 46025

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

EVE DÖNÜŞ

BÖLÜM 1

Elma yeşilini andıran, berrak bir mayıs akşamüstüydü. Four Winds Rıhtımı'nın koyu renkli kumsalı batmakta olan güneşin altın sarısı ışığını bir ayna gibi yansıtıyordu. İlkbahar olmasına rağmen deniz kederle uğulduyordu fakat Bayan Cornelia'nın Glen St. Mary Köyü ne doğru keyifle ilerlediği kızıl yolda neşeli, hafif bir rüzgâr esti. Bayan Cornelia, artık Bayan Marshall Elliott idi ve Bayan Marshall Elliott olalı tam on üç sene geçmişti. Buna rağmen pek çok kişi ona Bayan Elliott olarak değil, hâlâ Bayan Cornelia olarak hitap ediyordu. Bu eski ismi, eski dostlarına daha hoş geliyordu. Sadece bir kişi ona eski ismiyle hitap etmeyi bırakmıştı: Ingleside'da yaşayan Blythe ailesinin ihtiyar, ağırbaşlı ve sadık yardımcısı Susan Baker, eline geçen her fırsatta kadına imalı bir şekilde, "Bayan Marshall Elliott," diyordu. Bu imanın altında ona "Bayan Marshall Elliott olmayı sen istedin, o zaman bu isimle anılmalısın," der gibiydi.

Bayan Cornelia Avrupa'dan yeni dönmüş Anne ve Gilbert'ı görmek için Ingleside'a gidiyordu. Şubat ayında Londra'da düzenlenen önemli bir tıp kongresine katılmak için oraya gitmişler ve üç ay sonra geri dönmüşlerdi. Bayan Cornelia, onlar yokken Glen'de yaşanan olaylar hakkında konuşmayı iple çekiyordu. Köye yeni bir aile gelmişti. Ne aileydi ama! Bayan Cornelia hızlı hızlı yürürken, bu aileyi düşünüp başını sertçe iki yana salladı.

Ingleside'ın büyük verandasında oturan Susan Baker ve Anne Blythe kadının yaklaştığını gördü. O sırada akşamüstünün tadını çıkartıyor, akçaağaçların dallarında uykulu bir sesle cıvıldayan bülbülleri dinliyor ve bahçedeki eski tuğla duvara doğru yaslanmış nergislerin rüzgârda salınışını izliyorlardı.

Elleri dizlerinde, basamaklarda oturmuş Anne, günbatımını seyrediyordu. Bir sürü çocuğu olmasına rağmen hâlâ genç ve hayat dolu görünüyordu. Rıhtım yoluna bakan o güzelim külrengi gözleri ışıltılı hayallerle doluydu. Ingleside çocuklarının en küçüğü, altı yaşındaki sevimli ve tombul Rilla Blythe da annesinin arkasındaki hamağa kıvrılmış yatıyordu. Kıvırcık, kızıl saçlı kızın göz kapakları uyurken her zaman

yaptığı gibi hafifçe kırışmıştı. Rilla, bu haliyle çok sevimli ve gülünç görünüyordu.

Ailenin "minik, kumral oğlu" olarak bilinen Shirley de Susan'ın kucağında uyuyakalmıştı. Çocuk kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve esmer tenliydi. Yanakları gül pembesi olan Shirley, Susan'ın favorisiydi. Anne doğumdan sonra hastalanınca çocuğa o bakmıştı. Fakat Dr. Blythe'ın da söylediği gibi, Susan ailenin bütün çocuklarıyla sevgi ve şefkatle ilgilenirdi ama Shirley'nin yeri ayrıydı.

Bazen Susan'ın içinden, "Ona ben de en az sizin kadar can verdim, sevgili Bayan Blythe. O sizin olduğu kadar, benim de çocuğum sayılır," demek geçiyordu ama tabii ki bunu asla dile getirmiyordu. Zaten çocuk başına bir şey gelince hemen Susan'a koşardı. Kadın onu öpüp koklar, kucağında sallayarak uyutur ve asla bir fiske bile vurmazdı. Gerçi Susan kendi iyilikleri için diğer çocukların popolarına ara sıra birer şaplak atardı ama söz konusu Shirley olduğunda bunu asla yapmaz, hatta annesinin yapmasına bile izin vermezdi. Bir keresinde Dr. Blythe çocuğun poposuna şaplak atmış ve Susan bu duruma hayli öfkelenmişti.

"Minik bir meleği incitti, sevgili Bayan Blythe," demiş ve zavallı Gilbert'a haftalarca turta yapmamıştı.

Anne ve babaları yokken, diğer tüm çocuklar Avonlea'ye gitmiş ama Susan, Shirley'yi ağabeyinin evine götürmüştü. Onunla baş başa üç güzel ay geçirmişlerdi. Susan yine de Ingleside'a geri dönüp sevdiği diğer tüm çocuklarla birlikte olmaktan epey mutluydu. Ingleside onun yuvasıydı ve Susan bu yuvaya yürekten bağlıydı. Anne bile onun kararlarını neredeyse hiç sorgulamazdı. Green Gableslı Bayan Rachel Lynde ne zaman onları ziyarete gelse, Anne'in bu kadına karşı çok rahat davrandığını, ona biraz patronun kim olduğunu hatırlatması gerektiğini söylemekten de geri kalmazdı.

"Cornelia Bryant rıhtım yolundan buraya doğru geliyor, sevgili Bayan Blythe," dedi Susan. "Herhalde üç aydır biriktirdiği dedikoduları anlatacak."

"Umarım," dedi Anne dizlerine sarılarak. "Glen St. Mary'de neler oldu duymaya can atıyorum, Susan. Umarım Bayan Cornelia biz burada yokken olan her hadiseyi anlatır. Evet, her şeyi… Kim doğum yapmış, kim evlenmiş, kim sarhoş olmuş, kim ölmüş, kim gitmiş, kim kavga etmiş, kim ineğini kaybetmiş ya da kim yeni bir sevgili bulmuş, hepsini bilmek istiyorum. Sevgili Glen halkının yanına geri dönmek çok güzel! Onlar

hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Hatta Westminster Abbey'de yürürken bile, Millicent Drew'un iki sevgilisinden hangisini seçip evlendiğini düşünüyordum. Susan, Glen'de neler olup bittiğini öğrenmem lazım!"

"Elbette, sevgili Bayan Blythe," dedi Susan. "Herkes en son haberleri duymak ister. Millicent Drew konusu benim de ilgimi çekiyor mesela. Bırakın iki taneyi, bir tane bile sevgilim olmadı ve insan bekârlığa alışınca artık böyle konuların konuşulmasından rahatsızlık duymuyor. Millicent'ın saçları sanki çalı süpürgesi gibi ama belli ki erkekler bunu pek umursamıyorlar."

"Onlar sadece kızın o güzel, sevimli ve hınzır suratını görüyorlar, Susan."

"Çok haklısınız, sevgili Bayan Blythe. Kutsal kitap güzelliğin bir yanılgı olduğunu söyler ama ben kendi adıma bunu bile yaşayamadım. Melek olduğumuzda hepimizin çok güzel olacağımızdan eminim ama bu ne işe yarar ki? Son haberler demişken… Rıhtımda yaşayan zavallı Bayan Harrison Millerin geçen hafta kendini asmaya kalkıştığını söylediler."

"Ah, Susan!"

"Sakin olun, sevgili Bayan Blythe. Başarılı olamamış. Kocası çok kötü biri, kadını suçlayamam ama yine de intihar edip adamın başka biriyle evlenmesine yol açacak olması bana saçma geldi. Eğer onun yerine ben olsaydım, sevgili Bayan Blythe, adam kendini assın diye sürekli gevezelik eder, başını ağrıtırdım. Tabii hiçbir şart ve koşulda insanların intihar etmelerini onaylamıyorum, sevgili Bayan Blythe."

"Bay Harrison Millerin nesi var böyle?" dedi Anne sabırsızlıkla. "Adamın tek derdi birilerini kızdırmak."

"Kimileri bunu tutuculuğuna bağlıyor, kimileri de küfürbaz oluşundan kaynaklandığını söylüyor. Bu kelimeyi kullandığım için özür dilerim, sevgili Bayan Blythe. Anlaşılan o ki Harrison olayında hangi özelliğinin daha baskın olduğunu hiç kimse tam olarak anlayabilmiş değil. Adam bazen günahkâr kişilerle uğraştığını düşünüp herkese bağırıp çağırıyor. Bazen de hiçbir şeyi umursamayıp kütük gibi sarhoş olana dek içiyor. Bence adam göründüğü gibi biri değil. Millerların hepsi böyledir. Mesela büyükbabası aklını yitirmiş, etrafını büyük, kara örümceklerin sardığını sayıklayıp durmuştu. Örümcekler vücudunu sarıyor, sonra da kulaklarından, burnundan, ağzından içeri giriyormuş. Umarım ben hiçbir zaman aklımı yitirmem, sevgili Bayan Blythe. Zaten bunun bir ihtimal olduğunu

sanmıyorum çünkü biz Bakerlar dirayetliyizdir. Tabii Tanrı böyle uygun gördüyse, olacaklardan kaçış yok ama eğer aklımı yitireceksem de umarım kara örümcekler görmem. Hayvanlardan çok korkarım. Bayan Miller'a gelince… Acınmayı hak edip etmediğinden emin değilim. Bazıları onun kocasıyla sırf Richard Taylor'ı kıskandırmak için evlendiğini söylüyor ki bence bu evlenmek için hayli gereksiz bir sebep. Ama elbette bu evliliği yargılayacak kişi ben değilim, sevgili Bayan Blythe. Ah, Bayan Marshall Elliott da bahçe kapısına vardı sayılır. İyisi mi bu bebeği götürüp yatağına yatırayım. Sonra da örgümü alır, yanınıza gelirim."

SOLUKSUZ BİR SOHBET

BÖLÜM 2

Bayan Cornelia, Anne'i sevinçle selamlayıp Susan'a merhaba dedikten sonra, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Shirley yatağında. Jem, Walter ve ikizler de çok sevgili Gökkuşağı Vadisi'ndeler," dedi Anne. "Eve bugün öğleden sonra geldiler ve vadiye gitmek için yemeği bile zor beklediler. Orayı dünyadaki her yerden daha çok seviyorlar. Meyve bahçesi bile onları bu kadar etkilemiyor."

"Ne yazık ki biraz fazla seviyorlar," dedi Susan yüzünü asarak. "Küçük Jem bir keresinde cennette gitmektense Gökkuşağı Vadisi'ne gitmeyi tercih edeceğini söyledi. Hiç hoş bir istek değil bu."

"Avonlea'de çok iyi vakit geçirmişlerdir belki," dedi Bayan Cornelia.

"Hem de nasıl. Marilla onları çok şımartıyor. Ona göre özellikle Jem asla yanlış bir şey yapmazmış."

"Bayan Cuthbert artık yaşlanmıştır," dedi Susan ile örgü örmek için el işini çantasından çıkartan Bayan Cornelia. Bayan Cornelia eli sürekli işleyen kadınların, eli boş oturanlara göre çok daha avantajlı olduklarına inanırdı.

"Marilla seksen beş yaşında," dedi Anne iç çekerek. "Saçları kar gibi bembeyaz. Fakat işin garip tarafı gözleri, altmış yaşındakinden bile daha iyi görüyor."

"Neyse tatlım, geri dönmenize çok sevindim. Siz yokken kendimi çok yalnız hissettim. Ama Glen'de hiç sıkılmadık, inan bana. Kilise sorunları dışında, hayatımda hiçbir ilkbaharı bu kadar heyecanlı geçirmemiştim. Sonunda yeni bir rahiple anlaştık, sevgili Anne."

"Saygıdeğer John Knox Meredith, sevgili Bayan Blythe," dedi Bayan Cornelia'nın her şeyi anlatmasına izin vermemek için araya giren Susan.

"İyi biri mi?" diye sordu Anne ilgiyle.

Bayan Cornelia iç çekerken Susan da homurdandı.

"Evet," dedi Bayan Cornelia. "Aslında çok iyi, çok kibar ve çok dindar biri ama ah, Anne, adamda sağduyu diye bir şey yok!"

“O zaman neden onu çağırdınız?”

“Çünkü bu kilisede şimdiye dek gördüğümüz en iyi vaiz o,” dedi Bayan Cornelia. “Fakat pek dalgın biri olduğu için sanırım hiçbir kasaba kilisesi onu istemiyor. Son vaazı muhteşemdi, inan bana. Herkes bayıldı… Bir de görünüşü…”

“Çok yakışıklı biri, sevgili Bayan Blythe. Tabii insan kilisede hoş görünüşlü birini görmeyi istiyor doğrusu,” diyerek, kendisini bir kez daha ifade etmesi gerektiği düşüncesiyle yine araya girdi Susan.

“Hem bir an evvel birini bulmamız şarttı,” dedi Bayan Cornelia. “Aslında hepimizin hemfikir olduğu ilk aday Bay Meredith idi. Diğer adaylara karşı çıkan kişiler oldu. Bir ara Bay Folsom’ın da adı geçti. O da iyi bir vaiz ama kimisi görünüşünü beğenmiyor. Fazla esmer ve çok zayıf.”

“O adam kara bir kediye benziyor, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan. “Her pazar kilisede öyle birini görmeye dayanamazdım doğrusu.”

“Derken Bay Rogers gelip derdimize derman oldu… Ne çok iyi ne çok kötüydü,” dedi Bayan Cornelia. “Ama Aziz Peter ve Paul gibi vaaz verse bile hiçbir fayda etmezdi ya… Bay Rogers vaaza başlamak üzereyken ihtiyar Caleb Ramsey’nin koyunu melemeye başladı. Herkes kahkahalara boğulunca zavallı Bay Rogers’ın da hiçbir şansı kalmadı. Bazıları çok iyi eğitim aldığı için Bay Stewart’i çağırmamız gerektiğini düşündü. Yeni Ahit’i tam beş farklı dilde okuyabiliyormuş.”

“Fakat sırf bu yüzden cennete gideceğini sanmıyorum,” diye yine araya girdi Susan.

Onu duymazdan gelen Bayan Cornelia, “Ama çoğumuz onun hitabetini beğenmedik, çok kaba konuşuyordu,” diye devam etti. “Bay Arnett ise en kötüsüydü. Bir kez olsun vaaz vermedi. Üstelik ayin sırasında okumak için İncil’deki en alakasız ayeti seçti: *Lanet olsun sana Meroz!*”

“Adam ne zaman bir fikre takılıp kalsa İncil’i bam diye kapatır, *Lanet olsun sana Meroz* diye bağırırdı. Zavallı Meroz artık her kimse o gün epeyce bela yaşamıştır, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan.

“Aday olan rahipler seçtikleri ayetler konusunda çok titiz davranmıyorlar,” dedi Bayan Cornelia. “Bence Bay Pierson farklı bir ayet seçmiş olsaydı görevi o alırdı. Fakat ‘*Gözlerimi tepelere doğru kaldıracağım*,’ diye bağırdığı anda şansını kaybetti. Bunu duyan herkes güldü çünkü rıhtımın orada yaşayan iki Hill kızının son on beş yıldır Glen

Kilisesi'nde görev yapan her rahibe kur yaptığını herkes biliyordu.* Bay Newman'ın da geniş bir ailesi var."

*** Yazar burada bir sözcük oyunu yapıyor. İngilizce'de *hill* kelimesi "tepe" anlamına gelmektedir [e.n].**

"O adam eniştem James Clow'un yanında kalıyordu," dedi Susan. "Ona bir keresinde 'Kaç çocuğunuz var?' diye sorduğumda bana, 'Dokuz oğlan ve her birine denk bir kız,' diye cevap vermişti. 'On sekiz mi?' dedim şaşkınlıkla. 'Ne aile ama!' Bunun üzerine adam güldü de güldü. Neden güldüğünü bilmiyorum ama sevgili Bayan Blythe, bence on sekiz çocuk her ev için biraz fazla olur."

Bayan Cornelia sabırla, "Onun sadece on tane çocuğu var, Susan," dedi. "On çocuk her eve sığar. Şimdiki rahibin de dört çocuğu var zaten. Gerçi sevgili Anne, çocuklar yaramazlar ama aslında iyiler. Onları seviyorum. Herkes onları seviyor. Eğer onları terbiye edecek, onlara doğruyu yanlışı öğretecek birisi olsaydı gerçekten çok güzel yetişirlerdi. Öğretmenleri, çocuklarının okulda örnek birer öğrenci olduğunu söylüyor. Ama evde resmen kuduruyorlar."

"Peki, Bayan Meredith nerede?" diye sordu Anne.

"Bayan Meredith diye biri yok. Sorun da bu zaten. Bay Meredith dul. Karısı dört yıl önce ölmüş. Eğer bunu bilseydik onu hiç çağırmazdık. Bekâr bir adamı dul birine tercih ederdik. Fakat çocuklarından bahsedince biz de anneleri var sandık. Ama geldiklerinde yanlarında Martha teyze dedikleri bir ihtiyardan başka hiç kimse yoktu. Kadın, Bay Meredith'in annesinin kuzenlerinden biriymiş. Adam da karısı ölünce evi çekip çevirsin diye onu yanına almış. Yetmiş beş yaşında, yarı kör ve tam sağır, üstelik de çok huysuz bir kadın."

"İyi bir aşçı da değil, sevgili Bayan Blythe."

"Bir evi çekip çevirecek en berbat aday," dedi Bayan Cornelia. "Ama Bay Meredith yardımcı tutmak istemiyor. Bunu yaparsa Martha teyzenin alınacağını söylüyor. Anne, tatlım, inan bana ev korkunç bir halde. Her yerde bir parmak toz var. Her şey darmadağınık. Oysa onlar gelmeden evvel tüm evi güzelce boyayıp temizlemiştik."

Çocuklara karşı çoktan sevgi beslemeye başlamış Anne, "Dört çocuk demiştiniz, değil mi?" dedi.

“Evet. Merdivenleri bile koşarak çıkıyorlar. Gerald en büyükleri. On iki yaşında ve ona Jerry diyorlar. Çok zeki bir çocuk. Faith on bir yaşında. Tablo gibi güzel bir kız ama yaramazlıkta oğlanları bile geçiyor.”

“Hem bir melek hem bir şeytan, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan. “Geçen hafta bir gece oraya gittim, Bayan James Millison da oradaydı. Bir düzine yumurtayla birazcık süt getirmiş… Birazcık… Bir şişe bile yoktu, sevgili Bayan Blythe. Faith hepsini kilere taşırken basamaklarda ayağı takıldı ve yere düştü. Süt döküldü, yumurtalar da kırıldı. Sonucu siz tahmin edersiniz, sevgili Bayan Blythe. Ama kız yanımıza gülerek geldi ve ‘Ben, ben miyim yoksa bir turta mı bilemiyorum,’ dedi. Bayan James Millison çok kızdı. Eğer böyle ziyan edilecekse o eve bir daha hiçbir şey götürmeyeceğini söyledi.”

“Maria Millison zahmet edip de o eve asla bir şey götürmez,” diye surat astı Bayan Cornelia. “O gece sırf merakından o eve gitmiş, götürdüklerini de bahane etmiştir. Zavallı Faith hep böyle sakarlıklar yapıyor. Çok dikkatsiz ve düşünmeden hareket eden bir çocuk.”

“Tıpkı benim gibi. Sanırım şu Faith denen kızı çok seveceğim,” dedi Anne kararlı bir tavırla.

“Çok cesur bir kız ve ben cesareti severim, sevgili Bayan Blythe,” diye itiraf etti Susan.

“O kızda garip bir şey var,” dedi Bayan Cornelia. “Kız sürekli gülüyor ve onu görünce sen de gülmek istiyorsun. Kilisede bile gülmeden duramıyor. Una on yaşında, çok tatlı bir ufaklık. Güzel değil ama çok tatlı. Thomas Carlyle da dokuz yaşında. Ona Carl diyorlar. Çocuk bulduğu her kaplumbağayı, böceği ya da kurbağayı kucaklayıp eve getiriyor.”

“Sanırım Bayan Grant’ın eve uğradığı akşam sandalyedeki o ölü farenin sorumlusu da Carl. Kadının ödü kopmuş,” dedi Susan. “Bence oturma odaları ölü fareler için uygun bir yer değil. Belki de onu oraya kedi bırakmıştır. Kedi de en az ihtiyar Nick kadar tombul, sevgili Bayan Blythe. Bana göre bir rahibin kedisi bile iyi görünmeli. Ah, ben o kedi kadar kötüsünü görmedim. Üstelik her akşam bahçedeki direkten eve kadar kuyruğunu sallaya sallaya yürüyor ve hiç güzel görünmüyor, sevgili Bayan Blythe.”

“En kötüsü de çocukların tertipli giyinmemeleri,” diye iç çekti Bayan Cornelia. “Karlar eridi diye okula çıplak ayak gidiyorlar. Anne, canım sen de bilirsin ki bu bir rahip çocuğuna yakışmaz… Özellikle de Metodist

Kilisesi'nin rahibinin kızı çok şık, düğmeli botlar giyerken. Umarım Metodistlerin mezarlığına oyun oynamaya gitmiyorlardır."

"Ama mezarlık evlerinin tam yanında," dedi Anne. "Ben de küçükken mezarlıkların oyun oynamak için çok keyifli yerler olduğunu düşünürdüm hep."

"Hayır, sevgili Bayan Blythe," dedi, Anne'i kendisinden bile korumaya niyetli olan sadık Susan. "Siz hayli zevkli ve sağduyulusunuzdur."

"O evi neden o mezarlığın yanına yapmışlar ki? Bahçesi çok küçük, çocuklara oyun oynamak için sadece mezarlık kalıyor," dedi Anne.

"O evi oraya inşa etmek büyük bir hataydı," diye itiraf etti Bayan Cornelia. "Ama arsayı çok ucuza almışlardı. Hem o evde daha önce kalmış diğer çocuklar mezarlıkta oynamayı akıllarından bile geçirmediler. Bay Meredith'in buna izin vermemesi lazım ama adam evdeyken sürekli kitaplara gömülüyor. Okuyor da okuyor. Okumadığı zamanlarda da hayal kurar gibi volta atıp duruyor. Şimdiye kadar pazar günü kiliseye gelmeyi unutmadı ama iki kez dua toplantısını unuttu. İhtiyarlardan biri eve gidip ona hatırlatmak zorunda kaldı. Fanny Cooper'ın düğününü de unuttu. Onu telefonla aradılar, adam ayağında terliklerle çıkageldi. Metodistler bunu duyup gülmüşlerse hiç şaşırmam doğrusu. Neyse ki adamın vaazlarını eleştiremezler. O konuda gerçekten çok yetenekli. Vaaz verirken bambaşka biri oluyor, inan bana. Söylediklerine göre Metodist Kilisesi'nin rahibi doğru dürüst vaaz veremiyormuş. Çok şükür ki onu hiç dinlemedim."

Bayan Cornelia'nın erkeklerle ilgili düşüncesi evlendiğinden beri değişmiş olsa da Metodistlere hâlâ merhamet göstermiyordu. Susan sinsi sinsi gülümsedi.

"Metodistlerle Presbiteryenlerin birleşmeyi düşündükleri söyleniyor, Bayan Marshall Elliott," dedi.

"Tek umudum öyle bir şey olduğu gün toprağın altında olmam," diye surat astı Bayan Cornelia. "Metodistlerle asla işim olmaz. Bay Meredith de yakında onlardan uzak durması gerektiğini anlayacaktır. İnan bana, adam onlarla fazla haşır neşir oluyor. Jacob Drew'un akşam yemeği davetine gitmiş ve başına ciddi bir dert almış."

"Ne olmuş?"

"Bayan Drew ondan, Jacob bunu yapmayı asla beceremediği için, kaz kesmesini rica etmiş. Bay Meredith kazı keserken yanlışlıkla tabak kaymış ve yanında oturan Bayan Reese'in kucağına düşmüş. Adam da sanki hiçbir

şey olmamış gibi, ‘Bayan Reese, lütfen kazı uzatır mısınız?’ demiş. Kadın denileni yapmış ama yeni ipek elbisesi berbat oldu diye içinden çok kızmış. Daha da kötüsü… O kadın bir Metodist.”

“Presbiteryen olsa daha kötü olurdu bence,” diye nükte yaptı Susan. “Çünkü o zaman kiliseyi bırakır ve biz de en çok bağış yapan üyelerimizden birinden mahrum kalırdık. Zaten Bayan Reese’i kendi cemaati de çok sevmiyor çünkü kadının burnu pek havada. Bay Meredith’in kadının elbisesini mahvetmesi Metodistlerin hoşuna gitmiştir.”

“Konu adamın kendini gülünç duruma düşürmesi ve ben rahibimin Metodisderin önünde bu duruma düşmesinden hiç hoşlanmadım,” dedi Bayan Cornelia sertçe. “Bir karısı olsaydı böyle bir olay yaşanmazdı.”

“Bir düzine karısı olsa bile bu olayın nasıl yaşanmayacağını hiç anlamadım doğrusu,” dedi Susan inatla.

“O zaman kazı başkası kesmek zorunda kalırdı,” dedi Bayan Cornelia. “Jacob Drew hayli sert ve baskın biridir.”

“Jacob Drew ile karısının hiç anlaşamadığını da söylüyorlar ki bence evli çiftler için hiç de güzel bir durum değil bu. Gerçi ben bu işlerden anlamam, o konuda hiçbir tecrübem yok,” dedi Susan başını eğerek. “Her konuda erkekleri suçlayacak değilim. Bayan Drew da yeterince huysuz bir kadın. Kermeslere içine fare düşmüş krema ve tereyağı dışında, başka hiçbir şey getirmediğini söylüyorlar. Bunu da kilisenin kermesinde yapmış. O ana kadar hiç kimsenin farelerden haberi yokmuş.”

“Neyse ki Meredithler yalnızca Metodistleri gücendirdiler,” dedi Bayan Cornelia. “İki hafta önce Jerry bir gece Metodistlerin dua toplantısına gitmiş. Sık sık ayağa kalkıp homurdanır gibi ayetler okuyan William Marsh’ın yanına oturmuş. William duasını ettikten sonra Jerry kulağına eğilip, ‘Kendini daha iyi hissediyor musun?’ diye fısıldamış. Zavallı Jerry sadece arkadaşça davranmaya çalışıyormuş ama Bay Marsh onunla alay ettiğini sanıp öfkelenmiş. Tabii Jerry o toplantıda olmamalıydı, ama herkes dilediği yere gitmekte özgürdür.”

“Umarım rıhtımda yaşayan Bayan Alec Davis’i gücendirmemişlerdir,” dedi Susan. “Anladığım kadarıyla kendisi çok duygusal bir kadın, işçilerine en yüksek maaşı o ödüyormuş. Duyduğuma göre Meredithlerin çocuklarının şimdiye dek gördüğü en kötü huylu çocuklar olduğunu söylemiş.”

“Söylediğin her şey beni Meredith’in Joseph soyundan geldiğine daha da çok ikna ediyor,” dedi Anne.

“Aslında öyle,” dedi Bayan Cornelia. “Bu da her şeyi dengeliyor. Her neyse, onlar bizim cemaatimizin bir parçası ve Metodistlere karşı onları savunmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız. Benim artık eve dönmem lazım. Marshall birazdan evde olur, bugün rıhtıma gitmişti. Birazdan gelip, her erkeğin yaptığı gibi, yemek ister. Çocukları göremediğim için üzgünüm. Doktor nerede?”

“O da rıhtımda. Daha geleli üç gün oldu ama yine yatağında sadece üç saat uyuyup evinde yalnızca iki kez yemek yiyebildi.”

“Son altı haftadır hastalanan herkes onun dönmesini bekliyordu da ondan. Onları suçlamıyorum doğrusu. Rıhtımdaki doktor o Lowbridgeli levazımatçının kızıyla evlenince, herkes ondan şüphe duymaya başladı. Pek hoş bir durum değil… Neyse, doktorla birlikte en kısa zamanda bize gelin de tatilinizin nasıl geçtiğini anlatın. Çok güzel vakit geçirmişsinizdir.”

“Öyle,” diye cevap verdi Anne. “Yıllardır kurduğumuz hayaller gerçek oldu. Avrupa çok güzel! Ama topraklarımıza geri döndüğümüz için de çok mutluyuz. Kanada dünyanın en güzel ülkesi, Bayan Cornelia.”

“Bundan hiç kimsenin şüphesi yok zaten,” dedi kadın neşeyle.

“Kanada’daki en güzel yer Prens Edward Adası ve Prens Edward Adası’ndaki en güzel yer de Four Winds,” diyerek güldü Anne ve çevresindeki muhteşem güzelliklere baktı. Rıhtıma ve körfeze doğru elini salladı. “Avrupa’da bu kadar güzel bir yer görmedim, Bayan Cornelia. Gitmek zorunda mısınız? Çocuklar sizi göremeyince üzülecekler.”

“O halde yakında beni ziyarete gelsinler. Onlara kurabiye kavanozumun her zaman dolu olduğunu söyle.”

“Ah, yemekte sizinle sohbet etmeyi planlıyorlardı ama merak etmeyin yakında ziyaretinize gelirler. Önce şu okul işlerini bir halledelim de. İkizler de müzik dersi almaya başlayacak.”

“Umarım Metodist rahibin karısından değildir?” diye tedirgin oldu Bayan Cornelia.

“Hayır. Rosemary West’ten alacaklar. Geçen akşam dersleri ayarlamak için ona gittim. Ne kadar da güzel bir kadın!”

“Rosemary kendisine çok iyi bakar. Artık eskisi gibi genç değil.”

“Ben onu çok hoş buldum. Bilirsiniz, daha önce onunla hiç sohbet etmemiştim. Evleri biraz uzakta, onu kilise dışında görme şansım da

olmamıştı.”

“Her ne kadar anlaşılması zor biri olsa da herkes Rosemary West’i sever,” dedi, farkında olmadan kızın güzelliğini fazlaca takdir eden Bayan Cornelia. “Doğruyu söylemek gerekirse Ellen ona hep baskı yapardı. Ona çok yüklendi ama onu çok da iyi yetiştirdi. Rosemary eskiden genç Martin Crawford ile nişanlıydı. Adamın gemisi Magdala’da battı ve bütün mürettebat öldü. Rosemary daha on yedi yaşında bir çocuktu ama o günden sonra asla eskisi gibi olmadı. Anneleri öldüğünden beri Ellen ile yaşıyorlar. Lowbridge’teki kiliselerine çok sık gitmiyorlar. Anladığım kadarıyla Ellen, Presbiteryen Kilisesi’ne sık gitmeyi onaylamıyormuş. Neyse ki Metodist Kilisesi’ne hiç gitmiyor. West ailesi Episkopal Kilisesi’ne mensuptur. Rosemary ile Ellen’ın maddi durumları da iyi. Kızın müzik dersi vermeye hiç ihtiyacı yok aslında. Bunu sırf sevdiği için yapıyor. Leslie ile uzaktan akrabalar, biliyorsun. Fordlar bu yaz rıhtıma gelecekler mi?”

“Hayır. Japonya’ya gidiyorlar ve muhtemelen orada bir yıl kadar kalacaklar. Owen’ın yeni romanı Japonya ile ilgili. Rüya Ev, biz taşındıktan sonra ilk kez bu yaz boş kalacak.”

“Owen Ford keşke zavallı eşini ve çocuklarını Japonya’ya kadar sürüklemeyip Kanada ile ilgili bir roman yazsaymış,” diye homurdandı Bayan Cornelia. “*Hayat Kitabı* onun şimdiye dek yazdığı en iyi kitaptı ve o kitabın ana mekânı da burasıydı.”

“Kitabı ona veren aslında Kaptan Jim’di, biliyorsunuz. Kaptan Jim o kitaptakileri dünyanın dört bir yanında seyahat ederken yazmıştı. Ama bence Owen’ın kendi yazdığı kitaplar da çok keyifli.”

“Ah, satıldıkları sürece iyiler. Fakat keşke yazdıklarını herkes okuyup anlayabilseydi, hem biliyorsun, Anne, ben roman okumanın vakit kaybından başka bir şey olmadığını ve hatta günah sayıldığını düşünüyorum. İnan bana, bu Japonya konusu hakkındaki fikrimi de ona mektubumda yazacağım. Yoksa Kenneth ile Persis pagan mı olsun istiyor?”

Fakat bu soru cevapsız kaldı çünkü Bayan Cornelia yola koyuldu. Susan, Rilla’yı yatağına götürürken Anne de yine basamaklara oturup akşam yıldızlarının altında görkemli hayaller kurmaya devam etti. Belki yüz bininci kez ayın doğuşunun ihtişamlı bir olay olduğunu düşünüp mutlu oluyor ve Four Winds’te olduğu için şükrediyordu.

INGLESIDE ÇOCUKLARI

BÖLÜM 3

Çocuklar gündüzleri Ingleside ile Glen St. Mary Gölü'nün arasında kalan yemyeşil ve kocaman meyve bahçesinde oynamaya bayılırlardı. Akşam saatlerini ise meyve bahçesinin hemen arkasındaki vadide geçirirlerdi. Bu vadi onlar için periler diyarı gibi romantik ve büyülü bir yerdi. Bir keresinde Ingleside'ın tavan arasındaki pencereden dışarı bakarken, yaz yağmurunun ardından sislerin arasında beliren bir gökkuşağı görmüşlerdi. Bu muhteşem gökkuşağının bir ucu gölün vadiyle birleştiği noktaya uzanıyordu.

Bunu gören Walter kardeşlerine, "Artık buraya Gökkuşağı Vadisi diyelim," demiş ve o günden sonra bu yer hep bu adla anılmıştı.

Gökkuşağı Vadisi'nin dışında kalan yerlerde rüzgâr çok sert, burada ise çok hafif eserdi. Ladin ağaçlarının kökleri yeşil birer yastık misali uzanır, yosunlarla kaplı minik patikalarda periler uçuşurdu. Çiçekleri tomurcuklandığında bembeyaz olan yabani kiraz ağaçları koyu renkli ladinlerin arasında, vadinin her yerine saçılmış vaziyetteydi. Glen Köyü'ne doğru çağlayarak akan, kehribar renginde bir dere de vardı. Köydeki evler epey uzaktaydı fakat vadinin sarp olan yukarı kısmında Bailey Evi denen terk edilmiş bir ev vardı. Yıllardır kimsenin yaşamadığı evin etrafını uzun otlar bürümüştü. Onlara bakan kimse olmasa da eski evin bahçesindeki menekşeler, papatyalar ve haziran zambakları mevsimi geldiğinde çok güzel açardı. Bahçenin geri kalan kısmı ise yabani otlarla kaplıydı ve bu otlar yazları ayışığının altında gümüşi bir deniz gibi dalgalanırdı.

Sakin gölün ardındaki ormanlar morun içinde kayboluyor, tepenin üzerinde duran ev, Glen ve rıhtımın manzarasını sessizce seyrediyordu. Köye çok yakın olmasına rağmen Gökkuşağı Vadisi'nde doğanın böyle huzurlu olması çocukları hem hayrete düşürüyor, hem de büyülüyordu.

Vadide güzel, geniş ve derin çukurlar vardı. Çocukların en sevdiği çukur ise en derin ve geniş olandı. Burada hoplaya zıplaya oynamanın tadını çıkartırlardı. Çocuklar bu akşam da yine o çukurda toplanmışlardı. Çukurda filizlenen yeni ladinler vardı, çukurun ortasından geçen patika ise dereye

doğru uzanıyordu. Derenin hemen yanında, Walter'ın "Beyaz Kadın" adını verdiği, dimdik duran, gümüşi bir huş ağacı vardı. Ayrıca Walter'ın "Âşık Ağaçlar" adını verdiği, birbirlerini kucaklar gibi duran ladin ağacıyla akçaağaç da buradaydı. İki ağacın dalları âdeta birbirine karışmış gibi görünüyordu. Jem, ağaçlara Glen'deki demirciden aldığı minik çanları takmıştı. Bu yüzden her rüzgâr estiğinde Âşık Ağaçlar şarkı söylerdi.

"Geri dönmek ne güzel!" dedi Nan. "Avonlea'deki hiçbir yer Gökkuşağı Vadisi'ne benzemiyor."

Yine de hepsi Avonlea'ye bayılırdı. Green Gables'a gitmek onlar için leziz bir ikram gibiydi. Marilla teyzeleri onlara çok iyi davranır, Anne'in çocukları üşümesin diye ilerleyen yaşına rağmen onlara durmadan battaniye ören Bayan Lynde de hepsini çok severdi. Hem orada çok eğlenceli oyun arkadaşları da vardı: Dayıları Davy'nin ve teyzeleri Diana'nın çocukları. Annelerinin gençken Green Gables'ta sevdiği her yeri çok iyi bilirlerdi. Yabani güller açtığında pembeye bulanan, kavak ve söğütlerle kaplı Âşıklar Yolu'nu; eskisi kadar güzel olan Peri Köpüğü'nü, Parlak Sular Gölü'nü ve Söğütlü Yol'u… ikizler, eskiden annelerinin odası olan tavan arasında yatar ve Manila teyzeleri ise onların uyuduğunu sanıp gece onları kontrol etmeye gelirdi. Fakat çocuklar onun en çok Jem'i sevdiğini biliyorlardı.

Jem, şu an gölde yakaladığı ufak alabalığı kızartmakla meşguldü. Çocuğun annesi gibi kıvırcık, kızıl saçları ve babası gibi ela gözleri vardı. Burnu tıpkı annesininki gibi güzel, sözleri de tıpkı babasınınki gibi anlamlı ve espriliydi. Ayrıca Susan, ailede yalnızca onun kulaklarını güzel bulurdu. Fakat Jem, bazen Susan'a biraz kızıyordu çünkü ona Küçük Jem demekten hâlâ vazgeçmemişti. *Ne kadar da fena*, diye düşündü on üç yaşındaki Jem. Annesi çok daha sağduyulu biriydi.

Sekizinci yaş gününde, "Artık küçük değilim anne," diye ağlamıştı. "Büyüdüm ben!"

Annesi iç çekip gülmüş, sonra yine iç çekmişti. Ve o günden sonra da ona bir daha asla Küçük Jem diye seslenmemişti.

Jem her zaman güvenilir bir çocuk olmuştu. Verdiği sözleri daima tutardı. Harika bir konuşmacı değildi, öğretmenleri onun geleceği parlak bir çocuk olduğunu düşünmüyordu. Fakat iyi ve başarılı bir öğrenciydi. Kadere asla bel bağlamaz, doğruyu araştırıp bizzat bulmak isterdi. Bir keresinde Susan ona eğer diliyle buzlu bir direğe dokunursa, dilinin direğe yapışacağını, dilini çekmeye çalışırken de dilinin üstündeki derinin soyulacağını söylemişti. Jem bunun doğru olup olmadığını görmek için

kadının dediği şeyi yapmış ve birkaç gün boyunca çektiği korkunç acı sayesinde doğruluğunu kanıtlamıştı. Yine de doğruları deneyerek araştırmaktan şikâyetçi değildi. Sürekli deney ve gözlem yaparak çok fazla şey öğrenmişti. Kardeşleri onun bilgi dağarcığına hayrandı. Jem her zaman en sulu ve en leziz dutların nerede olduğunu, kış uykularından kalkan ilk menekşelerin nerede açtığını ve meyve bahçesindeki bülbüllerin yuvalarında kaç tane mavi yumurta olduğunu bilirdi. Papatya yapraklarını sayarak geleceği görür, kızıl yoncalardan bal emer ve göl kenarındaki tüm faydalı otları toplardı. Susan bunların zehirli olabileceklerinden korkuyordu hep. Jem en iyi çam sakızını nerede bulacağını da bilirdi: Bunları ancak kabukları soyulan soluk kehribar renkli ağaç gövdelerinde bulabilirdiniz. Jem, rıhtımın etrafındaki ormanda yetişen en büyük fındıkların yerini, en iyi alabalıkların derenin hangi noktasından tutulacağını da bilirdi. Four Winds'teki kuşların ve hayvanların seslerini taklit edebilir, ilkbahardan sonbahara kadar açan tüm yabani çiçeklerin yerlerini bilirdi.

Walter Blythe yanında bir tomar şiirle, Beyaz Kadının altında oturuyor ama şiirleri okumuyordu. Bir süredir gölün üzerindeki zümrüt renkli sisi seyrediyordu. Sonra dikkatini gökyüzündeki bir bulut kümesine verdi. Parlak gözlerinin önünde bulutlar heyecanla Gökkuşağı Vadisi'ne doğru sürükleniyordu. Walter'ın gözleri muhteşemdi. O külrengi, buğulu gözlerinin derinliklerinde neşe, keder ve sadakat gizliydi.

Walter etrafını seyre daldıkça içi kıpır kıpır oluyordu. Akrabalarına, hatta ailesinin diğer üyelerine bile benzemiyordu. Ailedeki en yakışıklı çocuk oydu. Dümdüz siyah saçları vardı, yüz hatları ise çok güzeldi. Annesinin hayal gücünü ve güzelliğe karşı olan tutkusunu almıştı. Buz gibi kışlar, davetkâr baharlar, rüya gibi yazlar ve görkemli sonbaharlar Walter için çok büyük anlamlar taşırdı.

Okulda çete başı olarak görülen Jem'in yanında Walter'ın esamesi okunmazdı. Kavgalara karışmadığı, okuldaki spor etkinliklerinde yer almadığı ve sürekli bir köşede şiir kitapları okuduğu için okuldakiler ona genelde süt çocuğu derdi. Walter şiiri çok severdi. Okuma yazmayı öğrendiği ilk günden beri şiir kitaplarını karıştırırdı. Şiirin ritmi onun ruhunu dinlendiriyor, ona ölümsüzlüğün şarkısını çağrıştırıyordu. Walter bir gün şair olmayı çok istiyordu. Şu an Birleşik Devletler 'de yaşayan Paul amcası onun rol modeliydi ve o da tıpkı Paul amcası gibi yazar olabilirdi. Paul amca da bir zamanlar Avonlea Okulu'na giden, küçük bir çocuktu ama şiirleri şimdi tüm dünyada keyifle okunuyordu. Glen'deki okul arkadaşları

Walter'ın bu hayalini bilmiyordu. Zaten bilselerdi de hiç etkilenmezlerdi. Fiziksel olarak zayıf olmasına rağmen, kitap gibi konuştuğu için okuldakilerin gönülden olmayan saygısını kazanıyordu. Okulda hiç kimse onun gibi konuşamazdı. Oğlanlardan biri onun bir rahip gibi konuştuğunu söylemişti. Bu yüzden de herkes onu rahatsız etmekten çekinir ve yanına yaklaşmaz, Walter da yalnız kalırdı.

Birbirine hiç benzemeyen Ingleside'ın ikizleri ise insana ikiz kavramını sorgulatıyordu. Kendisine hep Nan diye hitap edilen Anne, kadifemsi fındık kahvesi gözleri ve fındık kahvesi, ipeksi saçlarıyla çok güzel bir kızdı. Çok neşeli, çok terbiyeli bir çocuktu. Annesi en çok onun ten rengini beğenirdi.

"Pembenin bu kadar yakıştığı bir kızım olduğu için çok mutluyum," derdi Bayan Blythe neşeyle.

Di olarak bilinen Diana Blythe ise tıpkı annesi gibi şafak vaktinde farklı bir ışıltıyla parlayan külrengi gözlere ve kızıl saçlara sahipti. Belki de bu yüzden babasının gözbebeğiydi. O ve Walter çok özel çocuklardı. Walter yazdığı şiirleri sadece Di'ye okurdu. Ağabeyinin edebi dilini geliştirmek için gizli gizli çalıştığını bilen tek kişi Di idi. Di de bütün sırlarını sadece Walter'a anlatır, onları Nan'le bile paylaşmazdı.

"Balıklar ne zaman hazır olacak, Jem?" dedi güzel burnuyla havayı koklayan Nan. "Kokuları karnımı iyice acıktırdı."

"Neredeyse hazırlar," dedi Jem. "Ekmeği ve tabakları çıkartın kızlar. Walter, uyan."

"Gökyüzü bu gece ne parlak," dedi Walter kendinden geçmiş bir vaziyette. Kızarmış balığı istemediğinden değil ama Walter için mideden önce ruhun doyurulması gerekirdi. "Çiçek meleği bugün dünyada yürüyüp çiçeklere seslenmiş olmalı. Ormanın arkasındaki tepede mavi kanatlarını görebiliyorum."

"Benim gördüğüm melek kanatları hep beyazdı," dedi Nan.

"Ama çiçek meleğininkiler öyle değil. Tıpkı vadideki gökyüzü gibi onlar da açık mavi. Ah, keşke uçabilseydim. Ne muhteşem bir histir!"

"İnsan bazen rüyasında uçar," dedi Di.

"Ben uçtuğum bir rüya görmedim hiç," dedi Walter. "Ama sık sık yerden yükselip çitlerin ve ağaçların üzerinde süzüldüğümü görürüm. Çok zevklidir ve hep, *Bu bir rüya değil. Bu gerçek*, diye düşünürüm. Ama sonra uyanır ve hayal kırıklığı yaşarım."

"Çabuk ol, Nan," dedi Jem.

Nan, uzun bir tahta parçasından bir şölen sofrası kurmuştu. Çocuklar Gökkuşağı Vadisi'nde, bu tahtanın üzerinde leziz baharatlarla zenginleştirilmiş pek çok ziyafet çekmişlerdi. Altına yerleştirdikleri iki büyük, yosun kaplı taş sayesinde tahta, masa işlevi görüyordu. Gazeteler ise masa örtüsü, Susan'ın bir kenara kaldırdığı kırık tabaklar ya da kulpsuz fincanlar da yemek takımı yerine geçiyordu. Nan, bir ladin ağacının altına gizlenmiş küçük bir kutudan ekmeği ve tuzu alıp getirdi. Yemekte derenin kristal gibi berrak suyundan içiyorlardı. Yemeğin geri kalan kısmını ise her şeye ilahi bir tat katan temiz hava ve gençlerin iştahı tamamlıyordu. Yarı altın, yarı ametist renkli alacakaranlıkta, köknarların mis gibi kokuları ve yıldızı andıran yabani çilekler eşliğinde Gökkuşağı Vadisi'nde oturup yemek yemek inanılmaz bir histi. Hafifçe esen rüzgâr, ağaç dallarındaki zilleri çınlatıyor. O an tüm dünya, ekmek ve kızarmış alabalık yiyen çocukları kıskanıyordu.

Jem cızırdayan balıkları masaya koyarken, Nan de "Haydi, oturun," diye hepsini sofraya davet etti. "Bugün sofra duası senden, Jem."

Sofra duası etmekten hoşlanmayan Jem, "Ben balık pişirerek sıramı savdım," dedi. "Walter yapsın, hem o çok sever. Yalnız kısa kes, Walter… Çünkü açlıktan ölüyorum."

Fakat Walter kısa ya da uzun, herhangi bir dua etmedi çünkü o sırada çocukların dikkatini bir şey çekmişti.

"Rahibin evinden aşağıya doğru inen de kim?" diye sordu Di.

RAHİP EVİNİN ÇOCUKLARI

BÖLÜM 4

Martha teyze evi pek iyi çekip çeviremiyor, Rahip John Knox Meredith ise biraz dalgın birine benziyordu. Yine de Glen St. Mary'deki rahip evinin samimi, dikkat çekici bir yanı olduğu inkâr edilemezdi. Glen'in en sivri dilli ev hanımları da bu samimiyeti sezmiş, evin dağınıklığını önemsemez hale gelmişlerdi. Belki de evin kazara bir araya gelen birkaç güzel özelliği bu samimi havayı yaratıyordu; evin kırık beyaz rengindeki, ahşap duvarlarından asmalar sarkıyor ve evi çevreleyen akasyalar etrafa eski bir dostu andıran hoş kokular yayıyordu. Evin ön cephesindeki pencereler ise rıhtım ve kum tepeciklerinin güzel manzarasına bakıyordu. Fakat bunların hepsi Bay Meredith gelmeden önce de vardı ve hatta eski rahip zamanında bu ev, Glen'in en temiz ve en tertipli evi olarak bilinirdi. O yüzden bu samimi havanın asıl kaynağı ev ahalisi olmalıydı. Evde neşeli bir hava ve daimi bir imece vardı. Kapılar hep açık durur, dış dünya ile içerisi sanki el eleymiş gibi görünürdü. Kısacası bu evde hüküm süren en büyük güç sevgiydi.

İnsanlar Bay Meredith'in çocuklarını çok şımarttığını söylüyordu. Haklılardı çünkü çocuklara kızmak rahibin hayatta en sevmediği şeydi. Böylesi bir eleştiri ile karşı karşıya kaldığında iç çekip, "Zaten anneleri yok," derdi. Fakat adamın çocuklarının ne yaptığından haberi bile yoktu. Kendi hayal âleminde gezerdi. O, mezarlığa bakan çalışma odasında volta atıp ilahi meseleler hakkında düşünürken, Jerry ile Carl'ın Metodistlerin mezarları üzerinde kurbağa taklidi yaptıklarını, bir mezardan ötekine sıçradıklarını fark etmezdi bile. Gerçi rahip, eşi öldüğünden beri çocuklara fiziksel ve manevi olarak eskisi kadar iyi bakılmadığını biliyordu. Martha teyzenin, Cecilia'dan sonra ele aldığı ev düzeninin ve pişen yemeklerin farklılaştığını görebiliyordu. Yine de hayatını kitapları ve düşüncelerinin arasında geçirirdi. Bu yüzden üzerine giydiği kıyafetler bile ütüsüz ve bakımsız olurdu. Glen'deki bütün ev hanımları rahibin o güzel yüzünün solgunluğu ve ellerinin inceliği yüzünden adamın doğru dürüst beslenemediğine ve çok mutsuz olduğuna inanıyorlardı.

Eğer mezarlıklar neşeli yerler olarak bilinseydi herhalde bu sıfatı en çok hak eden yer Glen St. Mary'deki eski Metodist Mezarlığı olurdu. Metodist Kilisesi'nin yan tarafındaki yeni mezarlık çok düzgün ve temiz bir yerdi. Ama eski mezarlık o kadar uzun zamandır Doğa Ana'nın asil ellerine bırakılmıştı ki, seyredilmesi inanılmaz keyifli olan bir yere dönüşmüştü.

Mezarlığın üç tarafı solgun renkli taş ve çimenlerle çevriliydi. Çimenlerin hemen arkasındaki sık köknarlar mis gibi kokuyordu. Glenliler tarafından uzun süre evvel oraya ekilmiş çimenler yosunlarla kaplanarak daha da yeşermişti. Baharın ilk günlerinde çimenlerin arasından mor menekşeler baş verir, kıyılardan fırlayan altın sarısı çiçekler de ortama görkemli bir hava katardı. Taşların arasından baş gösteren eğreltiotları da bu güzel sahnesinin son rötuşuydu.

Mezarlığın doğu yakasında ne çit ne de çimenlik vardı. Yalnızca yeni yeni filizlenen köknar ağaçları vardı. Onlar da o kadar sıktı ki neredeyse mezarları yutarak arka taraftaki ormana kadar uzanıyor gibilerdi. Havada denizden gelen, arp sesini andıran tınılar duyulur, ilkbahar sabahlarında ağaçların hışırtılarına eşlik eden kuş cıvıltıları ölümü değil yaşamı çağırırdı. Rahibin çocukları bu eski mezarlığa bayılıyordu.

Mavi çiçekli sarmaşıklar ve ladin ağaçları mezarların üzerine eğilirken etrafı ağaçların köklerinde biten nane kokuları sarardı. Köknar ormanının çaprazında leziz bir dut çalılığı duruyordu. Söğüt dalları, ellerini göğsünde birleştirmiş, üç nesil öncesine ait kızıl mezar taşlarına bakarak dua eden birini andırıyordu. Mezarlıktaki en büyük ve en çirkin mezar, bir Metodist olduğu halde Presbiteryen Kilisesi'ne mensup Douglas ailesinin kızıyla evlenmiş olan Alec Davis'e aitti. Kadın, adamı Presbiteryen olmaya ikna etmiş ve hayatının sonuna dek Presbiteryen kalmasını sağlamıştı fakat kocası ölünce, onun rıhtımdaki o kasvetli Presbiteryen Mezarlığı'nda tek kalmasına gönlü razı gelmemişti çünkü adamın bütün akrabaları Metodist Mezarlığı'na gömülmüşlerdi. Bu yüzden Alec Davis öldüğünde esas dinine geri dönebilmişti. Eski eşi de ona hiçbir Metodistin gücünün yetemeyeceği kadar pahalı bir mezar taşı yaptırarak kendini teselli etmişti. Rahibin çocukları bir sebepten ötürü o mezar taşından nefret eder ama etrafını uzun otların bürüdüğü, bankı andıran kocaman taşlara bayılırlardı. Hepsi birden aynı anda o taşlara oturup eğlenirlerdi. Artık kurbağa olmaktan yorulmuş olan Jerry şu an arp çalıyormuş gibi yapıyordu. Carl bulduğu garip bir böceği seviyor, Una oyuncak bebeğine elbise dikmeye çalışıyor ve incecik

bileklerinin üzerine yaslanan Faith de çıplak ayaklarını çimenlerin üzerinde gezdiriyordu.

Jerry babasının siyah saçlarını ve iri, siyah gözlerini almıştı. Fakat onun gözleri babasınınkiler gibi hülyalı değil, ışıl ışıl bakardı. İkinci çocuk olan Faith güzelliğini güllerden almış olmalıydı. Kehribar rengi gözleri, aynı renk kıvırcık saçları ve kıpkırmızı yanakları vardı. Sürekli gülerdi, hatta babası kilisede vaaz verirken bile gülerdi. Peş peşe birkaç boşanma yaşamış Bayan Taylor kızı gördüğünde bu tavrına çok şaşırmış, Faith de ona, "Dünya gözyaşlarıyla değil, kahkahalarla dolu bir yer olmalı, Bayan Taylor," demişti.

Biraz hayalperest olan küçük Una ise pek gülmezdi. Koyu siyah düz saçlarını iki yandan örer ve tebessüm etmeyi pek sevmezdi. Koyu mavi, badem gözleri hem heyecanla hem de kederle bakardı. Bazen o küçük suratında tatlı bir gülümseme belirir, bembeyaz dişleri ortaya çıkardı. Una, görgü kurallarına Faith'ten daha çok önem verirdi ve bu yüzden daha ciddi, hatta biraz huysuz gibi görünürdü. Bu huyunu düzeltmeyi çok istese de nasıl yapacağını bilemiyordu. Mobilyaların tozunu sürekli alır ama bu evde kullanılan hiçbir eşya yerine geri konmadığı için toz bezini saatlerce aramak zorunda kalırdı. Elbise fırçasını bulabildiği zamanlarda da babasının en şık takım elbisesini fırçalar, pazar günü ayini için hazırlardı. Hatta bir defasında takım elbisenin eksik olan düğmelerini bile bulmuş, geri dikmişti. Fakat beyaz ip kullanmıştı. Bay Meredith sonraki gün kiliseye gittiğinde bütün hanımlar bunu fark etmiş ve Kadınlar Yardım Derneği haftalarca adam için çok üzülmüştü.

Carl'ın berrak, parlak, koyu mavi gözleri tıpkı rahmetli annesi gibi korkusuz bakardı. Kahverengi saçlarının arasından ise ara ara altın sarısı teller görünürdü. Carl, böceklerin bütün sırlarını bilir, her tür börtü böceğe büyük ilgi duyardı. Una, onun yanına oturmaktan hiç hoşlanmazdı çünkü ne tip bir yaratığın üzerine atlayacağını asla bilemezdi. Jerry de geceleri yanında yatmıyordu çünkü Carl bir keresinde yatağa bir yılan getirmişti. Carl da o yüzden içine sığmakta güçlük çektiği eski beşiğinde, tuhaf arkadaşlarıyla birlikte uyurdu. Yatakları düzelten Martha teyzenin gözlerinin iyi görmemesi belki de iyi bir şeydi. Meredith ailesi sevgi dolu ve neşeliydi. Onları terk etmek zorunda olduğunu öğrendiğinde herhalde merhum Cecilia Meredith'in yüreği sızlamıştır.

"Metodist olsanız nereye gömülmek isterdiniz?" diye neşeyle sordu Faith.

Böylece çok ilginç bir sohbet başlamıştı.

“Fazla seçeneğimiz yok, burası zaten dolu,” dedi Jerry. “Herhalde şu yola yakın köşeye gömülmek isterdim. Böylece gelen geçeni duyar, ne konuştuklarını dinlerdim.”

“Ben şu ağlayan huş ağacının altındaki kovuğa gömülmek isterdim,” dedi Una. “O ağaca bir sürü kuş konuyor ve sabahları cıvıl cıvıl ötüyorlar.”

“Ben bir sürü çocuğun gömülü olduğu Porter Mezarlığı’nı tercih ederim. Etrafımda başkalarının olması hoşuma giderdi,” dedi Faith. “Carl, sen nereye gömülmek isterdin?”

“Ben gömülmemeyi tercih ederim,” dedi Carl. “Amma illa gömüleceksem bir karınca yuvasını isterdim. Karıncalar acayip ilginç hayvanlar.”

Mezar taşlarının üzerindeki yazıları yüksek sesle okumayı çok seven Una, “Burada yatan insanlar hallerinden çok memnunlardır sanırım,” dedi. “Bu mezarlıkta tek bir kötü insan yok sanki. Herhalde Metodistler, Presbiteryenlerden daha iyi insanlar.”

“Belki de Metodistler aralarındaki kötü insanları tıpkı kedilerini gömdükleri gibi gömüyordur,” dedi Carl. “Belki de onları mezarlığa getirmeye bile zahmet etmiyorlardır.”

“Saçmalık,” dedi Faith. “Burada yatan insanların diğerlerinden hiç farkı yok, Una. Ama ölü birinin arkasından kötü konuşulmaz çünkü o zaman hayaleti sana musallat olur. Martha teyze söyledi. Babama bunun sahici olup olmadığını sorduğumda yüzüme bakıp, ‘Sahici mi? Sahici… Hakiki… Hakikat nedir ki?’ diye mırıldandı. Ben de bu tepkisinden Martha teyzenin sahici olduğunu anladım.”

“Acaba mezar taşına bir şey fırlarsam Bay Alec Davis’in hayaleti bana musallat olur mu?” dedi Jerry merakla.

“O olmazsa da Bayan Davis sana musallat olur,” diye kıkırdadı Faith. “Kadın kilisede bize kedinin fareye baktığı gibi bakıyor. Geçen pazar yeğenine dil çıkarttım, o da bana çıkarttı. Kadının yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Eminim kiliseden çıkınca çocuğun kulaklarını kopartmıştır. Eğer Bayan Marshall Elliott o kadını gücendirmememiz gerektiğini söylememiş olsaydı ona da dil çıkartırdım!”

“Jem Blythe ona bir keresinde dil çıkarttığı için, kadın kocası ölürken bile Doktor Blythe’ı aramamış,” dedi Jerry. “Şu Blythe çetesini çok merak ediyorum doğrusu.”

“Güzel görünüyorlar,” dedi Faith. Blythelar eve döndüğünde rahibin çocukları da istasyonda oldukları için onları görmüşlerdi. “Özellikle de Jem…”

“Okulda Walter için süt çocuğu diyorlar,” dedi Jerry.

“Buna inanmıyorum,” dedi Walter’ın çok yakışıklı olduğunu düşünen Una.

“Ama çocuk şiir yazıyor. Bertie Shakespeare Drew bana onun geçen yıl öğretmenin düzenlediği yarışmada birincilik ödülü aldığını söyledi. Bertie’nin annesi ismi yüzünden o ödülü oğlunun alması gerektiğini düşünmüş ama Bertie şiir yazamadığını söylüyor.”

“Umarım okula başladıklarında onlarla arkadaş oluruz,” dedi Faith. “Kızlar da iyidir diye umuyorum çünkü buradaki kızların çoğunu sevmiyorum. En iyileri bile biraz kibirli. Ama Blythe ikizleri neşeli şeylere benziyorlar. Ben hep ikizlerin birbirlerine benzediklerini sanırdım, onlar hiç benzemiyor. Kızıl saçlı olan daha güzel bence.”

“Ben de annelerini çok beğeniyorum,” diye iç çekti Una. Una annesi olan tüm çocukları kıskanırdı. Annesi öldüğünde henüz altı yaşında olmasına rağmen onunla ilgili çok kıymetli anıları vardı ve hepsini birer hazine gibi yüreğinde saklardı. Gece sarılmalarını, sabahları neşeyle uyanmalarını, annesinin sevgi dolu gözlerini, şefkat dolu sesini ve dünyanın en güzel gülüşünü asla unutmayacaktı.

“Onun diğerleri gibi olmadığını söylüyorlar,” dedi Jerry.

“Bayan Elliott onun hiç büyümediğini söylüyor,” dedi Faith.

“Ama boyu Bayan Elliott’tan daha uzun.”

“Evet, ama manevi anlamda büyümediğini ima ediyor. Bayan Elliott, Bayan Blythe’ın içinde hâlâ küçük bir kız çocuğu taşıdığını söylüyor.”

“Ne kokuyor?” diye araya girdi havayı koklayan Carl.

Şu an hepsi kokuyu alıyordu. Evin altındaki tepenin ardından mis gibi kokular geliyordu.

“Karnım acıktı,” dedi Jerry.

“Öğlen yemeği için sadece ekmekle pekmez, akşam yemeğine de kuru et var,” dedi Una üzülerek.

Martha teyze hafta başında koca bir parça kuzu eti haşlar ve her akşam kuru ya da yağlı demeden aynı yemeği servis ederdi.

“Haydi, gidip kokunun nereden geldiğine bakalım,” dedi Jerry.

Hepsi birden ayağa fırlayıp terk edilmiş köpek yavruları misali çitten atladı; sonra yosunla kaplı tepeden aşağıya doğru inip gittikçe yoğunlaşan kokuya doğru koştular. Birkaç dakika içinde Blythe çocuklarının dua edip yemeklerini yemeye başlamak üzere oldukları kutsal Gökkuşağı Vadisi'nin topraklarına soluk soluğa bir vaziyette vardılar.

Onları görünce utanarak durdular. Una içinden bu kadar heyecanlı görünmemiş olmalarını diledi ama Di Blythe her türlü duruma hazırlıklıydı. Dostane bir gülümsemeyle bir adım öne çıktı.

"Sanırım kim olduğunuzu biliyorum," dedi. "Rahip evinden geliyorsunuz, öyle değil mi?"

Gamzeleri iyice beliren Faith gülümseyerek başını salladı.

"Kokuyu alınca ne olduğunu merak ettik."

"O halde gelin, tuttuğumuz balıkları bitirmemize yardım edin," dedi Di.

"Ama bu balıklar size bile yetmez," dedi küçücük tabağa aç aç bakan Jerry.

"Üç tane daha var, merak etmeyin," dedi Jem. "Oturun."

Daha fazla seremoniye gerek yoktu. Hepsi birden yosunla kaplı kayaların üzerine oturdular. Tanrı sofralarını kutsasın diye dua ettiler. Nan ile Di eğer Faith ve Una'nın bildiklerini bilseler herhalde korkudan ölürlerdi, yani Carl'ın cebinde iki yavru fare olduğunu. Ama bilmedikleri için canları sıkılmadı. Çocuklar bir yemek masasından daha iyi bir yerde arkadaşlık kurabilir miydi? Son balık da bittiğinde hepsi çoktan iyi arkadaş olmuştu bile. Sanki birbirlerini eskiden beri tanıyor gibiydiler, hep de öyle olacaklardı. Zira Joseph soyundan gelenler birbirlerini tanırdı.

Birbirlerine kısa geçmişlerini anlattılar. Rahip evinin çocukları Avonlea'yi, Green Gables'ı, Gökkuşağı Vadisi'nin geleneklerini ve Jem'in doğduğu rıhtıma yakın o küçük evi öğrendiler. Ingleside çocukları da Meredithlerin Glen'e taşınmadan önce yaşadıkları Maywater'ı, Una'nın çok sevdiği tek gözlü oyuncak bebeğini ve Faith'in evcil horozunu öğrendiler.

Faith insanların bir horoz beslediği için ona gülmelerini sevmiyordu. Ama Blythelar bu durumu sorgusuz sualsiz kabullendiklerinden, onları çok sevdi.

"Bence Adam kadar yakışıklı bir horoz da tıpkı bir kedi ya da köpek gibi beslenebilir," dedi. "O bir kanarya olsaydı kimse bir şey demezdi. Üstelik ona sarı bir civciv olduğu günden beri bakıyorum. Onu bana Maywater'daki Bayan Johnson vermişti. Bir gelincik bütün kardeşlerini

öldürmüş. Ben oyuncak bebek ya da kedi sevmem. Kediler çok sinsi, oyuncak bebekler de cansız.”

“Şuradaki evde kim yaşıyor?” diye sordu Jerry.

“Bayan Westler… Rosemary ile Ellen,” diye cevap verdi Nan. “Bu yaz Di ile birlikte Bayan Rosemary’den müzik dersi alacağız.”

Una kıskanamayacak kadar nazik bakışlarla ikizleri süzdü. Ah, keşke o da müzik dersi alabilseydi! Herkesten sakladığı en büyük hayallerinden biri de buydu. Ama hiç kimsenin aklına ona müzik dersi aldırmak gelmezdi.

“Bayan Rosemary çok tatlı biri ve hep çok güzel giyiniyor,” dedi Di. “Saçı bal renginde,” diye heyecanla ekledi. Annesi gibi o da kendi kızıl saçını pek sevmezdi.

“Ben Bayan Ellen’ı da seviyorum,” dedi Nan. “Kiliseye geldiğinde bana hep şeker verirdi ama Di kadından korkuyor.”

“Kaşları çok koyu ve sesi de çok kalın,” dedi. “Ah, Kenneth Ford küçükken ondan nasıl korkardı! Annem Bayan Ford’un onu kiliseye getirdiği ilk pazar günü Bayan Ellen’ın yanına oturduklarını anlatmıştı. Kenneth kadını görür görmez bağırmaya başlamış, Bayan Ford onu apar topar kiliseden çıkartmak zorunda kalmış.”

“Bayan Ford kim?” diye sordu Una merakla.

“Ah, Fordlar burada yaşamıyor. Sadece yazları geliyorlar. Fakat bu yaz gelmeyecekler. Eskiden annemle babamın yaşadıkları rıhtımdaki şu çok uzak minik evde yaşıyorlardı. Keşke Persis Ford’u görseydiniz. Çok ama çok güzeldir!”

“Ben Bayan Ford’u duymuştum,” diye araya girdi Faith. “Bertie Shakespeare Drew anlattı. Kadın on dört yıl boyunca ölü bir adamla evliymiş ama adam sonradan canlanmış.”

“Saçmalık,” dedi Nan. “Hikâye öyle değil. Zaten Bertie Shakespeare hiçbir şeyi doğru dürüst anlatmaz. Ben bütün olayı biliyorum, bir gün sana anlatırım ama artık geç oldu ve bizim eve gitmemiz gerek. Böyle nemli havalarda annem fazla dışarıda kalmamızı istemiyor.”

Rahibin çocuklarının nemli havalarda dışarıda olup olmaması kimsenin umurunda değildi. Martha teyze çoktan yatmış, rahip de ruhlar ölümsüzse bedenin de ölümsüz olduğunu kabul etmek gerekir mi sorusuna dalıp gitmişti. Yine de hepsi birden, az evvel yaşadıkları güzel şeyleri düşünerek eve döndüler.

“Bence Gökkuşağı Vadisi mezarlıktan bile daha güzel bir yer,” dedi Una. “Ayrıca o tatlı Blytheların hepsine bayıldım. İnsanın birilerini sevebilmesi çok güzel bir şey çünkü bu sık sık olmuyor. Babam geçen pazar günkü vaazında herkesi sevebileceğimizi söyledi. Ama bunu nasıl yapabiliriz? Mesela Bayan Alec Davis’i nasıl sevebiliriz?”

“Ah, babam sadece kürsüde diye böyle söyledi,” dedi Faith havalı bir tavırla. “Bence dışarıya yansıttığından çok daha mantıklı biri o.”

Gökkuşağı Vadisi’nin bir köşesinde ufak bir işi olan Jem dışındaki Ingleside çocukları da eve döndü. Bu köşede alıç çiçekleri vardı ve Jem onlar solana dek annesine her gün bir buket alıç çiçeği toplamayı ihmal etmezdi.

MARY VANCE'İN GELİŞİ

BÖLÜM 5

Kristal gökyüzüne ve mavi tepelere bakan Faith, “Bugün sanki önemli bir şeyler olacakmış gibi hissedilen günlerden biri,” dedi. Kendine sıkıca sarıldıktan sonra Hezekiah Pollock’un mezarının başında dans etti. Faith ayağını mezar taşına koyup ellerini havaya kaldırıp zıplarken iki ihtiyar kadın da mezarlığın yanından geçiyordu.

“Şuna bak,” diye homurdandı bir tanesi. “Bir de rahibin kızı olacak.”

“Dul bir adamın çocuklarından başka ne beklenir ki?” diye homurdanarak cevap verdi ötekisi. Sonra ikisi de başlarını iki yana salladı.

Cumartesi, sabahın erken saatleriydi. Meredithler bu güzel tatil gününde kendilerini çiyle kaplı çimenlerin üzerine atmışlardı. Tatil günü yapmak zorunda oldukları bir işleri yoktu. Nan ve Di Blythe’ın bile cumartesi sabahı evde belli görevleri vardı ama rahibin kızları canları istediği gibi zaman geçirebilirdi. Bu durum Faith’in çok hoşuna giderken, Una bir şeyler öğrenemedikleri için kendisini kötü hissediyordu. Okulundaki diğer kızlar yemek yapabiliyor, dikiş dikip örgü örebiliyorlardı ama o, küçük bir beceriksizdi.

Jerry’nin etrafı keşfetme önerisi üzerine köknar ormanına doğru yola koyuldular. Yoldan geçerken dizlerinin üzerine eğilmiş, çiyle kaplı otların arasında sevgili karıncalarını izleyen Carl’ı da gruba aldılar. Ormandan sonra Bay Taylor’ın otlağına geldiler. Burası yer yer beyaz karahindibaların büyüdüğü yemyeşil bir alandı. Çok uzak bir köşede eski bir ahır vardı. Bay Taylor’ın ara sıra samanları yığması dışında ahır başka hiçbir amaç için kullanılmazdı. Neşeleri yerinde olan çocuklar birkaç dakika boyunca ahırda hoplayıp zıpladılar.

“Neydi o?” diye aniden fısıldadı Una.

Sese kulak kesildiler. Samanların arasından belli belirsiz bir ses duyuluyordu. Çocuklar birbirlerine baktı.

Faith soluk soluğa bir vaziyette, “Orada bir şey var,” dedi.

“Ben çıkıp ne olduğuna bakacağım,” dedi Jerry.

Çocuğun kolunu yakalayan Una, “Ah, yapma,” dedi.

“Gidiyorum.”

“O zaman hep birlikte gideriz,” dedi Faith.

Dördü birden ahırın tavan arasına çıkmak için kırık dökük merdiveni tırmandı. Jerry ve Faith hayli rahattı ama Una’nın korkudan beti benzi atmıştı. Carl ise ses için değil, tavan arasında bir yarasa bulma umuduyla yukarı çıkıyordu. Gündüz vakti bir yarasa görmeyi çok istiyordu.

Yukarı çıktıklarında sesin nereden geldiğini görüp birkaç saniye boyunca şaşkınlık içinde karşılarındaki manzaraya baktılar.

Samanların arasına kıvrılmış yatan bir kız, sanki daha yeni uyanmış gibi görünüyordu. Onları görünce sersemlemiş bir vaziyette ayağa kalktı. Hemen arkasındaki örümcek ağlarıyla kaplı camdan içeriye süzülen güneş ışığında incecik, bronz yüzünü ve bu bronzluğun zıttı solgun beyaz kollarını gördüler. Açık sarı gür ve uzun saçlarını iki yandan örmüştü. Kız, rahip evi çocuklarının çok garip ve çok beyaz olduğunu düşündükleri iri gözleriyle onlara yarı acır, yarı savunmaya geçmiş bir vaziyette bakıyordu. Kızın irisini çevreleyen siyah halka yüzünden açık mavi gözleri bembeyazmış gibi duruyordu. Başı ve ayakları çıplaktı. Üzerindeki eski ve yıpranmış elbise ona çok dar ve kısa geliyordu. Yüzüne bakınca yaşını tahmin etmek güçtü ama boyundan on iki yaşlarında olabileceği anlaşılıyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu Jerry.

Kız sanki bir kaçış yolu arar gibi etrafına bakındı. Derken çaresizlik içinde ürperip vazgeçti.

“Ben Mary Vance,” dedi.

“Nereden geldin?” diye devam etti Jerry.

Mary cevap vermek yerine aniden samanların üzerine çöktü ve ağlamaya başladı. Faith de hemen kızın yanına koşup titreyen omuzlarına kollarını koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Onu rahat bırak,” dedi Jerry’ye. Sonra kıza sarıldı. “Ağlama canım. Bize derdini anlat. Biz senin dostunuz.”

“Ben… Ben… Çok açım,” diye inledi Mary. “Perşem… Perşembe sabahından beri… Hiç… Hiçbir şey yemedim. Sadece şuradaki dereden biraz su içtim.”

Çocuklar dehşetle birbirlerine baktılar. Faith ayağa fırladı.

“Tek kelime daha etmiyor ve hemen bizimle rahip evine gelip bir şeyler yiyorsun.”

Mary korkuyla geri çekildi.

“Ah, yapamam. Annenizle babanız ne der? Beni hemen geri gönderirler.”

“Bizim annemiz yok, babamız da senden rahatsız olmaz. Martha teyze de öyle. Sana gel dedim,” diye inatla ayağını yere vurdu Faith. Yoksa bu garip kız kapılarının önünde açlıktan ölüp gitmeye mi niyetliydi?

Mary ayağa kalktı. O kadar güçsüzdü ki merdivenden inmekte zorlandı ama onu bir şekilde aşağıya indirip eve götürdüler ve mutfağa sokmayı başardılar. Yemek yapmakla meşgul olan Martha teyze kızı fark etmedi bile. Faith ile Una kilere koşup kıza yiyecek bir şeyler hazırladılar; biraz kuru et, ekmek, tereyağı, süt ve garip bir turta. Mary Vance yemeklere saldırıp karnını doyururken çocuklar da etrafına oturup onu izlediler. Jerry kızın çok güzel bir ağzı ve bembeyaz dişleri olduğunu fark etti. Faith dehşetle kızın üzerindeki eski püskü elbisede tek bir dikişin bile kalmadığını gördü. Una kıza acımakla meşguldü, Carl ise merakla onu izliyordu. Aslında çocukların hepsi kız hakkında meraklanmıştı.

Mary yemeğini bitirince Faith, “Şimdi mezarlığa gel de bize kendinden bahset,” dedi emreder gibi. Mary artık rahatlamıştı. Karnı iyice doyduğu için dili de çözüldü.

Bay Pollock’un mezarının başına götürüldüğünde, “Size anlatacaklarımı babanıza söylemezsiniz, değil mi?” diye sordu. Rahip evi çocukları kızın karşısında sıraya dizilmişti. Biraz macera, bir heyecan yaşamak üzereydiler. Bugün bir şeyler olmuştu işte.

“Hayır, söylemeyiz.”

“Yemin edin?”

“Yemin ederiz.”

“Ben evden kaçtım. Rıhtımdaki Bayan Wiley ile yaşıyordum. Bayan Wiley’yi tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“Tanımak istemezsiniz zaten çünkü o, korkunç bir kadın. Tanrım, ondan nasıl da nefret ediyorum! Beni ölesiye çalıştırır ve yiyecek doğru düzgün bir şey vermezdi. Üstelik her gün döverdi. Şuraya baksanıza.”

Mary elbisesinin kollarını kıvırdı ve onlara yara içindeki cılız kollarıyla çalışmaktan nasır tutmuş avuçlarını gösterdi. Kızın her yeri morarmıştı. Çocuklar ürperdi. Faith’in yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Una’nın mavi gözleriyse yaşlarla doldu.

“Çarşamba gecesi beni sopayla dövdü,” dedi Mary. “İneğin süt kovasını devirmesi benim suçummuş. O salak ineğin kovayı devireceğini nereden bilecektim ki?”

Çocukların içi burkuldu. Böyle şeyleri duymaya alışkın değillerdi ama birinin böyle kelimeler kullanıyor olması yine de hoşlarına gitmişti. Mary Vance kesinlikle ilginç bir kızdı.

“Kaçtığın için seni suçlamıyorum,” dedi Faith.

“Yok, beni dövdüğü için kaçmadım. Dayak yemeye zaten alıştım. Zaten bir haftadır kaçmayı düşünüyordum çünkü Bayan Wiley’nin çiftliğini kiraya verip Lowbridge’e taşınacağını, beni de Charlottetown Yolu’nda yaşayan bir kuzenine vereceğini duydum. Buna katlanamazdım çünkü kuzeni Bayan Wiley’den bile daha kötü biri. Geçen yaz bir aylığına beni onun yanına göndermişti. Onunla yaşamaktansa şeytanla yaşamayı tercih ederim doğrusu.”

İkinci bir şaşkınlık dalgası. Fakat Una biraz şüpheliydi.

“Ben de kaçmaya karar verdim. İlkbaharda Bayan John Crawford’un patateslerini elemiştim. Kadının bana verdiği yetmiş beş senti saklıyordum. Bayan Wiley’nin bundan haberi yoktu çünkü ben patatesleri ekerken o kuzenini ziyarete gitmişti. Glen’e kaçıp trenle Charlottetown’a gider ve orada bir iş bulup çalışırım diye düşündüm. Ben çok çalışkan biriyimdir, bedenimde tembel tek bir kemik bile yoktur. Böylece perşembe sabahı Bayan Wiley kalkmadan evvel uyandım, on kilometre boyunca yürüdüm ve Glen’e geldim. Ama istasyona vardığımda paramı kaybettiğimi fark ettim. Bu nasıl oldu bilmiyorum. Ama para gitmişti işte. Ne yapacağımı bilemedim. O kadının yanına geri dönersem beni mahvederdi. Ben de gidip o eski ahırda saklandım.”

“Peki, şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Jerry.

“Bilmiyorum, herhalde geri dönüp dayağı yiyeceğim. Ama artık karnım doyduğuna göre herhalde buna katlanabilirim.”

Fakat Mary’nin gözlerinde cesaretten daha çok korku vardı. Una aniden kızın yanına gelip ona sarıldı.

“Geri dönme. Burada bizimle kal.”

“Ama Bayan Wiley beni bulur,” dedi Mary. “Hatta çoktan peşime düşmüştür bile. Ama eğer sizin için sakıncası yoksa o beni bulana kadar yanınızda kalabilirim. Kaçmayı düşünmem bile hataydı. Ama çok çaresizdim.”

Kızın sesi titredi ama zayıflığını göstermekten utanıyordu.

“Son dört yıldır bir köpekten bile daha kötü bir hayat yaşıyorum,” dedi.

“Bayan Wiley ile dört yıldır mı berabersin?”

“Evet, sekiz yaşındayken beni Hopetown’daki yetimhaneden almıştı.”

“Orası Bayan Blythe’ın geldiği yer,” diye haykırdı Faith.

“İki yıl o yetimhanede kaldım. Oraya altı yaşındayken gittim. Annem kendini astı, babam da kendi boğazını kesti.”

“Aman Tanrım! Neden?” diye haykırdı Jerry.

“Alkol yüzünden,” dedi Mary.

“Akraban da mı yok?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Gerçi bir zamanlar varmış sanırım çünkü adımı onlardan almışım. Benim tam adım Mary Martha Lucilla Moore Ball Vance. Buna inanabiliyor musunuz? Büyükbabam çok zengin bir adamdı. Bahse girerim sizin büyükbabanızdan daha zengindi. Ama babam bütün parayı içkiye yatırdı, annem de kendi payına düşeni yaptı. Onlar da beni çok döverdi. Tanrım, dayak yemeye o kadar alıştım ki neredeyse hoşuma bile gidiyor diyeceğim.”

Mary başını öne eğdi. Yaraları yüzünden çocukların ona acıdıklarını biliyor ve kimsenin kendisine acımasını istemiyordu. O, kıskanılmak istiyordu. Neşeli biri gibi görünüyordu. Artık daha normal görünen o tuhaf gözleri ışıl ışıldı. Bu ufaklıklara nasıl biri olduğunu gösterecekti.

“Çok çektim,” dedi gururla. “Benim yaşadıklarımı yaşayan pek fazla çocuk yoktur. Kızamık, suçiçeği, kabakulak geçirdim. Kuru bir öksürüğe ve zatürreye bile yakalanıp atlattım.”

“Hiç ölümcül bir hastalığın oldu mu?” diye sordu Una.

“Bilmem,” dedi Mary düşünerek.

“Tabii ki olmadı, yoksa ölmüş olurdu,” diye surat astı Jerry.

“Ah, tam anlamıyla ölmedim tabii ama bir keresinde ölüme çok yaklaştım. Öldüğümü sanıp beni gömmeye hazırlanırlarken uyanıp kendime gelmişim.”

“Yarı ölü olmak nasıl bir şey?” diye merakla sordu Jerry.

“Hiçbir şeye benzemiyor. Aradan günler geçtiğini bile fark etmedim. Zatürreye yakalandığım zaman olmuştu. Bayan Wiley doktor çağırmadı, benim gibi çirkin bir kız için para harcamaya değmeyeceğini söyledi. İhtiyar Christina MacAllister teyze bana baktı. Ama bazen keşke ölseydim diyorum. Böylesi benim için daha iyi olurdu.”

Faith biraz şüpheli bir şekilde, “Ölüp de cennete gitseydin evet,” dedi.

Mary şaşkın bir sesle, “Başka gidecek neresi var ki?” dedi.

“Cehennem de var, biliyorsun,” dedi hafifçe geri çekilip sesini alçaltan Una.

“Cehennem mi? O da ne?”

“Şeytanın yaşadığı yer,” dedi Jerry. “Şeytandan haberin var… Az evvel kendin söyledin.”

“Ah, evet ama bir yerde yaşadığını bilmiyordum. Etrafta gezdiğini sanıyordum. Bay Wiley de sağken cehennemden bahseder, oraya giden kişileri anlatırdı. Ben de orayı adamın memleketi olan New Brunswick’teki bir yer zannederdim.”

Böyle kötü şeylerden bahsederken daha dramatik bir ses tonu kullanması gerektiğini düşünen Faith, “Cehennem korkunç bir yer,” dedi. “Kötü insanlar öldüklerinde oraya gider ve sonsuza ama sonsuza dek ateşte yanarlar.”

“Bunu sana kim söyledi?” diye sordu Mary.

“İncil’de yazıyor. Ayrıca Maywater’daki Pazar Okulu’nda Bay Isaac Crothers da anlatmıştı. O, kilisenin eski üyelerinden biri ve bu konu hakkında her şeyi biliyor. Ama senin endişelenmene gerek yok. İyi biriysen cennete, kötüysen de cehenneme gidersin.”

“Gitmem,” dedi Mary. “Ne kadar kötü biri olursam olayım sonsuza dek yanmak istemem. Zira yanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bir keresinde yanlışlıkla sıcak sobaya değmiştim. İyi olmak için ne yapmak lazım?”

“Kiliseye ve Pazar Okulu’na gidip İncil’i okumalı ve her gece dua edip sana verilen görevleri yerine getirmelisin,” dedi Una.

“Bayağı zahmetli bir şeye benziyor,” dedi Mary. “Başka?”

“Tanrıdan işlediğin günahları affetmesini istemelisin.”

“Ama ben hiç günah işlemedim ki…” dedi Mary. “Hem günah da ne demek?”

“Ah, Mary işlemişsindir. Herkes günah işler. Mesela hiç yalan söyledin mi?”

“Bir sürü,” dedi Mary.

“İşte bu çok büyük bir günahtır,” dedi Una.

“Yani sen bana ara sıra yalan söylediğim için cehenneme gideceğimi mi söylemek istiyorsun? İyi de yalan söylemeye mecburdum. Bir keresinde

eğer yalan söylemeseydim Bay Wiley kemiklerimin her birini tek tek kıracaktı. Yalanlar sayesinde başım pek çok beladan kurtuldu, inan bana."

Una iç çekti. Burada çözülmesi gereken çok fazla sorun vardı. Kendisini zalimce dayak yerken hayal edip ürperdi. Böyle bir durumda o da kesinlikle yalan söylerdi. Mary'nin ufak, nasırlı elini sıktı.

Böyle tatsız konulardan söz edilince tüm neşesi kaçan Faith, "Tek elbisen bu mu?" diye sordu.

Yanakları kızaran Mary, "Güzel olmadığı için bunu giydim," dedi. "Aslında Bayan Wiley bana elbise alırdı ama kaçarken onun bana aldığı her şeyi evde bıraktım çünkü ona borçlu kalmak istemiyorum. Büyüyünce kendime mavi, saten bir elbise alacağım. Sizin kıyafetleriniz de çok iyi değil. Oysa ben rahip çocuklarının hep çok şık giyindiklerini sanırdım."

Mary'nin fevri ve bazı konularda hayli hassas biri olduğu çok belliydi. Yine de ondaki bu garip hava çocuklarda ilgi uyandırdı. O öğleden sonra çocuklar Mary'yi Gökkuşağı Vadisi'ne götürüp, onu Blythelara, "Rıhtımın orada yaşayan ve bizi ziyarete gelen bir arkadaşımız," diyerek tanıttılar. Blythelar sorgusuz sualsiz kızı aralarına kabul etti. Bunun nedeni belki de Mary'nin artık saygın biri gibi görünüyor olması olabilirdi. Yemekten sonra Martha teyzenin homurdanmaları ve rahibin yarı uyur gibi konuşmasına rağmen Faith kıza elbiselerinden birini ödünç verdi. Saçlarını da güzelce tarayıp ördüler. Hem düzgün konuşabildiği hem de birkaç güzel oyun bildiği için Mary artık kabul gören bir oyun arkadaşına dönüşmüştü. Fakat kullandığı bazı ifadeler Nan ile Di'nin hoşuna gitmedi. Anneleri de Susan da onlara böylesi kelimeler kullanmamaları gerektiğini öğretmişti. Yine de kız madem rahip evinde misafirdi, o halde iyi biri olmalıydı.

Yatma vakti gelince Mary'nin nerede uyuyacağı konusunda bir sorun çıktı.

Faith, biraz şaşkın bir şekilde, "Onu misafir odasında yamamayız ki," dedi Una ya.

"Benim saçımda bir şey yok," diye haykırdı Mary.

"Hayır, bitli olduğunu kast etmedim," dedi Faith. "Misafir odası berbat durumda. Fareler yatakta koca bir delik açıp içine yuva yapmış. Mary teyze geçen hafta Charlottetown'dan ziyarete gelen rahip Fisher'ı orada yatırana dek biz de bilmiyorduk. Adam sayesinde öğrendik. Babam ona kendi yatağını verip, çalışma odasında uyumak zorunda kaldı. Martha teyze henüz yatağı tamir edecek vakit bulamadı. O yüzden, 'Saçları ne kadar temiz

olursa olsun o odada hiç kimse yatamaz,' diyor. Odamız küçük, yatağımız da öyle. Yani burada bizimle de uyuyamazsın."

"Eğer bana bir yorgan verirseniz gidip yine o ahırda uyuyabilirim," dedi Mary olgun bir tavırla. "Dün gece hava epey soğuktu, gerçi ben çok daha kötü yataklarda da yattım."

"Hayır, gitme," dedi Una. "Benim bir planım var, Faith. Hani tavan arasında buradan taşınan rahibin bıraktığı eski döşekli yatak var ya? Misafir odasındaki çarşafları o yatağa yayıp Mary'yi de orada yatıralım. Tavan arasında uyuyabilir misin, Mary? Bizim odanın hemen üzerinde."

"Bana her yer uyar. Tanrım, zaten hayatımda hiç doğru dürüst bir yerde uyumadım ki. Bayan Wiley'nin evindeyken de mutfağın üzerindeki çatı katında yatardım. Çatısı yaz kış sızdırır, üzerime ya yağmur ya da kar damlardı. Yatağım da kalın bir saman yığınından ibaretti zaten. Yani yatacağım yer konusunda endişelenmeyin."

Rahip evinin tavan arası uzun, dar, tek pencereli ve hafif loş bir odaydı. Mary için lekeli ve eski çarşafları serdikleri bir yatak yapıp üzerine bir zamanlar Cecilia Meredith'in misafir odası için gururla işlediği ama artık Martha teyze için sıradan bir şey haline gelen yatak örtüsünü örttüler. Birbirlerine iyi geceler dilediklerinde rahip evi artık sessizliğe gömülmüştü. Una tam uykuya dalmak üzereyken üst kattaki odadan gelen bir sesle aniden irkildi.

"Faith dinle… Mary ağlıyor," diye fısıldadı. Çoktan uyumuş olan Faith kardeşine cevap vermedi. Yatağından inen Una, üzerinde minik beyaz geceliğiyle üst kata çıktı. Gıcırdayan döşemelerden tavan arasına doğru gittiği anlaşılıyordu. Odanın kapısını açtığında ayışığının hafifçe aydınlattığı yatağın üzerindeki yükseltiyi fark etti.

"Mary," diye fısıldadı.

Cevap yoktu.

Una yatağa yaklaşıp örtüyü kaldırdı. "Mary, ağladığını biliyorum. Seni duydum. Yalnız mı hissediyorsun?"

Üzerindeki örtünün çekilmesiyle aniden ortaya çıkan Mary cevap vermedi.

"İzin ver yanına yatayım. Çok üşüdüm," dedi Una titreyerek. Tavan arasının minik penceresi açıktı ve kuzey rüzgârı içeriye doluyordu.

Mary yana doğru kaydı, Una da yanına sokuldu.

“Artık yalnız değilsin. Daha ilk gecende seni burada tek başına bırakmayız.”

“Yalnızlık çekmiyordum ki.”

“O halde neden ağlıyordun?”

“Ah, tek başıma kalınca aklıma bazı şeyler geldi. Bayan Wiley’nin yanına dönmeyi ama sonra da kaçtığım için bir güzel sopa yediğimi düşündüm ve yalan söylediğim için pişman oldum. Çok endişelendim.”

“Ah, Mary,” dedi zavallı Una. “Tanrı’nın seni cezalandıracağını sanmıyorum çünkü yalan söylemenin günah olduğunu bilmiyordun. Tanrı bilmediğin bir şey için sana ceza vermez çünkü O çok iyi ve cömerttir. Ama artık yanlış bir şey olduğunu bildiğin için bundan sonra yalan söylememeksin.”

“Yalan söylemeden nasıl yaşarım?” diye hıçkırmaya başladı Mary. “Beni anlayamazsın, bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun çünkü. Senin bir yuvan ve her ne kadar bambaşka âlemlerde geziniyormuş gibi görünse de iyi bir baban var. Seni dövmüyor ve her ne kadar şu teyzeniz yemek pişirmekten hiç anlamasa da yine de yeterince yemek yiyebiliyorsun. Bugün ilk kez yeterince yemek yediğimi hissettim. Hayatım boyunca bir yerlerde kapalı kaldım ben. İki yılımı geçirdiğim yetimhane hariç. Orada hiç dayak atmazlardı, gerçi rahibe çok aksi bir kadındı ama yine de fena bir yer sayılmazdı. Kadın bana hep başımı oracıkta koparmaya hazırmış gibi bakardı. Ama Bayan Wiley daha kötü biri ve yanına geri döneceğimi düşündükçe geriliyorum.”

“Belki de dönmen gerekmez. Belki bir çözüm yolu buluruz. Haydi, ikimiz de Tanrı’ya seni onun yanına geri göndermesin diye dua edelim. Sen dua ediyorsun, öyle değil mi Mary?”

“Ah, evet yatarken hep okuduğum bir dua var,” dedi Mary. “Gerçi Tanrı’dan bir şey istemek hiç aklıma gelmemişti. Bu dünyada hiç kimse beni önemsemediği için Tanrı’nın da beni önemseyeceğini düşünemedim. Gerçi sen bir rahip kızı olduğun için senin sorunlarını daha hızlı çözüyordur.”

“Mary, Tanrı’nın senin dertlerinle de en az benimki kadar ilgileneceğinden eminim. Kimin çocuğu olduğunun bir önemi yok. Sadece iste… Ben de isteyeceğim.”

“Tamam,” dedi Mary. “Zararı yok sonuçta. Eğer sen de Bayan Wiley’yi tanısaydın Tanrı’nın ona bulaşmak istemeyeceğini bilirdin. Neyse, artık

ağlamayacağım. Bu gece burada yatmak, dün gece o ahırda farelerle birlikte yatmaktan çok daha iyidir. Four Winds'in ışığına baksana. Çok güzel değil mi?"

"Bu manzara sadece bu pencereden görülüyor," dedi Una. "İzlemek çok hoşuma gidiyor."

"Öyle mi? Benim de. Wiley'nin çatısından da bu manzarayı izlerdim. Kendimi iyi hissettiğim tek an oydu. Kötü bir dayaktan sonra bu manzaraya bakıp hayallere dalar ve ağrıyan yerlerimin acısını hissetmezdim. Derin denizlere yelken açan gemileri izler, onlardan birine binip benim de çok ama çok uzaklara gittiğimi düşünürdüm. Özellikle havanın çok karanlık olduğu kış gecelerinde kendimi daha da yalnız hissederdim. Söylesene, Una, bir yabancı olmama rağmen bana bu kadar iyi davranmanızın sebebi nedir?"

"Çünkü doğru olan bu. İncil herkese iyi davranmamızı söyler."

"Öyle mi? Sanırım bunu pek önemseyen yok çünkü ben bana iyi davranan herhangi birini hatırlamıyorum… Gerçekten hatırlamıyorum. Una, duvardaki gölgeler çok güzel değil mi? Tıpkı dans eden minik bir kuş sürüsüne benziyor. Una, bir de ben hepinizi hatta Blythe oğlanlarıyla Di'yi de çok sevdim ama Nan'den hoşlanmadım. O, çok kibirli bir kız."

"Hayır, Mary, o kibirli değildir. Asla kibirli olmamıştır."

"Öyle deme. Başını o kadar dik tutan herkes kibirlidir. Ondan hoşlanmadım."

"Biz onu çok severiz."

"Benden daha mı çok?" dedi Mary kıskanarak, "öyle mi?"

"Mary, biz onu haftalardır seni ise sadece birkaç saattir tanıyoruz," dedi Una.

"Yani onu benden daha çok seviyorsunuz?" diye öfkeyle sordu Mary. "Tamam! Onu dilediğiniz kadar sevin. Umurumda bile değil, ben siz olmadan da başımın çaresine bakarım."

Gürültüyle duvara doğru döndü.

Mary'nin cılız sırtına sarılan Una, "Ah, Mary, böyle konuşma. Ben seni çok seviyorum ama sen böyle yaparak beni çok üzüyorsun," dedi.

Cevap gelmedi. Una ağlamaya başladı. Mary bir anda kıza doğru dönüp ona sıkıca sarıldı.

"Sus," dedi. "Söylediklerim yüzünden ağlama. O şekilde konuşarak kötülük ettim. Size küsmem için derimi yüzmeleri lazım… Hepiniz bana

çok iyi davrandınız. Dilediğiniz kişiyi benden daha çok sevebilirsiniz. Böyle konuşarak iyi bir dayağı hak ettim. Ağlama artık. Eğer ağlamaya devam edersen üzerimde gecelikle rıhtıma gider ve kendimi suya atarım.”

Bu korkunç tehdit karşısında Una ağlamayı kesti. Mary yastığın kenarındaki dantelle kızın gözyaşlarını sildi. Una onu affetti ve birbirlerine sarılıp duvardaki gölgeleri izleyerek uykuya daldılar.

Bu sırada alt kattaki çalışma odasında Rahip John Meredith ışıl ışıl gözlerle, yarın kilisede acı ve kederle ilgili vereceği vaazı düşünüyordu. Oysa o an kendi çatısı altında çok kederli, yalnız bir kızın karanlık dünyasından çıkıp yepyeni ve farklı bir dünyaya adım atmak için her şeyi geride bıraktığından haberi bile yoktu.

MARY,
RAHİP EVİNDE KALIYOR

BÖLÜM 6

Çocuklar ertesi gün Mary'yi de kiliseye götürdüler. Mary ilk başta bu fikre karşı çıkmıştı.

"Sen rıhtımdaki kiliseye hiç gitmedin mi?" diye sordu Una.

"Gittim ama çok sık değil. Bayan Wiley kiliseye gitmekten çok hoşlanmazdı. O yüzden ben de fırsat bulduğumda gizlice evden kaçar, pazar günleri kiliseye gitmeye çalışırdım. Oturacak yer bulduğuma şükrederdim. Fakat bu eski elbiseyle şimdi kiliseye gidemem."

Bu sorun, Faith'in kıza ikinci en güzel elbisesini ödünç vermesiyle çözüldü.

"Rengi biraz solmuş, iki düğmesi de eksik ama bence iş görür."

"Düğmelerini hemen dikerim," dedi Mary.

"Pazar günü iş yapılmaz," dedi Una şaşırmış bir vaziyette.

"O zaman bana bir iğne iplik verin ve ben düğmeyi dikerken başka tarafa bakın."

Mary'nin kıyafeti Faith'in eski okul botları ve annesinden kalma kadife şapkasıyla tamamlanınca kız da onlarla kiliseye gitti. Kilisedeki düzene ayak uydurup dikkat çekmemesine rağmen, bazıları rahibin çocuklarıyla birlikte gelen bu bakımsız kızın kim olduğunu merak etti. Mary vaazı hevesle dinleyip ilahilere neşeyle eşlik etti. Kızın berrak, güzel bir sesi ve iyi bir kulağı vardı.

"*Onun kanı menekşeleri yıkıyor*," ilahisini söyledi. Öndeki sırada oturan Bayan Jimmy Milgrave arkasını dönüp kızı baştan ayağa süzdü. O an çok neşeli olan Mary kadına dil çıkartınca Una dehşet içinde kıza baktı.

Kiliseden çıktıklarında, "Kendimi tutamadım," dedi. "Bana ne diye öyle dik dik bakıyordu ki? Ne biçim bir davranış bu! İyi ki ona dil çıkarttım, keşke biraz daha uzatsaydım. Bu arada rıhtımda yaşayan Rob MacAllister'ı gördüm. Acaba beni gördüğünü Bayan Wiley'ye anlatır mı?"

Cevap hayırdı. Sonraki birkaç gün boyunca Bayan Wiley gelmedi. Çocuklar artık onu unutmuşlardı. Mary artık evin bir parçasıydı. Ama

diğerleriyle birlikte okula gitmeyi reddediyordu.

Faith ona çok ısrar edince, "Hayır. Ben eğitimimi tamamladım," dedi. "Bayan Wiley'nin yanına gelene dek tam dört kış boyunca okula gittim. Ev ödevlerini yapmadığım için hep azarlandım, sıkıldım bu tavırlarından. Benim ev ödevi yapacak vaktim mi vardı?"

"Bizim öğretmenimiz çok iyi biridir, seni azarlamaz," dedi Faith.

"Yine de gitmeyeceğim. Okuma yazmam var. Hesap da yapabiliyorum. Bu kadarı bana yeter. Siz gidin, ben evde kalırım. Bir şey çalmamdan korkmayın. Çalmam. Yemin ederim doğruyu söylüyorum."

Diğerleri okuldayken Mary evi temizledi. Birkaç gün içinde ev bambaşka bir yer oldu. Yerler süpürülmüş, mobilyaların tozları alınmış, her şey yerli yerine konmuştu. Mary misafir odasının yatağını tamir etti, bütün eksik düğmeleri dikti, giysileri güzelce yamaladı, hatta süpürge ve toz bezini bile bulup kendisi iş yaparken Bay Meredith'in dışarıya çıkmasını istedi. Fakat Martha teyze onun sadece tek bir yere girmesine izin vermedi. Kadının gözleri bozuk, kulakları sağır, aklı da biraz bulanık olabilirdi fakat Mary'nin tüm ısrarlarına rağmen kendi hükümranlığından da vazgeçecek değildi.

"Eğer o ihtiyar Martha teyzeniz mutfağa girmeme izin verseydi, size çok güzel yemekler de pişirebilirdim," dedi Mary çocuklara. "Bundan böyle kuru et, bayat güveç ya da bozuk sütle beslenmek zorunda kalmazdınız. Bütün o kaymakla ne yapıyor acaba?"

"Kediye veriyor, onun kedisi ya… Biliyorsun," dedi Faith.

"Ben onu da beslerdim," dedi Mary. "Gerçi ben kedileri hiç sevmem. Hepsi çok nankördür. Bunu gözlerinden anlarsınız. Ama sanırım ihtiyar Martha bunu anlamıyor ve o güzelim kaymağın bu şekilde ziyan edilmesi canımı sıkıyor."

Okuldan sonra hep Gökkuşağı Vadisi'ne giderlerdi. Mary mezarlıkta oynamak istemiyor, hayaletlerden korktuğunu söylüyordu.

"Hayalet diye bir şey yoktur," dedi Jem Blythe.

"Ya, öyle mi?"

"Hiç gördün mü?"

"Hem de yüzlerce."

"Neye benziyorlar?" dedi Carl.

"Korkunçlar. İskeletin üzerine beyaz bir elbise geçirilmiş gibiler."

"Onları görünce ne yaptın?" diye sordu Una.

“Arkama bakmadan kaçtım tabii ki,” dedi Mary. Derken Walter’ın bakışlarını yakaladı ve yanakları kızardı. Mary bu çocuktan çekiniyordu. Rahibin kızlarına, çocuğun bakışlarının onu rahatsız ettiğini söylemişti.

“O gözlere bakınca içimden bir sürü yalan söylemek geliyor,” dedi. “Sonra da keşke söylemeseydim diyorum.”

Mary’nin en sevdiği kişi Jem’di. Jem kızı Ingleside’ın çatı katına götürüp Kaptan Jim Boyd’dan kalan eşyaları gösterdiğinde, Mary sevinçten havalara uçtu ve çok gururlandı. Ayrıca böceklere ve karıncalara olan ilgisini paylaştığı için Carl’ın gönlünü de fethetmişti. Mary’nin kızlardan ziyade erkeklerle daha iyi anlaştığı aşikârdı. Tanıştıklarının ertesi günü Nan Blythe ile çok kötü bir kavgaya tutuşmuştu.

“Senin annen bir cadı,” dedi Nane surat asarak. “Kızıl saçlı kadınlar cadı olur.” Sonra da Faith’le horoz yüzünden tartıştı. Mary horozun kuyruğunun çok kısa olduğunu söyledi. Buna çok kızan Faith de ona Tanrı’nın horozların kuyruğunun uzunluğunu gayet iyi bildiğini söyledi. Bir gün boyunca birbirleriyle konuşmadılar. Mary, Una’nın tek gözlü, saçsız oyuncak bebeğine çok iyi davranıyordu. Fakat Una ona çok sevdiği başka bir şey gösterdiğinde (ki bu kucağında muhtemelen cennete taşıdığı bir bebek olan bir melek resmiydi) Mary o meleğin hayalete benzediğini söyledi.

Bunun üzerine Una odasına gidip ağlamaya başladı. Mary de peşinden gidip ona sarıldı ve kendisini affetmesini istedi. Hiç kimse Mary ile uzun süre küs kalamazdı… Annesine yöneltilen hakareti asla unutmayacak olan Nan bile. Mary neşeli bir kızdı. Çok heyecanlı hayalet hikâyeleri anlatıyordu. O geldikten sonra Gökkuşağı Vadisi de daha eğlenceli bir yer olmuştu. Ağız kopuzu çalmayı bile öğrenmiş, hatta kısa sürede Jerry’den daha güzel çalar olmuştu.

“Aklıma koyduğum her şeyi yaparım,” derdi. Arada sırada böbürlenmeyi de severdi. Çocuklara Bailey Evi’nin bahçesindeki yapraklardan çanta yapmayı, mezarlıkta yetişen otlardan en lezzetli olanları bulup ayıklamayı öğretti. Ayrıca o uzun ve esnek parmakları sayesinde duvarda harika gölge oyunları yapabiliyordu. Hep birlikte Gökkuşağı Vadisi’ne sakız toplamaya gittiklerinde de Mary daima en büyük sakızları toplar ve bununla övünürdü. Çocuklar bazen onu çok sever, bazen de ondan nefret ederlerdi. Fakat onu daima ilginç bulurlar ve bu yüzden patronluk taslamasına ses çıkartmazlardı. Evde geçirdiği ikinci haftanın sonunda bir

akşam Mary onlara, “Bayan Wiley’nin peşime düşmemesi çok garip,” dedi. “Bunu hiç anlayamıyorum.”

“Belki de üşenmiştir,” dedi Una. “Olsun, sen de burada kalmaya devam edebilirsin.”

“Ama bu ev ihtiyar Martha ile ikimize çok dar,” dedi Mary, “insanın karnı doyana dek yemek yemesi çok güzel bir şey… Eskiden bunun nasıl bir şey olduğunu hep merak ederdim ama yemek konusunda seçiciyim. Bayan Wiley belki de gelir. Beni dövmek için kızılcık sopasını da hazırlamıştır eminim. Gündüzleri pek aklıma gelmiyor kızlar ama geceleri bu tavan arasında tek başıma kalınca düşünüp duruyorum. Bir an evvel gelse de bu çile bitse dediğim bile oluyor. Kaçtığımdan beri hiç dayak yemedim zaten. Şimdi aniden gelip beni dövse belki canım o kadar da çok yanmaz. Siz hiç dayak yediniz mi?”

“Hayır, tabii ki yemedik,” dedi Faith. “Babam asla öyle bir şey yapmaz.”

Mary yarı kıskançlık, yarı gururla iç çekti. “Siz benim neler yaşadığımı bir bilseniz. Herhalde Blythe çocukları da hiç dayak yememişlerdir, değil mi?” dedi.

“Hayır, hiç sanmam. Ama küçükken bazen popolarına şaplak atılıyormuş.”

“Şaplak ne ki? Ailem bana şaplak atsa, beni seviyorlar diye düşünürdüm herhalde. Dünya hiç âdil bir yer değil. O kadar dert çektim ama hâlâ güzel bir hayatım yok.”

“Böyle konuşma Mary,” dedi Una sitem ederek. “Bana böyle konuşmayacağına dair söz vermiştin.”

“Eğer düşündüğüm diğer şeyleri duysan bu kadar sitem etmezsin. Hem yanınıza geldiğimden beri hiç yalan söylemediğimi çok iyi biliyorsun.”

“Peki, gördüğünü söylediğin o hayaletler… Onlar yalan değil mi?” dedi Faith.

Mary’nin yanakları kızardı.

“O farklıydı,” dedi savunmaya geçerek. “Bana inanmayacaklarını biliyordum, böyle bir niyetle söylemedim zaten. Ama inanın bana bir gece rıhtımdaki mezarlığın önünde geçerken garip bir şey görmüştüm. Gördüğüm şey bir hayalet miydi yoksa Sandy Crawford’un yaşlı, beyaz atı mıydı bilmiyorum. Ama çok garip görünüyordu, oradan nasıl kaçtığımı tahmin edemezsiniz.”

BALIKLI BİR KOVALAMACA

BÖLÜM 7

Rilla Blythe, Glen'in ana caddesinden rahip evinin bulunduğu tepeye doğru gururla ve dikkatle yürüyordu. Elindeki minik sepette Susan'ın Ingleside bahçesindeki güneşli köşelerde yetiştirdiği erken olgunlaşan çilekler vardı. Susan kızı bu sepeti Martha teyze veya Bay Meredith dışında başka hiç kimseye vermemekle görevlendirmişti. Böyle önemli bir ayak işini üstlendiği için hayli gururlanan Rilla, görevini tamamlamakta kararlıydı.

Susan ona beyaz ve nakışlarla süslenmiş, tertemiz bir elbise giydirmişti. Ayağında mavi boncuklu terlikleri vardı. Uzun, dalgalı saçlarını başının etrafında toplamış ve rahip evine duyduğu saygıyı belirtmek için Susan yeni şapkasını takmasına izin vermişti. Oraya gitmek çok önemli bir olaydı ve Rilla'nın minik ruhu ipekler, danteller ve çiçekler gibi görkemle parlıyordu. Çalımla rahip evine doğru yürürken yeni şapkasına bir şey olmasından da endişe ediyordu. Şapka, bahçe kapısında oyalanan Mary Vance'in hoşuna gitmedi. Martha teyze patatesleri soymasına izin vermemiş ve onu mutfaktan kovalamıştı. Bu olay kızın canını çok sıkmıştı.

"Aman be! Patatesleri yarı kabuklu ve yarı haşlanmış bir şekilde masaya getirirsin artık! Tanrım, keşke ölsen de kurtulsak," diye bağırmıştı Mary ona. Mutfaktan çıkarken kapıyı da öyle bir çarpmıştı ki gürültüsünü Martha teyze bile duymuştu. O sırada çalışma odasında olan Bay Meredith de sarsıntıyı hissetmiş ama deprem olduğunu düşünmüştü.

Bahçe kapısından fırlayan Mary, Ingleside'ın tombik ufaklığının yanına koştu.

Kızın elindeki sepeti almaya çalışarak, "içinde ne var?" dedi.

Rilla karşı koydu. "Bu sepet… Bay Meredith için," dedi.

"Bana ver. Ben ona veririm," dedi Mary.

"Hayır. Susan bu sepeti Bay Meredith ya da Marta teyze dışında hiç kimseye vermememi söyledi," diye ısrar etti Rilla.

Mary acıyan gözlerle kıza baktı.

“Böyle oyuncak bebek gibi giyindin diye kendini bir şey sanıyorsun, değil mi? Bak benim elbisem ne kadar eski ama bu benim umurumda bile değil! Oyuncak bebek gibi görünmektense, böyle eski püskü giyinmeyi tercih ederim. Eve git de seni bir camekâna koymalarını söyle. Oradan *Bana bakın… Bana bakın… Herkes bana baksın!* dersin artık”

Mary kızın etrafında dönerek dans ederken Rilla da öfkeyle elbisesinin eteklerini düzeltti. “Bana bakın… Bana bakın…” Zavallı Rilla’nın başı döndü. Kapıya doğru gitmeye çalıştı ama Mary kızın önünü kesti.

“O sepeti bana ver,” diye emretti Mary yüzünü buruşturarak. Mary tam bir mimik ustasıydı. Parlak ve tuhaf gözleri sayesinde yüzünü doğaüstü bir varlık gibi şekillendirip dilediğinde çok korkunç görünebilirdi.

Korktuğu halde hâlâ Mary’ye karşı çıkan Rilla, “Vermem!” diye bağırdı. “Çekil önümden, Mary Vance.”

Mary kızın önünden çekilip baktı. Zira bahçe kapısının hemen önünde, yarım düzine kadar büyük ve ölü morina balığının bulunduğu minik bir tezgâh vardı. Bay Meredith’in cemaatinden biri, bir gün kiliseye bağışta bulunmayı unuttuğu için adama bunları hediye etmişti. Ona teşekkür eden Bay Meredith hediyeyi almış ama daha sonra balıkları tamamen unutmuştu. Mary de bozulan bu balıkları kurutmak için bir tezgâh kurup onları üzerine koymuştu.

Mary bazen şeytani planlar yapabiliyordu. Hızla tezgâhın yanına koştu ve bulduğu en büyük balığı alıp (balık neredeyse kendisi kadar büyüktü) dehşetle onu izleyen Rilla’nın üzerine fırlattı. Zavallı kızın bütün cesareti yok olup gitti. Kuru bir morina balığına hedef olmak Rilla’nın asla kaldıramayacağı bir şeydi. Bağırarak sepetini yere düşürdü ve kaçtı. Susan’ın rahip için özenle seçtiği güzelim çilekler yere düştü ve toz içinde kaldı. Mary artık ne sepeti ne de içindekileri düşünüyordu. Onun düşündüğü tek şey Rilla Blythe’ı korkutmuş olmanın keyfiydi. Sırf güzel giyinmiş diye hava atmanın ne demek olduğunu ona göstermişti işte.

Rilla ana yola kadar hızla koştu. Elinde kocaman bir ölü balıkla gülerek üzerine doğru gelen Mary Vance’in nefesini ensesinde hissediyordu. Glen sokaklarından koşarak geçerken herkes onlara bakmak için penceresinin veya kapısının önüne çıktı. Mary muhteşem bir sahne yarattığını hissediyor ve bundan büyük keyif alıyordu. Korkudan gözü hiçbir şey görmeyen ve nefes nefese kalan Rilla daha fazla koşamayacağını hissetti. Fakat o korkunç kız elindeki o ölü balıkla her an yine üzerine atlayabilirdi, iyice korkuya kapılan Rilla’nın ayağı bir yere takıldı ve kız, sokağın sonundaki

çamurlu suların içine düştü. Tam bu sırada Bayan Cornelia da Bay Carter Flagg'in dükkânından çıkıyordu.

Kadın durup kızlara baktı. Mary de durdu ve Bayan Cornelia'ya konuşma fırsatı bile vermeden arkasını dönüp geldiği hızla sokaktan tepeye doğru kaçtı. Öfkeyle dudaklarını sıkan Bayan Cornelia, kızın peşine düşmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Yerde ağlayan zavallı Rilla'nın kolundan tuttu ve onu ayağa kaldırıp eve götürdü. Rilla'nın kalbi çok kırılmıştı. Elbisesi, terlikleri, şapkası mahvolmuş ve altı yaşındaki gururu fena halde yaralanmıştı.

Susan kadının Mary Vance ile ilgili anlattığı hikâyeyi dinlerken bembeyaz oldu.

Rilla'yı kucağına alırken, "Ah tatlım… Ah canım," diyerek rahatlatmaya çalıştı.

"Bu olay bardağı taşıran son damla oldu, sevgili Anne," dedi Bayan Cornelia. "Bir şeyler yapmak lazım. Rahibin evinde kalan kız kim? Nereden gelmiş?"

"Anladığım kadarıyla rıhtımdan onları ziyarete gelmiş bir misafirmiş," dedi içinden bir morina balığıyla kovalanmanın aslında çok gülünç olduğunu ve Rilla için de iyi bir ders olabileceğini düşünen Anne.

"Ben rıhtımda yaşayan ve kilisemize gelen bütün aileleri tanırım. O afacan bu ailelerden birinin çocuğu değil," diye surat astı Bayan Cornelia. "Kızın üstünde çuval gibi bir şey vardı. Üstelik kiliseye de Faith Meredith'in eski bir elbisesini giyip gelmişti. Burada bir terslik var. Madem kimse araştırmıyor, o halde bu durumu bizzat ben çözerim. Dün de Warren Meadlerin bahçesindeymiş. Çocuğun annesinin korkudan ödünü kopartmışlar, haberin var mı?"

"Hayır, Gilbert'ı çağırmışlardı ama sorunun ne olduğunu bilmiyordum."

"Biliyorsun o kadının kalbi çok zayıf. Geçen hafta bir gün, verandada tek başına otururken çalılıkların arasından 'Cinayet!', 'Yardım edin!' gibi oldukça korkunç haykırışların geldiğini duymuş. Çok heyecanlandığı için de kalbi sıkışmış. O sırada ahırda olan Warren da sesleri duymuş ve hemen çalılığa koşmuş. Ne görse beğenirsin… Rahibin çocukları kırık bir ağacın üzerine oturup ciğerleri patlayana kadar bağırıyorlarmış meğer. Warren'a oyun oynadıklarını, kimsenin onları duymadığını sandıklarını söylemişler. Eve geri dönen Warren zavallı annesini verandada baygın halde yatarken bulmuş."

O sırada geri gelen Susan çok sinirlendi.

“Bayılmamıştır o, Bayan Marshall Elliott. Amelia Warren’ın kalbinin zayıf olduğunu kırk yıldır duyarım. Yirmi yaşından beri aynı durumda. Sırf bahane olsun diye karmaşa yaratıp doktor çağırmaya bayılır o.”

“Sanırım Gilbert da onun kalp krizi iddiasını pek ciddiye almadı,” dedi Anne.

“Olabilir ama buradaki asıl şey, bu konunun fena halde dillenmesi ve Metodistlerin kulağına kadar gitmesi. O çocuklar büyüyünce ne olacak peki? Anne, canım, bazen geceleri onları düşünmekten gözüme uyku girmiyor. Acaba yeterince iyi besleniyorlar mı diye düşünüyorum zira babaları hayal âleminde, adam belki bir midesi bile olduğunu unutmuştur. O Martha denen korkunç kadın da zaten hiç güzel yemek pişiremiyormuş. Çocuklar çok başıboş kalmışlar, artık okullar da kapandığı için iyice helak olurlar.”

“Eğleniyorlar ama,” diye güldü Gökkuşağı Vadisi’nde yaşananlardan bazıları kulağına gelen Anne. “Üstelik hepsi de cesur, dürüst, sadık ve güvenilir çocuklar.”

“Bu söylediklerin çok doğru, Anne. Son rahibin iki yaramaz çocuğunun kilisede yaptıklarını düşününce Meredithler onların yanında çok daha masum kalıyor.”

“Sevgili Bayan Blythe, sizin de söylediğiniz gibi onların hepsi iyi çocuklar,” dedi Susan. “Evet, itiraf etmeliyim ki kanları kaynıyor ama yine de şımarık değiller. Fakat mezarlıkta oynamalarını hiç doğru bulmadığımı da belirtmek isterim.”

“Ama orada hiç gürültü etmeden, güzelce oynuyorlar,” dedi Anne. “Başka yerde yaptıkları gibi koşup bağırmıyorlar. Gökkuşağı Vadisi’ni bazen nasıl inletiyorlar, bir bilseniz! Gerçi onların hayallerine ben de eşlik etmiyor değilim. Geçen akşam savaş oyunu oynarken birbirlerine kükrüyorlardı. Jem hiçbirinin bir asker gibi kükreyemediğini söyledi. Jem şu aralar, her küçük oğlan çocuğu gibi, askerliğe özenme çağında.”

“Çok şükür ki asla asker olmayacak,” dedi Bayan Cornelia. “Evlatlarımızın Güney Afrika’ya savaşmaya gitmelerini hiçbir zaman onaylamadım. Neyse ki o günler geride kaldı ve bir daha da yaşanmayacağa benziyor. Sanırım dünya daha mantıklı bir yer olmaya başladı. Meredithlere gelince, bunu daha önce de defalarca söyledim ve yine söylüyorum. Eğer Bay Meredith’in bir eşi olsaydı, her şey çok daha güzel olurdu.”

“Bana anlatılanlara göre geçen hafta tam iki kez Kirklerin evine çağırılmış,” dedi Susan.

“Aslında ben bir rahibin kendi cemaatinden biriyle evlenmesini hiç onaylamam. Zira bu, adamı şımartır. Fakat şu an bu duruma karşı çıkamam çünkü Elizabeth Kirk’ü herkes sever. Üstelik o çocuklara annelik etmek için sıraya giren kadınlar olduğu da söylenemez. Hill kızları bile bunu istemiyor. Bay Meredith’i ağlarına düşürmeye çalışmadılar. Oysa Elizabeth onun için çok iyi bir eş olur. Tek sorun Elizabeth’in çok çirkin, Bay Meredith’in de çok yakışıklı olması. Konu güzellik olunca adam hiç de hayal dünyasında gezmiyor inan bana, Anne,” dedi Bayan Cornelia.

“Elizabeth Kirk çok iyi biri ama söylenene göre kadını annesinin misafir odasındaki yatakta görenler korkudan donup kalmışlar, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan. “Eğer bir rahibin evliliği hakkında yorum yapacak olursam, bence Elizabeth’in rıhtımda yaşayan yeğeni Sarah, Bay Meredith için çok daha iyi bir eş olur.”

“İyi de Sarah Kirk bir Metodist,” dedi Bayan Cornelia, sanki Susan, Himba kabilesinden bir kadın önermiş gibi.

“Bay Meredith ile evlenirse Presbiteryan olur,” dedi Susan surat asarak.

Bayan Cornelia başını iki yana salladı. Kadın belli ki bir Metodistin daima bir Metodist olarak kalacağına ve asla değişmeyeceğine inanıyordu.

“Sarah Kirk kesinlikle olmaz,” dedi. “Emmeline Drew da öyle… Gerçi Drewların hepsi onu evlendirmeye çalışıyor. Zavallı adamın aklına Emmeline’i sokmaya çalışıyorlar ama Bay Meredith bunun farkında bile değil.”

“Emmeline Drew hiç girişken birisi değil,” dedi Susan. “Sevgili Bayan Blythe, o sıcak bir gecede yatağınıza sıcak su torbası koyup sonra da ona karşı minnettar olmadığınız için incinen tipte bir kadın. Annesi de çok kötü bir ev hanımıydı. Bulaşık bezinin hikâyesini hiç duymadınız mı? Kadın bir gün bulaşık bezini kaybetmiş ama ertesi gün bulmuş. Ah, evet sevgili Bayan Blythe ertesi gün bulaşık bezini masadaki yemek artıklarının içinde bulmuş. Sizce böyle biri, bir rahibin kaynanası olmaya uygun bir kadın mı? Bence değil. Neyse, bence komşularla ilgili dedikodu yapmak yerine en iyisi gidip küçük Jem’in yırtılan pantolonunu dikeyim. Geçen akşam Gökkuşağı Vadisi’nde oyun oynarlarken yırtmış.”

“Walter nerede?” diye sordu Anne.

“Hiç iyi bir şeyin peşinde değil korkarım, sevgili Bayan Blythe. Tavan arasında bir çalışma kitabına bir şeyler yazıp duruyor. Öğretmeninin söylediğine göre bu dönem aritmetikte pek başarılı değilmiş. Tabii ben sebebini biliyorum. İşlem yapması gerekirken durmadan saçma sapan şiirler yazıyor. Korkarım bu çocuk şair olacak, sevgili Bayan Blythe.”

“O zaten bir şair, Susan.”

“Bu konuyu ne kadar da sakin karşılıyorsunuz, sevgili Bayan Blythe. Herhalde güçlü bir insanın yapabileceği en iyi şey budur. Benim de şair olmak isteyen ama sonunda serseri olan bir amcam vardı. Ailemiz ondan utanç duyardı.”

“Şairlere çok sıcak bakmıyorsun sanırım, Susan,” dedi Anne gülerek.

“Kim bakar ki, sevgili Bayan Blythe?” diye şaşırarak sordu Susan.

“Peki, ya Milton ve Shakespeare? Ya İncil’deki şairler?”

“Bana Milton’ın karısıyla hiç geçinemediğini ve Shakespeare’in de bir dönem hiç saygın bir hayat yaşamadığı söylendi. İncil’e gelince… O kutsal günlerde tabii ki her şey çok farklıydı. Gerçi ben Kral David’e de çok sıcak bakmıyorum, siz ne derseniz deyin. Şiirden bir fayda geldiğini hiç görmedim ve umarım o ufaklık da bunu anlar. Bunun için dua ediyorum. Eğer anlamazsa, ona biraz soğuk ciğer yağı içirip sonuçlarını görürüz.”

BAYAN CORNELIA ARAYA GİRİYOR

BÖLÜM 8

Bayan Cornelia ertesi gün rahip evine gidip kurnaz ve oldukça mantıklı biri gibi konuşan genç Mary'yi çapraz sorguya aldı. Kız ona basit ve dürüst bir şekilde, yaşadıklarından şikâyet edip böbürlenmeyerek hikâyesini anlattı. Kadın, kızın beklediğinden çok daha açık ve dürüst olan bu tavırdan çok etkilendi ama ciddiyeti elden bırakmadı.

"Sence," dedi sert bir şekilde, "sana karşı iyi ve saygılı bir şekilde davranan bu güzel ailenin en küçük çocuğuna bu şekilde davranarak mı onlara teşekkür etmiş oldun?"

"Çok büyük ayıp ettim," dedi Mary. "Bana ne oldu bilmiyorum. O balık birden elime geçiverdi. Sonrasında o kadar pişman oldum ki, bütün gece ağladım. Bana inanmıyorsanız Una ya sorabilirsiniz. Ona neden ağladığımı utancımdan söyleyemedim, sonra o da birinin benim duygularımı incittiğini sanıp ağlamaya başladı. Aslına bakarsanız benim incitilecek duygularım bile yok. Beni asıl endişelendiren şey Bayan Wiley'nin hâlâ peşime düşmemiş olması. Bu, onun yapacağı bir şey değil."

Bayan Cornelia da kızla aynı fikirdeydi, Bayan Wiley'nin kızı aramaması şaşılacak bir olaydı. Mary'yi bir daha diğer çocuklara bu şekilde davranmaması gerektiği konusunda sert bir dille uyardıktan sonra durumu değerlendirmek için Ingleside'a gitti.

"Eğer çocuğun anlattıkları doğruysa bu konuyu biraz daha araştırmam gerek," dedi. "O Wiley denen kadın hakkında bir şeyler biliyorum aslında. Marshall rıhtımda yaşarken onunla görüşürdü. Geçen yaz kadının yanında çalışan bir kızdan söz etmişti… Sanırım bahsettiği kişi, bu Mary denen kız. Bana kadının çocuğu ölesiye çalıştırdığını ve çok kötü giydirip çok az yemek verdiğini anlatmıştı. Ben rıhtımdakilerin işlerine pek karışmam ama yarın bu konu hakkında bir şeyler öğrenmesi için Marshall'ı oraya göndereceğim. Sonra da rahiple konuşacağım. Anne, çocuklar onu James Taylor'ın eski ahırında açlıktan ölmek üzereyken bulmuşlar. Kız tüm geceyi orada tek başına, aç ve üşüyerek geçirmiş. Bizler güzel bir yemeğin ardından sıcacık yataklarımızda uyurken hem de."

Çocuklarından birini tek başına, o koşullarda hayal eden Anne, “Zavallı şey,” dedi. “Eğer kendisine bu kadar kötü davranılmışsa asla oraya geri gönderilmemeli, Bayan Cornelia. Ben de bir zamanlar onunla benzer koşullarda yaşamış bir yetimdim.”

“Hopetown Yetimhanesi’nin yetkilileriyle görüşmeliyiz,” dedi Bayan Cornelia. “Mary, rahibin evinde kalamaz. O zavallı çocukların o kızdan ne kötü şeyler duyduklarını ancak Tanrı bilir. Anladığım kadarıyla kız çok küfrediyormuş. Hem iki haftadır o evde yaşamasına rağmen Bay Meredith’in olan bitenden haberi bile yok! Böyle bir adamın ailesine ne faydası dokunur ki? Ah, sevgili Anne, o adam bir keşiş olmalıymış.”

İki akşam sonra Bayan Cornelia tekrar Ingleside’a geldi.

“Akıl almaz bir şey, Anne!” dedi. “Mary evden kaçtıktan sonraki sabah, Bayan Wiley yatağında ölü bulunmuş! Zaten kalbi yıllardır rahatsızmış, doktor her an kalp krizinden ölebileceğini söylermiş. Kâhyası da evde yokmuş, kadın evde tek başınaymış. Ertesi gün onu bir komşusu bulmuş. Meğer kadın zaten o kızı Charlottetown’da yaşayan kuzeninin yanına gönderecekmiş ama kuzeni cenazeye gelmediği için Mary’nin onun yanında olup olmadığından hiç kimsenin haberi yokmuş. İnsanlar Marshall’a, Bayan Wiley’nin bu kıza yaptıklarını anlatınca Marshall çok öfkelenmiş. Bilirsin, Marshall çocuklara kötü davranılmasına çok kızar. Ona, her küçük hatası ya da yanlışında kadının çocuğu fena halde dövdüğünü anlatmışlar. Hatta bazıları durumu yetimhaneye bildirmek de istemiş ama bilirsin, herkes konuşur ama kimse bir şey yazmaz. Dolayısıyla durumu yetimhaneye bildiren de olmamış.”

“Wiley’nin ölmesine çok üzüldüm,” dedi Susan öfkeyle. “Çünkü rıhtıma gidip ona bir çift laf söylemeyi çok isterdim. Bir çocuğu nasıl döver, nasıl aç bırakır, sevgili Bayan Blythe? Tamam, ara sıra popolarına hafifçe şaplak atılmasına ses çıkartmam ama bundan fazlasına karşıyım! Peki, şimdi bu zavallı çocuğa ne olacak, Bayan Marshall Elliott?”

“Bence Hopetown’a geri gönderilmeli,” dedi Bayan Cornelia. “Belki biri onu yanına almak ister. Yarın gidip tüm olan biteni Bay Meredith’e anlatacağım.”

“Anlatacağından hiç şüphem yok, sevgili Bayan Blythe,” dedi, Bayan Cornelia gittikten sonra Susan. “O kadın kafasına koyduğu her şeyi yapar. Fakat Cornelia Bryant’ın bile bir rahiple bu şekilde konuşmasına inanamıyorum. Onu duyan adamı rahip değil, sıradan biri sanır.”

Hamağa kıvrılmış ders çalışmakta olan Nan Blythe, Bayan Cornelia gittikten sonra kalkıp Gökkuşağı Vadisi'ne koştu. Diğer çocuklar zaten oradaydı. Jem ve Jerry, Gendeki demirciden ödünç aldıkları at nallarıyla bir oyun oynuyorlardı. Carl da karıncaları takip ediyordu. Otların üzerine yüzükoyun uzanmış Walter, Rahip John ve Gezgin Yahudi'nin muhteşem maceralarıyla dolu kitabını Mary, Di, Faith ve Una ya yüksek sesle okuyordu. William Tell ile Gelert'in de birer efsane olduğunu öğrenmek Walter'ı şaşkına çevirmiş ve Piskopos Hatto'nun hikâyesi yüzünde bütün gece uyumamıştı. Tüm bu hikâyelerin içinde Walter'ın en sevdiği Fareli Köyün Kavalcısı ve San Greal hikâyeleriydi. Aşık Ağaçların üzerinde asılı duran ziller yaz rüzgârının esintisiyle çınlayıp vadinin üzerine yavaş yavaş gölgeler vurmaya başlarken, Walter da heyecanla bu hikâyeleri arkadaşlarına okuyordu.

Walter kitabı kapatınca Mary hayranlık dolu bir ifadeyle, "Ne kadar ilgi çekici yalanlar, öyle değil mi?" dedi.

"Onlar yalan değil," diye cevap verdi Di.

"Herhalde doğru olduklarını düşünmüyorsun?" diye sordu Mary.

"Hayır, tam olarak sayılmaz. Bunlar tıpkı senin hayalet hikâyelerin gibi. Onlar da gerçek değildi ama sen zaten inanmamızı beklemiyordun. Dolayısıyla yalan da olmuyor."

"İp sarılı o ilahi baston gerçek olabilir mi ki?" dedi Mary. "Rıhtımdaki ihtiyar Jake Crawford ondan bir tane yapabilir sanırım. Onun elinden her iş gelir. Ayrıca Gezgin Yahudi'yi tanıdığıma da eminim."

"Of, Mary," dedi Una kaşlarını çatarak.

"Tanıyorum, inanın doğru söylüyorum. Geçen sonbaharda bir gün Bayan Wiley'nin evine ihtiyar bir adam geldi. Adam inanılmaz yaşlıydı ve her şeye sahip biri gibi görünüyordu. Kadın ona sedir ağacından yapılan bastonlarla ilgili sorular sorup yeterince dayanıklılar mı diye merak etti. Adam da ona, 'Yeterince dayanıklı mı? Onlar bin yıl dayanır. Biliyorum çünkü iki kez kullandım,' dedi. Yani iki bin yaşında olduğunu kastetti. O zaman o adam Gezgin Yahudi değilse kimdi?"

"Bence Gezgin Yahudi, Bayan Wiley gibi biriyle konuşmazdı bile," dedi Faith.

"Ben Fareli Köyün Kavalcısı hikâyesine bayılırım," dedi Di. "Annem de öyle. Diğerlerine yetişemediği için köyde kalan o zavallı topal çocuğa hep acımışımdır. Ne büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştır! Sanırım hayatı

boyunca diğer çocuklarla gidebilseydi ne güzellikler göreceğini hayal etmiş ve kaçırdığı bu muhteşem şeylerin özlemini çekmiştir.”

“Fakat annesi çok sevinmiştir,” dedi Una yavaşça. “Sanırım o da oğlunun bu zavallı haline hayatı boyunca üzülmüştür. Hatta belki ağlamıştır bile. Fakat bir daha asla üzülmeyecek… Asla. Hatta topal oluşuna çok sevinmiştir, aksi takdirde oğlunu kaybederdi çünkü.”

Hülyalı gözlerle gökyüzüne bakan Walter, “Bir gün Fareli Köyün Kavalcısı şuradaki tepeden gelip kavalını tatlı tatlı çalarak Gökkuşağı Vadisi’ne inecek ve ben de onu takip edeceğim… Peşinden kumsala, denize ve hepinizden çok uzaklara gideceğim. Aslında gitmek istemem… Maceracı bir ruhu olduğu için Jem benden daha çok uzaklara gitmek ister. Ben sadece mecbur kalırsam giderim. İşte, müzik onun peşinden gidene dek beni çağıracak… Çağıracak ve çağıracak,” dedi.

Walter’ın yaktığı ateşi körükleyen Di, “O zaman hepimiz gideriz,” diye haykırdı, uzaktaki o mistik kaval sesinin vadiye doğru yaklaştığını düşleyerek.

“Hayır. Siz burada oturup bekleyeceksiniz,” dedi iri gözlerinde garip kıvılcımlar beliren Walter. “Siz bizim geri gelmemizi bekleyeceksiniz. Hiç gelmeyebiliriz çünkü Kavalcı kavalını çaldığı sürece yola devam etmeliyiz. Bize dünyayı dolaştırabilir. Ama siz burada oturup bekleyecek… Bekleyeceksiniz.”

“Hadi, kendinize gelin artık,” dedi Mary ürpererek. “Bana öyle bakma, Walter Blythe. Beni ürkütüyorsun. Yoksa çığlık atmamı mı istiyorsun? O korkunç İhtiyar Kavalcı’nın kavalını çalarak gittiğini, siz oğlanlar onu takip ederken, biz kızların da burada tek başımıza oturup beklediğimizi görebiliyorum. Ben pek sulu göz biri değilimdir ama sen konuşmaya başlar başlamaz içimden ağlamak geliyor. Bunun sebebini bilmiyorum.”

Walter zafer kazanmış gibi gülümsedi. Bu gücünü diğerlerinin üzerinde kullanmayı çok severdi. Onların hisleriyle oynamaya, korkularını uyandırmaya ve ruhlarını sarsmaya bayılırdı. Bunu yaparken yüreğindeki dramatik bir içgüdüyü tatmin ediyordu sanki. Fakat bu zaferin altında yatan gizemli bir his, bir korku vardı. Fareli Köyün Kavalcısı ona oldukça gerçek geliyordu. Ve geleceğinin ardında saklandığı o ince perde, kuyruklu yıldız gibi parlayan Gökkuşağı Vadisi’nde o an aralanmış ve sanki ona olacakları göstermiş gibiydi.

Karınca diyarından bir sürü haberle yanlarına gelen Carl, onları gerçek dünyaya geri getirdi.

“Karıncalar acayip ilginç hayvanlar,” diye haykırdı Kavalcı’nın karanlık gölgesinden kurtulduğuna çok sevinen Mary. “Carl ile cumartesi günü tüm öğleden sonra, mezarlıktaki yuvalarını izledik. Böceklerin bu kadar çok özelliği olduğunu hiç bilmezdim. Ama bazıları çok kavgacı, ortada hiçbir sebep yokken kavgaya tutuşuyorlar. Bazıları da o kadar korkak ki hemen bir top gibi büzüşüveriyorlar. Diğerleri de onlara çarpıyor. Kesinlikle kavga etmiyorlar. Kimisi de çok tembel, hiç çalışmıyor. Kavgalarını, büzüşmelerini izleyip durduk. Hatta arkadaşı öldürüldüğü için yas tutarken ölen bir karınca bile gördük. Çalışamadı, yemek yiyemedi… Öylece ölüp gitti… Ah, Tanrı’nın be… Tanrı aşkına, hayvan resmen yas tuttuğu için öldü.”

Ortama bir sessizlik çöktü. Çocuklar şaşkındı çünkü hepsi de Mary’nin aslında “Tanrı aşkına” demeyeceğini ve durumu son anda toparlamaya çalıştığını fark etmişti. Faith ile Di birbirlerine baktı. Walter ile Carl biraz rahatsız oldu. Una’nın ise dudakları titriyordu.

Mary de rahatsız oldu.

“Alışkanlıktan oldu ama hepsini söylemedim, gördünüz işte. Ben böyle konuşunca çok kötü bakıyorsunuz ama keşke Bayan Wiley’nin neler söylediğini duymuş olsaydınız.”

“Hanımefendiler böyle kaba kelimeler kullanmaz,” dedi Faith terbiyeli bir şekilde.

“Böyle konuşmak doğru değil,” diye fısıldadı Una.

“Ben hanımefendi değilim,” dedi Mary. “Benim öyle bir şansım var mı? Ama bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım. Söz veriyorum.”

“Ayrıca,” dedi Una, “eğer Tanrı’nın adını böyle kötü şekilde anarsan dualarına cevap vermesini de bekleyemezsin, Mary.”

“Zaten bana cevap vermesini beklemiyorum ki,” dedi inanç konusunda çok zayıf olan Mary. “Tam bir haftadır ondan şu Wiley olayını açıklığa kavuşturmasını istiyorum ama hiçbir şey yapmadı. Artık pes edeceğim.”

İşte tam bu sırada Nan soluk soluğa bir halde yanlarına geldi.

“Ah, Mary sana haberlerim var. Bayan Elliott rıhtıma gitmiş ve bil bakalım ne öğrenmiş… Bayan Wiley ölmüş… Senin kaçtığın gecenin ertesi sabahı kadın yatağında ölü bulunmuş. Yani artık onuna yanına dönmek zorunda değilsin.”

“Ölmüş mü?” dedi Mary donakalmış halde. Sonra gözleri dehşetle parladı.

“Sence dualarımın bununla bir alakası var mıdır?” dedi Una’ya dönüp. “Eğer öyleyse bir daha asla dua etmeyeceğim. Kadının hayaleti yakamı bırakmayacak şimdi.”

“Hayır, hayır Mary,” dedi Una. “Dualarınla bir ilgisi yok çünkü Bayan Wiley sen dua etmeye başlamadan çok önce ölmüş.”

“Doğru ya,” dedi paniğini atlatan Mary. “Ama içim ürperdi doğrusu. Birinin ölümü için dua ettiğimi düşünmekten hiç hoşlanmadım. Zaten dua ederken de ölmesini istememiştim, asla aklımdan geçirmedim. O kadın pek ölecek birine benzemiyordu aslında. Bayan Elliott benimle ilgili bir şey söyledi mi?”

“Senin muhtemelen yetimhaneye geri döneceğini söyledi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Mary kederle. “Sonra beni yine Bayan Wiley gibi birine verirler. Fakat sanırım buna katlanabilirim. Yeterince güçlüyüm.”

“Ben oraya geri dönmene gerek kalmaması için dua edeceğim,” diye fısıldadı Una, Mary ile rahip evine doğru yürürken.

“Sen dilediğini yapabilirsin ama yemin ederim ben bir daha dua etmeyeceğim. Dua etme işinden korkmaya başladım. Baksana neler oldu? Eğer Bayan Wiley ben dua etmeye başladıktan sonra ölmüş olsaydı suç benim olacaktı.”

“Hayır, olmayacaktı,” dedi Una. “Keşke sana bu durumu daha güzel açıklayabilsem… Mary, eğer babamla konuşursan o sana her şeyi açıklar.”

“Oldu canım! Babanın hiçbir işime yarayacağını sanmıyorum. Baksana adam gündüzleri bile yanımdan geçerken beni fark etmiyor. Tamam, kibirli biri değilim ama kimsenin beni böyle bostan korkuluğu gibi hissettirmesine göz yumamam yani!”

“Ah, Mary, babam böyle biridir. Çoğu zaman bizi bile görmez. Çok derin meseleleri düşünüyor, hepsi bu. Tanrı’nın seni Four Winds’te tutması için dua edeceğim, çünkü seni seviyorum, Mary.”

“Tamam, ama eğer bu uğurda ölen insanlar filan olursa, sakın bana söyleme. Ben de Four Winds’te kalmak isterim. Burayı seviyorum, rıhtımı, feneri, sizi ve Blytheları da. Siz benim sahip olduğum tek arkadaşlarımsınız ve sizi bırakıp gitmek zorunda kalma fikrinden nefret ediyorum.”

UNA ARAYA GİRİYOR

BÖLÜM 9

Bayan Cornelia, Bay Meredith ile konuşunca düşünceli bu beyefendi onu şaşkına uğratacak durumları öğrendi. Kadın adama Mary Vance gibi başıboş birini evine sokup, hakkında hiçbir şey öğrenmeye zahmet bile etmeden onu çocuklarıyla nasıl bu kadar haşır neşir edebildiğinin hesabını sordu.

"Çok çok kötü etkilediğini söylemiyorum elbette," dedi. "Şu Mary denen kızın şeytani biri olduğu söylenemez. Hem sizin çocuklarınızı hem de Blythelarınkileri sorguladım ve kızın sokak ağzıyla konuşup bazı argo kelimeler kullanması dışında başka bir zararı olmadığı sonucuna vardım. Ama ya, bildiğimiz o diğer sokak çocukları gibi çıksaydı ne olacaktı? Zavallı Jim Flagg'in yanında çalışan o çocuğun, adamın evlatlarına neler öğrettiğini siz bizzat biliyorsunuz."

Bu olayı çok iyi bilen Bay Meredith kendi çocuklarının hayatına ne kadar duyarsız kaldığını fark edince bir kez daha şaşkına uğradı.

"Peki, ne yapmak lazım, Bayan Elliott?" diye çaresizce sordu. "O zavallı çocuğu sokağa atamayız. Birine ihtiyacı var."

"Elbette. İyisi mi bir an evvel Hopetown'daki yetkililere mektup yazalım. Cevap gelene kadar Mary bir süre daha yanınızda kalmaya devam etsin. Fakat lütfen gözlerinizi dört açın, Bay Meredith."

Susan eğer Bayan Cornelia'nın bir rahiple bu şekilde konuştuğuna şahit olsa dehşete düşerdi. Fakat Bayan Cornelia görevini yerine getirmiş olmanın verdiği huzurla adamın yanından ayrıldı. O gece Bay Meredith, Mary'den kendisiyle birlikte çalışma odasına gelmesini istedi. Çok korkan ve çok şaşıran Mary, denileni yaptı. Fakat o acı dolu minik yaşamının en büyük sürpriziyle karşılaştı. Uzak durmaya çalıştığı bu adam meğer dünyanın en anlayışlı, en kibar ruhuna sahipti. Mary daha ne olduğunu bile anlamadan tüm sırlarını adama anlatmaya ve karşılığında hayal bile edemeyeceği kadar anlayışlı ve içten tepkiler almaya başladı. Mary odadan çıkarken gözlerindeki ve yüzündeki ifade o kadar yumuşamıştı ki, Una onu neredeyse tanıyamayacaktı.

“Baban uyanıkken hiç de fena biri değilmiş,” dedi Mary ve ağlamaya başladı. “Keşke daha sık uyanık kalsa. Bayan Wiley’nin ölümünden benim sorumlu olmadığımı ve kadının kötü değil de iyi huylarını düşünmeye çalışmamı söyledi. Ama o kadının evini temiz tutup harika tereyağı yapması dışında başka hangi iyi yanı var, bilemiyorum. Mutfağını temizlerken kollarım kopana kadar yerleri silerdim. Fakat bundan sonra babanın söylediği her şeyi dikkate alacağım.”

Buna rağmen sonraki günlerde Mary’nin canı sıkkındı. Una’ya yetimhaneye geri döneceğini düşündükçe, bu fikirden daha çok nefret ettiğini anlattı. Una durumu düzeltmek için küçük aklını epeyce yorsa da karşılarına inanılmaz bir öneriyle çıkagelen kişi Nan Blythe oldu.

“Mary’yi Bayan Elliott alabilir. Kocaman bir evi var ve hep bir yardımcısı olmadığından yakınır. Orası Mary için muhteşem bir yer olur. Tabii hareketlerine dikkat etmesi lazım.”

“Ah, Nan, sence Bayan Elliott onu yanına alır mı?”

“Sormaktan bir zarar gelmez,” dedi Nan. Una ilk başta bunu soramayacağını düşündü zira birinden iyilik isteyemeyecek kadar utangaçtı. Üstelik oldukça hareketli olan Bayan Elliott’tan da çekiniyordu. Gerçi onu çok sever ve evine gitmekten daima keyif alırdı ama ondan Mary Vance’i evlat edinmesini isteme fikri bile Una’nın küçük ruhunu korkudan titretiyordu.

Hopetown’daki yetkililer Mary’yi bir an evvel kendilerine göndermesi için Bay Meredith’e mektup yazınca, Mary o gece tavan arasında ağlamaya başladı. Bunu gören Una bütün cesaretini topladı ve ertesi akşam gizlice evden çıkıp Rıhtım Yolu’na doğru gitti. Gökkuşağı Vadisi’nden gelen neşeli sesleri duydu ama aklı başka yerdeydi. Rengi o kadar solgun, zihni o kadar meşguldü ki yanından geçtiği insanları bile fark etmedi. Hatta ihtiyar Bayan Stanley Flagg onun bu halini görünce, büyüdüğünde tıpkı babası gibi dalgın, düşünceli bir kız olacağını düşündü.

Bayan Cornelia, Glen ile Four Winds arasında esas rengi parlak yeşil olan ama sonradan daha güzel, yumuşak bir yeşile boyanan, büyük bir evde yaşıyordu. Marshall Elliott evin çevresine ağaçlar dikmiş, bir gül bahçesi ve ladin koruluğu yapmıştı. Ev eski hâlinden çok daha farklı bir yere dönüşmüştü. Hem rahip evinin hem de Ingleside’ın çocukları oraya gitmeye bayılırdı. Eski Rıhtım Yolu’ndan çok güzel bir yürüyüşle ulaşılan evde ayrıca içi daima dolu olan bir kurabiye kavanozu da bulunurdu.

Kumlara vuran sisli deniz dalgalarının sesleri uzaktan duyuluyordu. Rıhtımda beyaz kanatlı deniz kuşları gibi yelken açan üç büyük tekne vardı. Bir gemi kanala girmek üzereydi. Four Winds dünyası görkemli ve rengârenk bir havaya bürünmüştü. Öyle ki sanki bu havayı içine çeken herkesin mutlu olması gerekiyordu. Fakat Bayan Cornelia'nın bahçe kapısına gelen Una'nın korkudan bacakları titriyor, kız kendisini bir adım daha atamayacakmış gibi güçsüz hissediyordu.

Bayan Cornelia verandada tek başına oturuyordu. Una içinden, *Keşke Bay Elliott da orada olsaydı*, diye geçirdi. Adam iri yapılı olsa da pamuk gibi bir kalbi vardı; varlığı insana cesaret veriyordu. Bayan Cornelia'nın getirdiği ufak tabureye oturup yine Bayan Cornelia'nın getirdiği çöreklerden yemeye başladı. Çörekler boğazına takılıyordu sanki ama kadına saygısızlık etmemek için yemeye çalıştı. Konuşamıyordu. Yüzü hâlâ bembeyazdı. O iri, koyu mavi gözleri o kadar tedirgin bakıyordu ki Bayan Cornelia kızın bir derdi olduğunu anladı.

"Aklında ne var canım?" diye sordu. "Bir şey olduğu belli, yüzünden okunuyor."

Una çöreğinin son lokmasını güçlükle yuttu.

"Bayan Elliott, Mary Vance'i yanınıza almaz mısınız?" deyiverdi.

Bayan Cornelia kıza boş boş baktı.

"Ben mi? Mary Vance'i yanıma almak mı? Yani onu yanıma mı alayım diyorsun?"

"Evet, yanınıza alın… Onu evlat edinin," dedi artık buzlar kırıldığı için cesaretini toplayan Una hevesle. "Ah, Bayan Elliott, lütfen bunu yapın. Yetimhaneye geri dönmek istemiyor, her gece ağlıyor. Onu tekrar korkunç birinin yanına verecekler diye ödü kopuyor. Üstelik Mary çok zeki biri… Elinden her iş gelir. Onu yanına alırsanız pişman olmazsınız."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Peki, şimdi düşünmez misiniz?"

"İyi de canım, benim yardıma ihtiyacım yok ki. Buradaki işleri tek başıma gayet rahat yapabiliyorum. Yardıma ihtiyacım olsa bile yanıma bir kız almayı düşünmem."

Una'nın gözlerindeki ışık söndü. Dudakları yine titremeye başladı. Taburesine geri oturdu ve hayal kırıklığına uğramış zavallı bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

“Ağlama canım, ağlama,” dedi paniğe kapılan Bayan Cornelia. Bir çocuğu incitmeye asla dayanamazdı. “Onu yanıma almayacağım demiyorum… Sadece bunu daha önce hiç düşünmediğimi söylüyorum. Etraflıca düşünmem lazım.”

“Mary çok zeki biridir,” diye tekrarladı Una.

“Ya! Ben de duydum. Ama küfrettiğini de duydum. Bu doğru mu?”

“Onun tam olarak küfrettiğini hiç duymadım ama edebilir gibi de,” dedi Una rahatsız olmuş bir vaziyette.

“Sana inanıyorum! Peki, hiç yalan söyler mi?”

“Dayaktan korkmuyorsa söylemez.”

“Ve buna rağmen onu yanıma almamı istiyorsun!”

“Ama birinin onu alması lazım,” diye hıçkırdı Una. “Birinin ona bakması lazım, Bayan Elliott.”

“Doğru. Belki de bu benim görevimdir,” dedi kadın iç çekerek. “Bu konuyu Bay Elliott ile konuşmam gerek. O yüzden şimdilik kimseye bir şey söyleme. Bir çörek daha alsana canım.”

Una çöreği aldı ve bu kez iştahla yedi.

“Çöreklere çok düşkünümdür,” diye itiraf etti. “Martha teyze hiç çörek yapmaz. Ama Ingleside’daki Bayan Susan yapıyor ve bazen Gökkuşağı Vadisi’nde oynarken yiyelim diye bize bir tabak dolusu veriyor. Canım çörek istediği ama yiyemediğim zaman ne yapıyorum biliyor musunuz, Bayan Elliott?”

“Hayır canım, ne yapıyorsun?”

“Annemin eski yemek kitabını çıkartıp çörek tarifine bakıyorum… Diğer tariflerine de. Onları okumak çok hoşuma gidiyor. Açken hep bunu yapıyorum… Özellikle de yemekte yine kuru et varsa. Sonra kızarmış tavuk ve kaz tariflerini okuyorum. Annem o güzel yemeklerin hepsini pişirirdi.”

“Bay Meredith evlenmezse o çocukların hepsi açlıktan ölecek,” dedi kocasına Bayan Cornelia, Una gittikten sonra. “Ama adam evlenmiyor. Ne yapacağız? Bir de şu Mary denen kızı evlat edinelim mi, Marshall?”

“Evet, yapalım.”

“Tam erkeklere özgü bir davranış,” dedi karısı çaresizce. “Evet, yapalım… Hepsi bu mu yani? İnan bana, bu konuda düşünmemiz gereken yüzlerce şey var.”

“Önce yanımıza alalım, sonra düşünürüz, Cornelia,” dedi kocası.

Sonunda Bayan Cornelia, Mary Vance'i yanına aldı ve haberi bizzat vermek için Ingleside'a gitti.

"Harika!" dedi Anne sevinçle. "Bunu yapacağınızı umut ediyordum zaten, Bayan Cornelia. O zavallı çocuğun iyi bir yuva bulmasını çok istiyordum. Ben de bir zamanlar tıpkı onun gibi zavallı bir yetimdim."

"Bu Mary denen kızın senin gibi biri olduğunu hiç sanmıyorum," dedi kadın suratını asarak. "O başka türlü biri. Ama sonuçta o da kurtarılması gereken ruha sahip bir ölümlü. İnancım ve hayat görüşüm sebebiyle, ona karşı olan görevimi eksiksiz bir şekilde yerine getireceğim. Bundan emin olabilirsin."

Mary bu haberi sevinçle karşıladı.

"Şansım yaver gitti," dedi.

"Bayan Elliott'ın yanında laflarına çok dikkat et," dedi Nan.

"Bunu yapabilirim," dedi Mary. Yanakları kızardı. "Ben de tıpkı senin gibi, istediğimde terbiyeli olabiliyorum, Nan Blythe."

"Kötü kelimeler kullanmaman gerektiğini biliyorsun, Mary," dedi Una tedirgin bir biçimde.

"Eğer kullanırsam herhalde kadın korkudan ölür," diye sırıttı Mary. Bunu düşünürken o garip gözleri ışıl ışıl parladı. "Sen merak etme, Una. Bundan sonra ağzımdan tek bir kötü söz bile çıkmayacak. Çok terbiyeli olacağım."

"Yalan da söylemeyeceksin," dedi Faith.

"Dayaktan kaçmak için bile mi?" dedi Mary yalvarırcasına.

"Bayan Elliott seni asla dövmez… Asla!" diye bağırdı Di.

"Öyle mi?" diye şüpheyle sordu Mary. "Eğer dövülmediğim bir yerde yaşarsam orayı cennet sayarım. O zaman yalan da söylemem. Zaten yalan söylemeye meraklı da değilimdir… Mecburiyetten söylüyorum sadece."

Mary'nin rahip evinden ayrılmasından bir gün önce Gökkuşağı Vadisi'nde onun onuruna bir piknik düzenlediler. O akşam rahip evinin tüm çocukları şans getirsin diye saklaması için Mary'ye kendi özel eşyalarından birini hediye etti. Carl oyuncak Nuh'un gemisini, Jerry ikinci en iyi ağız kopuzunu verdi. Faith arkasında ayna olan minik saç fırçasını verdi ki Mary bu fırçayı hep çok beğenirdi. Una eski bir boncuklu çanta ile Daniel'ın aslan kapanındaki resmini vermek arasında tereddüt etti ve seçimi Mary'ye bıraktı. Aslında Mary boncuklu çantayı çok istiyordu ama Una'nın o çantayı çok sevdiğini bildiği için şöyle dedi:

“Daniel’ı ver çünkü ben aslanları çok severim. Keşke Daniel’ı yeselerdi. O zaman daha heyecanlı olurdu.”

Yatma vakti gelince, Mary, Una’nın kendisiyle uyumasını istedi.

“Son defa,” dedi. “Hem bu gece yağmur yağıyor. Mezarlığa bakan bu odada, yağmurda tek başıma uyumak istemem. Güzel gecelerde sorun olmuyor ama böyle karanlık ve gürültülü gecelerde sanki ölüler o mezarlardan fırlayacaklarmış gibi geliyor.”

“Ben yağmurlu geceleri çok severim,” dedi Una, küçük tavan arasında birbirlerine sarılıp yatarlarken. “Blythe kızları da sever.”

“Mezarlıktan uzaktaysam ben de sorun etmem,” dedi Mary. “Ama şu an burada tek başıma olsaydım gözlerim şişene kadar ağlardım. Zaten sizi bırakıp gideceğim için çok mutsuzum.”

“Bayan Elliott’ın sık sık Gökkuşağı Vadisi’ne gelip oyun oynamana izin vereceğinden eminim,” dedi Una. “Sen de uslu bir kız olacaksın ama öyle değil mi Mary?”

“Ah, deneyeceğim,” diye iç çekti Mary. “Ama dışım kadar içimin de iyi olması benim için o kadar da kolay olmayacak. Sen benim akrabalarımı bilmezsin.”

“Ama onların kötü olduğu kadar iyi özellikleri de vardır,” diye itiraz etti Una. “Sen iyi olanlara odaklan ve kötüleri umursama.”

“Hiçbirinin iyi özelliği olduğuna inanmıyorum. Hiç duymadım. Büyükbabamın parası vardı ama onun rezil biri olduğunu söylerlerdi. Ben yine de kendi işime bakıp elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Ve biliyorsun, Mary, eğer istersen Tanrı sana yardım edecektir.”

“Bundan pek emin değilim.”

“Ama Mary, biliyorsun, Tanrı’dan senin için güzel bir yuva diledik ve O da verdi.”

“O’nun bu işle ne ilgisi var anlamıyorum,” diye surat astı Mary. “Bu fikri Bayan Elliott’ın aklına sokan sendin.”

“Ama seni alma fikrini onun yüreğine sokan da Tanrıydı. Eğer O bunu yapmasaydı benim aklına soktuklarımın hiçbir anlamı kalmazdı.”

“Haklı olabilirsin,” diye itiraf etti Mary. “Bu arada Tanrı’ya karşı herhangi bir olumsuzluğum yok, Una. Hatta O’na bir şans vermek bile istiyorum. Fakat dürüst olmak gerekirse O da tıpkı baban gibi… Dalgın ve çoğu kez hiçbir şeyin farkında olmuyor. Ama bazen aniden kendine gelip çok hassas, çok nazik ve çok yardımsever olup çıkıyor.”

“Of, Mary, hayır!” diye haykırdı Una. “Tanrı’nın babamla alakası bile yok… Yani O, babamdan bin kat daha iyi ve daha naziktir.”

“Baban kadar iyiyse işimi görür,” dedi Mary. “Baban o gün benimle konuştuktan sonra bir daha asla kötü biri olamayacağımı hissettim.”

“Keşke babamla O’nun hakkında da konuşsaydın,” diye iç çekti Una. “Babam sana benden çok daha iyi açıklardı.”

“Bir daha kendine geldiğinde konuşurum,” diye söz verdi Mary. “O gece çalışma odasında benimle o kadar güzel konuşup Bayan Wiley’nin ölümünün dualarımla bir ilgisi olmadığını bana o kadar net bir şekilde anlattı ki. O günden beri içim çok rahat ama dua konusunda hâlâ düşünüyorum. Una bence eğer birine dua edilecekse o kişi Tanrı değil şeytan olmalı. Zaten Tanrı iyi biri, bunu sen de söylüyorsun. Hiç kimseye bir zararı olmaz. Ama şeytan insanı ayartabilir. O yüzden de bence ona, ‘Sevgili Şeytan, sakın beni kışkırtma. Lütfen beni rahat bırak, lütfen,’ diye dua etmek gerekir. Sence?”

“Hayır Mary, hayır. Şeytana dua etmek doğru bir şey olmaz, hem bence bir yararı da olmaz çünkü zaten o kötü biri. Bu onu şımartır ve eskisinden daha da kötü olur.”

“Şu Tanrı meselesine gelince,” dedi Mary inatla. “Bence artık sonuçlarını görene dek bu konuyu tartışmayalım. O zamana kadar elimden gelenin en iyisini, tek başıma yapabilirim.”

“Eğer annem yaşasaydı bize her şeyi anlatabilirdi,” dedi Una iç çekerek.

“Keşke yaşasaydı,” dedi Mary. “Ben gidince size ne olacak hiç bilmiyorum. Neyse, siz yine de evi temiz tutmaya çalışın, insanlar burası hakkında çok kötü şeyler söylüyor. Baban eğer bir daha evlenirse işte o zaman başınız beladan hiç kurtulmaz biliyorsun.”

Una irkildi. Babasının yeniden evlenme fikri daha önce hiç aklına gelmemişti. Bundan hiç hoşlanmadı ve içi buz gibi oldu.

“Üvey anneler berbattır,” diye devam etti Mary. “Eğer sana onlar hakkında bildiklerimi anlatsam kanın donar. Wiley’nin evinin hemen karşısındaki evde yaşayan Wilsonların bir üvey annesi vardı. O da Bayan Wiley’nin bana davrandığı gibi, çocuklara çok kötü davranıyordu. Üvey anneniz olursa bu felaket olur.”

“Böyle bir şey olmayacağından eminim,” dedi Una. “Babam asla başkasıyla evlenmez.”

“Ama herkes onun peşinde. Gerçi bu onlara kalmadı ama biliyorsun, bir üvey annenin ilk işi babalarını çocuklarına karşı kışkırtmaktır. O zaman babanız bir daha sizi hiç umursamaz. O kadının ve o kadının çocuklarının tarafını tutar. Görürsün, o kadın babanızı hepinizin kötü olduğuna inandıracak.”

“Keşke bana bunları anlatmasaydın, Mary,” diye ağlamaya başladı Una. “Kendimi çok mutsuz hissettim.”

Mary şefkatle, “Ben sadece seni uyarmak istedim,” dedi. “Baban o kadar dalgın ki, elbette yeniden evlenmek aklına bile gelmez. Fakat yine de her duruma hazırlıklı olmak gerekir.”

Mary sakin sakin uyurken, Una ağlamaktan bir türlü uyuyamadı. Ah, babasının biriyle evlenip Faith, Jerry, Carl ve ondan nefret etmesi ne korkunç olurdu! Buna asla dayanamazdı… Asla!

Mary rahip evinin çocuklarının aklına, Bayan Cornelia’nın korktuğu kadar zehirli fikirler sokmamıştı. Hatta yaptığı tüm yaramazlıkların altında iyi niyet vardı. Ama Una ağlamaktan bir türlü uyuyamazken, o derin bir uykuya dalmıştı. Dışarıda yağmur yağıyor ve rüzgâr eski evin etrafında uğultuyla esiyordu. Aziz Augustine’in hayatının anlatıldığı kitaba dalan Rahip John Meredith de yatmayı unutmuştu. Şafak sökmek üzereyken kitabı bitirdi, üst kata çıkarken aklında iki bin yıl öncesine ait sorunlarla boğuşuyordu. Kızların kapısı açıktı. Adam gül gibi güzel kızı Faith’in uyuduğunu gördü. Una’nın nerede olduğunu merak etti. Belki de Blythe kızlarıyla birlikte kalmaya gitmişti. Zira bunu sık sık yapardı, orada kalmak Una’nın çok hoşuna gidiyordu. John Meredith derin bir iç çekti. Una’nın yerini biliyor olması gerektiğini hissetti. Cecilia kızlarına ondan çok daha iyi bakardı.

Keşke Cecilia hâlâ yanında olsaydı! Ne güzel ne neşeli bir kadındı! Maywater’daki rahip evi onun şarkılarıyla nasıl da yankılanırdı! Fakat tüm kahkahasını, tüm melodisini de alıp aniden göçüp gitmişti. Geride koca bir sessizlik kalmıştı. Eşinin gidişi o kadar ani olmuştu ki adam henüz yasını atlatamamıştı. O capcanlı, o çok güzel kadın nasıl ölebilmişti?

İkinci evlilik fikri John Meredith’in ciddiye aldığı bir konu değildi. Karısını o kadar çok seviyordu ki bir daha başka bir kadını böyle sevebileceğine inanmıyordu. Zaten Faith yakında büyüyüp ona yardımcı olacak, kardeşlerine bakacaktı. O zamana kadar tek başına, elinden gelenin en iyisini yapmalıydı. Yine derin bir iç çekti ve yatağın hâlâ dağınık olduğu odasına gitti. Martha teyze yatağı yapmayı unutmuş, Mary de rahibin

odasına girmesi yasak olduğu için buna cesaret bile edememişti. Fakat Bay Meredith yatağın dağınık olduğunu fark etmedi bile. Onun aklında Aziz Augustine vardı.

RAHİP EVİ TEMİZLENİYOR

BÖLÜM 10

Yatağında titreyerek doğrulan Faith, “Of,” dedi. “Yağmur yağıyor. Yağmurlu pazarlardan nefret ederim. Pazar günleri hava güzelken bile yeterince sıkıcı zaten.”

“Pazar günlerine sıkıcı dememeliyiz,” dedi Una uykulu bir halde ve pijamasını düzeltmeye çalıştı.

“Ama diyoruz. Bunu sen de biliyorsun,” dedi Faith. “Hatta Mary Vance pazar günlerinin çok sıkıcı olduğunu, bu yüzden kendini asmak istediğini bile söylüyor.”

“Bizler pazar günlerini Mary Vance’den daha çok sevmeliyiz çünkü biz rahibin çocuklarıyız,” dedi Una sitem eder gibi.

Çoraplarını arayan Faith öfkeyle, “Keşke bir demircinin çocukları olsaydık,” dedi. “O zaman insanlar bizim diğer çocuklardan daha iyi olmamızı beklemezdi. Çorabımdaki şu deliklere bak. Mary gitmeden evvel hepsini dikmişti ama şimdi eskisinden bile daha kötü olmuşlar. Una, kalk hadi. Kahvaltıyı tek başıma hazırlayamam. Ah, Tanrım. Keşke Jerry ile babam evde olsalardı. Babamı özleyeceğim aklıma gelmezdi… Ne de olsa evdeyken bile onu çok sık görmüyoruz. Şu an sanki herkes bir yerlere dağılmış gibi geldi. Koşup Martha teyze iyi mi diye bakayım bari.”

Faith dönünce Una ona, “Martha teyze daha iyi mi?” diye sordu.

“Hayır değil, hâlâ acı içinde kıvranıyor. Belki de Doktor Blythe’a haber vermeliyiz. Ama Martha teyze buna izin vermiyor… Hayatında bir kez olsun doktora görünmemiş, şimdi de görünecek değilmiş. Doktorların insanları zehirleyerek para kazandıklarını söylüyor. Sence öyle mi?”

“Hayır, tabii ki değil. Doktor Blythe’ın hiç kimseyi zehirlemediğinden eminim.”

“Neyse, kahvaltıdan sonra Martha teyzenin sırtını yine ovmamız gerekecek. Bezleri dünkü kadar ısıtmasak daha iyi olur.”

Faith bunu hatırlayınca güldü. Zavallı Martha teyzenin derisini neredeyse yakacaklardı. Una iç çekti. Mary Vance olsa ağrıyan bir sırta hangi sıcaklıkta bez konması gerektiğini bilirdi. Mary her şeyi biliyor,

onlarsa hiçbir şey bilmiyordu. Zavallı Martha teyze de pek bir şey bilmiyordu, peki ev işi yapmayı nasıl öğreneceklerdi?

Pazartesi günü Bay Meredith, kısa tatilini geçirmek üzere yanına Jerry'yi de alarak Nova Scotia ya gitmişti. Çarşamba günü Martha teyze ıstırap adını verdiği o gizemli rahatsızlıklarından birine yakalanmıştı. Olmadık zamanda, olmadık yerlerine ağrılar giriyordu. Her hareketinde acı çektiği için yatağından bile kalkamıyordu artık. Fakat doktoru görmeyi de sert bir dille reddediyordu. Yemekleri Faith ile Una pişiriyor ve kadının başında bekliyorlardı. Gerçi yemek konusunda onların da Martha teyzeden daha iyi olduğu söylenemezdi ama yemekten ne kadar az bahsedilirse o kadar iyiydi. Köyde yardıma gelmeye hevesli pek çok kadın olmasına rağmen Martha teyze hiçbirini istemiyordu.

"Ben iyileşene kadar idare edin," diye homurdandı. "Çok şükür ki John evde değil. Kilerde bir sürü haşlanmış etle ekmek var. Yulaf lapası da yapabilirsiniz."

Kızlar ellerinden geleni yaptılar ama pek başarılı olamadılar. İlk gün ederi çok ince, ikinci gün çok kalın kestiler. Ve her iki gün de etleri pişirirken yaktılar.

"Yulaf lapasından nefret ediyorum," dedi Faith öfkeyle. "Kendi evim olunca bir kaşık bile yulaf lapası yapmayacağım."

"O zaman çocukların ne yapacak?" diye sordu Una. "Çocuklar yulaf yapası yemeden büyüyemez. Herkes öyle söylüyor."

"Ya dediklerimi yaparlar ya da kendileri bilirler," diye surat astı Faith inatla. "Una, ben masayı hazırlarken sen de şunu karıştır. Başından bir dakika bile ayrılırsak yanar. Saat dokuz buçuk oldu. Pazar Okulu'na geç kalacağız."

"Henüz okula giden birini görmedim," dedi Una. "Çok giden olmaz herhalde, baksana yağmur nasıl da yağıyor. Zaten vaaz olmayınca kimse çocuğunu kiliseye göndermek istemez bugün."

"Gidip Carl'ı çağır," dedi Faith.

Önceki akşam Gökkuşağı Vadisi'nde ejderha sineği kovalarken üşüten Carl, şişmiş bir boğazla yanlarına geldi. Dün akşam eve döndüğünde üzeri sırılsıklamdı. Botlarından ve çoraplarından sular damlıyordu. Kahvaltı bile yapmadı. Faith onu yatağına geri gönderdi. Masayı olduğu gibi bırakıp Una ile Pazar Okulu'na gitmek için evden ayrıldılar. Fakat okulda hiç kimse yoktu, gelen de olmadı. On bire kadar bekleyip eve geri döndüler.

“Metodistlerin Pazar Okulu’nda da kimse yoktu sanki,” dedi Una.

“Sevindim,” dedi Faith. “Yağmurlu pazar günlerinde onların Presbiteryenlerden daha sık okula gitmelerinden nefret ediyordum. Ama bugün onların kilisesinde de vaaz yok, herhalde okulu da öğleden sonraya ertelemişlerdir.”

Una bulaşık yıkamayı Mary Vance’den öğrenmişti. Kirli tabakları güzelce yıkadı. Faith yerleri süpürüp yemek için patates soydu ve bunu yaparken parmağını kesti.

“Keşke yemekte kuru etin yanında başka bir şey daha olsaydı,” diye iç çekti Una. “Bu durumdan bıktım artık. Blythe çocukları kuru etin ne olduğunu bile bilmiyor. Hem bizde asla puding de yapılmıyor. Nan, eğer pazar günleri evde puding pişmezse Susan’ın fenalaşacağını söylüyor. Biz neden diğer insanlar gibi değiliz, Faith?”

Kanayan parmağını sarmaya çalışan Faith, “Ben diğer insanlar gibi olmak istemem,” dedi. “Ben kendim olmayı seviyorum. Böylesi daha ilginç geliyor. Mesela Jessie Drew en az annesi kadar becerikli ama onun kadar aptal bir kız olmak ister miydin?”

“Ama bizim evimiz düzgün değil. Mary Vance öyle söyledi. İnsanların evimizin dağınıklığı hakkında konuştuklarını söyledi.”

Faith’in aklına bir fikir geldi.

“Biz de temizleriz,” diye haykırdı. “Yarın derhal işe koyulalım. Hazır Martha teyze yatıyorken bu harika olur çünkü işimize karışamaz. Her yeri pırıl pırıl yaparız. Babam eve geldiğinde tıpkı Mary buradayken olduğu gibi, evi yine tertemiz görür. Herkes yerleri süpürebilir, cam silebilir ve toz alabilir. Artık insanlar bizim hakkımızda konuşamayacaklar. Jem Blythe sadece dedikoducu ihtiyarların konuştuğunu söyledi ama bu bile insanın canını yakıyor.”

Heyecanla yanıp tutuşan Una, “Umarım yarın hava güzel olur,” dedi. “Ah, Faith tıpkı diğer insanlar gibi tertemiz olmak muhteşem olacak.”

“Umarım Martha teyzenin hastalığı yarın geçmez,” dedi Faith. “Ayaklanırsa hiçbir şey yapamayız.”

Faith’in dilekleri kabul oldu. Ertesi gün Martha teyzenin yataktan kalkmaya hâlâ mecali yoktu. Carl da hastalandığı için, o da yatağındaydı. Ne Faith ne de Una çocuğun ne kadar hasta olduğunun farkındaydı. Oysa başlarında bir anneleri olsa hemen doktor çağırması gerektiğini bilirdi. Fakat anneleri başlarında yoktu ve zavallı Carl ağrıyan boğazı, ateşten

kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla geçen gece cebine soktuğu yeşil kertenkelenin eşliğinde çarşaflarının içinde bir sağa bir sola dönerek acı çekmeye devam etti.

Yağmurdan sonra dünya güneş ışığıyla dolmuştu. Ev işi yapmak için mükemmel bir gündü. Faith ile Una neşeyle işe koyuldu.

"Yemek odasıyla salonu temizleriz," dedi Faith. "Çalışma odasıyla ve üst katla uğraşmaya gerek yok. İlk işimiz her şeyi dışarıya çıkartmak olsun."

Her şeyi dışarıya çıkarttılar. Mobilyaları verandaya ve bahçeye yaydılar. Metodist Mezarlığı'nın kapısına da halı ve kilimleri yığdılar. Sonra evde süpürge yapıldı ve Una her yerin tozunu aldı. Faith yemek odasının camlarını silerken iki tanesini çatlatıp, çerçevelerden birini kırdı. Una şüphe dolu gözlerle sonuca baktı.

"Pek doğru görünmüyor," dedi. "Bayan Elliott ile Susan'ın camları hep pırıl pırıl parlıyor."

"Boş ver. Bizim camlardan da içeriye en az onlarınki kadar güneş ışığı giriyor işte," dedi Faith neşeyle. "Kullandığım onca su ve sabunla yeterince temizlenmişlerdir, önemli olan da bu zaten. Saat on biri geçti, şu yerdekileri kaldırayım da dışarıya çıkalım. Sen mobilyaların tozunu al, ben de halı ve kilimleri çırpayım. Ama mezarlıkta çırpacağım. Bahçeyi toz içinde bırakmak istemiyorum."

Faith kilim çırparken çok eğlendi. Hezekiah Pollock'un mezarının üzerinde dikilip kilim çırpmak çok zevkliydi. O sırada arabayla yanlarından geçen Abraham Clow ve karısı kıza tuhaf tuhaf baktı.

"Ne kötü bir manzara, öyle değil mi?" dedi Abraham.

"Gözlerimle görmesem inanmazdım," diye cevap verdi karısı.

Faith elindeki paspası neşeyle Clowlara doğru salladı. Adamla karısının selamına karşılık vermemesini umursamadı bile. Zaten herkes, on dört yıldır sürdürdüğü Pazar Okulu Müfettişliği görevine getirildiğinden beri o adamın bir kez olsun gülümsemediğini biliyordu. Fakat Minnie ile Adella Clow'un ona karşılık vermemesine üzüldü. Blythelardan sonra o ikisi okuldaki en yakın arkadaşlarıydı ve Faith, Adella'nın matematik sorularını çözmesine hep yardım ederdi. Karşılığı bu mu olmalıydı? Mary Vance'in söylediğine göre yıllardır hiç kimsenin gömülmediği şu eski mezarlıkta bir kilim çırpıyor diye arkadaşları onu görmezden geliyordu. Faith koşarak

verandaya döndüğünde Clow kızları kendisine de selam vermediği için morali bozulan Una ile karşılaştı.

“Galiba bir şeye kızmışlar,” dedi Faith. “Belki de Gökkuşağı Vadisi’nde Blythelar ile fazla vakit geçiriyoruz diye kıskanmalardır. Okul açılana kadar bekle, Adella yine benden yardım isterse görür gününü! İşte o zaman eşitleniriz. Haydi, eşyaları yerlerine koyalım. Çok yoruldum ve ne yazık ki bu odalar eskişinden daha iyi görünmeyecek. Gerçi mezarlıkta kilimlerin canını çıkarttım neredeyse. Temizlikten nefret ediyorum.”

Yorgun kızlar iki odayı da temizlemeyi bitirdiklerinde saat ikiydi. Mutfakta bir şeyler atıştırıp bir an evvel bulaşıkları yıkamak niyetindeydiler. Ama Faith yeni bir hikâye kitabı almıştı… Kitabı ona Di Blythe ödünç vermişti ama ancak ertesi gün okuyabilirdi. Una, Carl’a bir fincan çay götürdü ama çocuk uyuyordu. O da Jerry’nin yatağına kıvrılıp uyudu. Bu sırada Glen St. Mary Köyü’nde bir söylenti dolanmaya başlamıştı. Herkes rahip evi çocuklarına ne yapabilecekleri hakkında konuşuyordu.

“Bu konu artık gülünecek bir şey olmaktan çıktı,” dedi derin bir iç çeken Bayan Cornelia kocasına. “İlk duyduğumda inanmadım. Haberi bu öğleden sonra Metodist Pazar Okulu’ndan getiren Miranda Drew’a sadece surat astım. Fakat Bayan Abraham kocasıyla birlikte bizzat gördüklerini söyleyince inandım.”

“Ne görmüşler?” dedi Marshall.

“Faith ve Una Meredith bugün Pazar Okulu’na gitmeyip temizlik yapmışlar,” dedi Bayan Cornelia. “Bay Abraham kiliseden eve dönerken, kütüphanedeki kitapları düzeltmek için biraz geç çıkmıştı, onları Metodist Mezarlığı’nda kilim silkelerken görmüş. Bir daha hiçbir Metodistin yüzüne bakamam. Nasıl bir skandal yaratacak, düşünsene!”

Kesinlikle bir skandal yaratılmış ve yayıldıkça da içeriği değişmişti. Rıhtımda yaşayanlara kadar herkes rahibin çocuklarının pazar günü yalnızca temizlik yapıp çamaşır yıkadıklarını değil, Metodistlerin Pazar Okulu devam ederken mezarlıkta bir de piknik düzenlediklerini öğrenmişlerdi. Bu korkunç söylentilerden uzak tek yer neşe dolu rahip eviydi. Faith ile Una salı günü tekrar yağmur yağacağını düşünüyordu. Sonraki üç gün boyunca yağmur devam etti. Rahip evinin yanına yaklaşan olmadı, rahip evi halkı da hiçbir yere gitmedi. Aslında sisli tepeden aşağıya inip Gökkuşağı Vadisi’ne gidebilirlerdi fakat Susan ile Doktor hariç tüm aile Avonlea’ye gitmişti.

“Bu son ekmeğimiz,” dedi Faith. “Kuru etimiz de bitti. Eğer Martha teyze iyileşmezse ne yapacağız?”

“Köyden ekmek alırız, Mary’nin kuruttuğu morina balıkları da var,” dedi Una. “Ama onları pişirmeyi bilmiyoruz.”

“Ah, bu çok kolay. Sadece haşlayacağız,” diye güldü Faith.

Balıkları haşladılar ama o kadar tuzluydu ki yiyemediler. O gece aç yattılar ama ertesi gün tüm sorunları bitti. Güneş dünyaya geri döndü. Carl iyileşti, Martha teyzenin gizemli ıstırabı da başladığı gibi aniden bitti. Eve çağrılan kasap sayesinde kıtlık sona erdi. Dahası tüm Blythelar evlerine döndü ve o akşam rahip çocukları ve Mary Vance ile bir kez daha Gökkuşağı Vadisi’nde günbatımını izlediler. Çiy tanelerinin ruhlarını andıran papatyalar, otların arasından fırlıyor ve Aşık Ağaçların dallarındaki ziller sihirli alacakaranlıkta tıpkı birer peri çanı gibi çalıyordu.

UFAK BİR YANLIŞ ANLAŞILMA

BÖLÜM 11

“Siz gezmeye gittiniz, siz de yapacağınızı yaptınız yine,” dedi vadide çocuklara katılan Mary. Bayan Cornelia Ingleside’da Anne ve Susan ile görüşürken Mary görüşmenin uzun sürmesini diliyordu çünkü en yakın dostlarıyla bu güzel vadide buluşmayalı tam iki hafta olmuştu.

Kendi hayal dünyasında gezinen Walter dışında tüm çocuklar, “Ne yapmışız ki?” diye sordular.

“Rahibin çocuklarını kastediyorum,” diye cevap verdi Mary. “Korkunçtu. Bir rahip evinde yetişmeyi bırak hiçbir yerde yetişmemiş biri olarak ben bile böyle bir şeyi hayatta yapmazdım.”

“Ne yapmışız ki?” diye şaşkınlıkla sordu Faith.

“Ne yapmışlarmış! İyi ki sordun! Hakkınızda korkunç söylentiler dolanıyor. Bence babanızın durumu da artık sallantıda. Bu utançla asla yaşayamaz, zavallı adam… Herkes onu suçluyor ama bu hiç âdil değil. Gerçi bu dünyada hiçbir şey âdil değil. Kendinizden utanmalısınız.”

Una bir kez daha çaresizce, “Ne yapmışız ki?” diye sordu. Faith hiçbir şey söylemedi ama kehribar rengi gözleri öfkeyle Mary’ye bakıyordu.

“Of, bana masum rolü yapmayın,” dedi Mary. “Herkes ne yaptığınızı biliyor.”

“Ben bilmiyorum,” diye sert bir tavırla araya girdi Jem Blythe. “Sakın Una’yı ağlattığını görmeyeyim, Mary Vance. Sen neden söz ediyorsun?”

“Siz eve daha yeni döndüğünüz için bilmiyor olmanız normal,” dedi ılımlı bir havaya bürünen Mary. Jem kızı her zaman iyi idare ediyordu. “Fakat herkesin bildiğine inansanız iyi edersiniz.”

“Neyi bildiğine?”

“Faith ile Una geçen hafta Pazar Okulu’na gitmeyip temizlik yapmışlar!”

“Yapmadık,” diye inkâr etti Una bağırarak.

Mary ters ters kızlara baktı.

“Bana yalan söylememem konusunda sürekli tembihte bulunan birinin yalan söyleyeceği hiç aklıma gelmezdi doğrusu,” dedi. “Yapmadığınızı söylemenin sana ne faydası var? Herkes yaptığınızı biliyor. Bay Clow ile eşi sizi görmüş. Bazıları bunun kiliseyi yerle bir edeceğini söylüyor ama ben o kadar abartmıyorum. Siz iyi çocuklarsınız.”

Nan Blythe ayağa kalkıp şaşkınlık içinde bakakalan Faith ile Una ya sarıldı.

“Sen Bay Taylor’ın ahırında açlıktan ölürken onlar seni evlerine alıp karnını doyurdular, Mary Vance,” dedi. “Ne kadar da vefalı biriymişsin sen.”

“Vefalıyım,” diye surat astı Mary. “Bay Meredith’i nasıl savunduğumu bilsen böyle konuşmazdın. Bu hafta onu savunmaktan dilimde tüy bitti. Bu çocukların pazar günü evi temizlemesinin onun suçu olmadığını defalarca kez tekrar ettim. Adam evde değildi ve çocuklar bunu yapmamaları gerektiğini bilmeliydi.”

“Ama bilmiyorduk,” diye karşı çıktı Una. “Hem biz evi pazartesi günü temizledik, öyle değil mi Faith?”

“Elbette öyle,” dedi gözleri parlayan Faith. “Yağmura rağmen Pazar Okulu’na gittik ve ne kadar iyi bir Hıristiyan olduğu ile övünen Bay Abraham dahil, hiç kimse gelmedi.”

“Yağmur cumartesi günü yağdı,” dedi Mary. “Pazar günü hava ipek gibiydi. Ben dişim ağrıdığı için Pazar Okulu’na gidemedim ama herkes bahçenizde serili eşyaları görmüş. Ayrıca Bay Abraham ile karısı sizin mezarlıkta kilim silkelediğinizi de görmüşler.”

Una papatyaların arasına oturdu ve ağlamaya başladı.

“Bana bakın,” dedi Jem. “Bu işi çözmek lazım. Biri bir hata yapmış. Pazar günü hava çok güzeldi, Faith. Siz cumartesiyi nasıl oldu da pazar sandınız?”

“Dua toplantısı perşembe gecesiydi,” diye bağırdı Faith. “Cuma akşamı da Martha teyzenin kedisinin kovaladığı horoz tencereyi devirip akşam yemeğimizi mahvetti. Cumartesi günü kilerde bir yılan vardı, Carl ucu çatallı bir sopayla onu yakalayıp dışarıya attı. Pazar günü de yağmur yağdı. İşte bu kadar!”

“Dua toplantısı çarşamba gecesiydi,” dedi Mary. “Toplantıya Elder Baxter başkanlık edecekti ama perşembe gecesi müsait olmadığı için

toplantıyı çarşamba gecesine aldılar. Bir günü kaçırmış ve pazar günü iş yapmışsın, Faith Meredith.”

Faith bir anda kahkahalara boğuldu.

“Galiba öyle olmuş. Şaka gibi!”

“Baban için hiç de şaka gibi değil,” diye surat astı Mary.

“İnsanlar günleri karıştırdığımızı öğrenince her şey yoluna girer,” dedi Faith umarsızca. “Biz açıklarız.”

“Kırmızı kar yağdığında açıklarsınız,” dedi Mary. “Fakat bir yalan sandığınızdan çok daha hızlı yayılır. Ben sizden daha çok şey görüp geçirdim… Bunu iyi bilirim. Ayrıca bunun bir hatadan kaynakladığına inanmayacak bir sürü insan var.”

“Ben anlatırsam inanırlar,” dedi Faith.

“Herkese anlatamazsın,” dedi Mary. “Babanızı küçük düşürdünüz işte.”

Una’nın morali tamamen bozulmuş ama Faith rahatsız olmayı reddeden bir tavra bürünmüştü. Ayrıca her şeyi düzeltecek bir planı vardı. O yüzden bu hatayı geçmişte bırakmaya ve anın tadını çıkartmaya kararlıydı. Jem balık tutmaya gitti. Walter gerçek dünyaya geri dönmüş ve cennet ormanlarını anlatmaya başlamıştı. Kulaklarını dört açan Mary çocuğu saygıyla dinliyordu. Garip bakışlarına rağmen Walter kitap gibi konuşuyordu. Bu çocuğun konuşması Mary’ye her zaman büyük keyif verirdi. Walter o gün Coleridge’ın şiir kitabını okumuştu. Kitapta cennet şöyle betimleniyordu:

İçinden kıvrılarak geçen parlak derelerin aktığı bahçeler,

Pek çok mis kokulu çiçeklerin açtığı ağaçlar,

Dağlar kadar eski ormanlar,

Ve yemyeşil çimenlerin üzerine düşen güneş ışığı.

Mary derin bir iç çekerek, “Cennette orman olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi. “Ben her yerde sadece sokaklar var sanıyordum. Uzayıp giden sokaklar… Sokaklar ve sokaklar.”

“Elbette orman var,” dedi Nan. “Annem ağaçsız yaşayamaz, ben de öyle. Ağaç yoksa cennete gitmenin ne anlamı var ki?”

“Orada şehirler de var,” dedi genç hayalperest. “Muhteşem şehirler. Günbatımı renklerine boyanmış, safir kuleleri, gökkuşağından kubbeleri olan şehirler. Hepsi de altın ve elmastan yapılmış… Sokakları elmas ve güneş gibi parlıyor. Meydanlarda ışığın öptüğü kristal su kaynakları var, her yer ölümsüz çiçeklerle dolu… Cennet çiçekleriyle.”

“Harika!” dedi Mary. “Bir keresinde Charlottetown’daki ana caddeyi görüp çok büyük olduğunu düşünmüştüm ama sanırım cennettekiyle kıyaslanamaz bile. Bu söylediklerin kulağa muhteşem geliyor ama biraz da kasvetli bir yer olamaz mı?”

“Belki de melekler arkalarını döndüğünde biraz eğleniriz,” diye sırıttı Faith.

“Cennette her şey eğlencelidir,” dedi Di.

“İncil öyle demiyor ama,” dedi pazar günleri Bayan Cornelia’nın emrivaki bakışları eşliğinde İncil’i okumaya başlamış Mary.

“Annem İncil’deki anlatımların mecazi olduğunu söylüyor,” dedi Nan.

“Bu doğru olmadıkları anlamına mı gelir?” diye sordu Mary heyecanla.

“Hayır, tam olarak öyle sayılmaz. Sanırım, biz nasıl istersek cennetin öyle bir yer olacağı anlamına geliyor.”

“Ben tıpkı Gökkuşağı Vadisi gibi olmasını isterdim,” dedi Mary. “Tabii sizlerle beraber olmak isterdim; böylece birlikte yine oyunlar oynayıp sohbetler ederdik. Bu bana yeter. Hem zaten ölene dek hatta belki öldükten sonra bile cennete gidemeyeceğiz. Şimdiden düşünüp endişelenmenin ne anlamı var? Bakın, Jem bir sürü alabalık tutmuş. Onları kızartma sırası şimdi bende.”

“Biz rahip çocukları olarak cennet hakkında Walter’dan daha çok şey bilmeliyiz,” dedi o gece eve geri dönerlerken Una.

“Biz yeterince şey biliyoruz ama Walter onları hayal ediyor,” dedi Faith. “Bayan Elliott onun bu özelliğini annesinden aldığını söylüyor.”

“Keşke pazar günü ile ilgili o hatayı yapmasaydık,” diye iç çekti Una.

“Bu konuda endişelenme. Ben öyle güzel bir plan yaptım ki yakında herkes gerçeği öğrenecek,” dedi Faith. “Yarın geceye kadar bekle.”

CESUR BİR AÇIKLAMA

BÖLÜM 12

Ertesi akşam Rahip Doktor Cooper Glen St. Mary'de vaaz veriyordu ve Presbiteryen Kilisesi her yerden gelen büyük bir kalabalıkla doluydu. Rahip Doktor çok iyi bir hatip olmakla tanınırdı ve bir rahibin şık giyinip ülkesi için fevkalade iyi vaaz vermesi gerektiğine inanan biriydi. Çok etkileyici bir konuşma yaptı fakat o gece evlerine geri dönen insanların sohbet konusu rahibin vaazı değildi. Vaazı akıllardan uçup gitmişti.

Rahip Doktor çok güzel bir konuşmanın ardından kalın kaşlarını kaldırdı ve "Dua edelim," deyip çok güzel bir dua okumaya başladı. Bir ara kısa bir sessizlik oldu. Glen St. Mary Kilisesi'nde bağışlar artık duadan önce değil, dua esnasında toplanıyordu. Bunun nedeni Metodistlerin bu akımı onlardan daha önce uygulamaya başlamasıydı. Bayan Cornelia ile Bay Clow da onlardan geri kalmak istemezdi. Görevleri bağış kesesini elden ele gezdirmek olan Charles Baxter ile Thomas Douglas ayağa kalktı. Orgu çalan kişi çalmayı bırakmış, kilise korosu ilahiye ara vermişti. Bir anda Faith Meredith ortaya çıktı ve kürsüye doğru yürüyerek şaşkınlıkla kendisine bakan izleyicilere döndü.

Bayan Cornelia ayaklandı ama sonra yerine oturdu. Zira oturduğu sıra çok arkadaydı ve Faith'in yanına gidene kadar kız zaten yapacağı şeyin yarısını yapmış olacaktı. Başka bir karmaşa çıkarmanın bir anlamı yoktu. Bay ve Bayan Blythe ile Metodist Kilisesi'nden Deacon Warren'a endişeli gözlerle bakan Bayan Cornelia, bir skandalın daha yaşanmak üzere olduğunu hissetti.

"Bari biraz güzel giyinseydi," dedi kendi kendine derin bir iç çekerek.

En güzel elbisesinin üzerinde solmuş mürekkep lekeleri olan Faith, eski pembe elbisesini giymek zorunda kalmıştı. Elbisenin eteğindeki sökükler koyu kırmızı bir iple dikilmişti ve soluk pembe rengin üzerinden hemen fark ediliyordu. Fakat Faith'in o an giysisini düşündüğü yoktu. Bir anda çok gerildi. Hayalinde çok kolay olan şey, gerçekte o kadar da kolay olacak gibi görünmüyordu. Kendisine sorgulayarak bakan onca gözle yüzleşince kızın cesareti kırılır gibi oldu. Işıklar çok parlak, sessizlik sinir bozucuydu.

Konuşamayacağını sandı. Ama buna mecburdu… Babası aklanmalıydı. Ama sözcükler ağzından bir türlü çıkmıyordu.

Sırasında oturan Una'nın inci gibi masum yüzü heyecanla parlıyordu. Blythe çocukları da şaşkınlık içindeydi. Faith, Bayan Rosemary West'in tatlı gülümsemesini ve Bayan Ellen'ın neşeli bakışlarını fark etti. Ama bunların hiçbiri ona yardımcı olmadı. Durumu kurtaran Bertie Shakespeare Drew oldu. Çocuk en ön sırada oturuyordu. Faith'e alaycı bir bakış attı. Faith de ona aynı şekilde karşılık verdi ve çocuğa duyduğu öfke sayesinde sahne korkusunu tamamen unuttu. Çok açık ve çok cesur bir şekilde konuşmaya başladı.

"Bir şey açıklamak istiyorum," dedi. "Ve bunu hazır herkes buradayken, şu anda yapmak istiyorum. Duyanlar, duymayanlara da anlatabilir sonra, insanlar geçen pazar günü Una ile ikimizin Pazar Okulu'na gitmek yerine evde kalıp temizlik yaptığımızı söylüyor. Evet, yaptık ama bilerek yapmadık. Sadece günleri karıştırdık. Bu Elder Baxter'ın suçu (O sırada Elder Baxter'ın oturduğu sırada fısıldaşmalar oldu) çünkü dua toplantısını çarşamba gecesine aldırmış ama biz perşembe gecesi olduğunu sanarak, günleri karıştırıp cumartesi gününü pazar ve pazar gününü de pazartesi zannettik. Carl hastaydı, Martha teyze de öyle. Dolayısıyla bu yanlışımızı fark edecek kimse yoktu. Cumartesi günü o yağmurda Pazar Okulu'na gittik ama hiç kimse gelmedi. Biz de pazartesi günü evi temizleriz diye düşündük çünkü evimizin ne kadar dağınık olduğu ile ilgili durmadan konuşan dedikoducu ihtiyarların çenelerini kapatmak istiyorduk. (Kilisede bir fısıldaşma oldu.) O yüzden evi temizledik. Hayli uygun, geniş bir yer olduğu için kilimleri Metodist Mezarlığı'nda çırptım, amacım ölülere saygısızlık etmek değildi. Zaten bunca tantanayı da ölüler değil yaşayanlar çıkarttı. Bu durum yüzünden babamı suçlamanız kesinlikle doğru değil, çünkü o evde yoktu ve bizim ne yaptığımızı bilmiyordu. Biz de pazar gününü pazartesi sanıyorduk. O, dünyanın gelmiş geçmiş en iyi babasıdır ve biz onu tüm yüreğimizle seviyoruz."

Faith son cümlesini ağlayarak tamamladı ve kürsüden inip koşarak kiliseden dışarıya çıktı. Yumuşak yaz havası ve yıldızların sıcacık ışığı onu rahatlattı. Acısı dinen Faith gözyaşlarını silip boğazını temizledi. Çok mutluydu. O zor açıklamayı sonunda yapmıştı. Artık herkes bunun babasının suçu olmadığını ve onların da pazar günü ev temizleyecek kadar kötü kızlar olmadıklarını öğrenmişti.

Bu sırada kilisedekiler birbirlerine şaşkın şaşkın bakıyordu. Fakat Thomas Daze hiçbir şey olmamış gibi görünen bir yüz ifadesiyle yerinden kalktı. Görevi belliydi. Gökyüzü yere inse bile o bağışları toplaması gerekiyordu. Bağışlar toplandı, koro ilahileri söyledi ve Doktor Cooper duasını edip her zamankinden çok daha hızlı şekilde bütün cemaati kutsadı. Rahip Doktor esprili bir adamdı ve Faith'in performansı hoşuna gitmişti. Hem zaten John Meredith, Presbiteryen cemaatinde hayli saygı duyulan biriydi.

Ertesi gün öğleden sonra Bay Meredith evine geri döndü ama Faith daha babası dönmeden evvel bütün Glen St. Mary'nin diline dolanmıştı. Pazar akşamı yaşadığı o yoğun gerginliğin ardından kız kendisini şu an Bayan Cornelia'nın tabiriyle çok yaramaz hissediyordu. Bu yüzden Walter Blythe ile iddiaya girdi ve ikisi birden birer domuzun üzerine binip ana caddede gezinmeye başladılar.

Domuzların ikisi de uzun ve sıskaydı. Bertie Shakespeare Drew'un babasına aitlerdi ve iki haftadır rahip evinin oradaki yola dadanmışlardı. Walter, bir domuzun üzerine binip Glen St. Mary'de dolaşmak istemedi ama Faith Meredith onu buna mecbur etti. Tepeden aşağıya, oradan da köye doğru giderlerken Faith gülmekten iki büklüm, Walter da utançtan kıpkırmızıydı. İstasyondan evine doğru gitmekte olan rahibin yanından geçtiler. Trende Bayan Cornelia ile konuşan ve onun sayesinde uyanıp kendine gelen adam çocukları gördü ve eve gidince Faith ile konuşup, bu yaptığının hiç de hoş bir davranış olmadığını söylemeye karar verdi. Fakat eve gidene kadar olayı çoktan unuttu. Onları görünce dehşetle çığlık atan Bayan Alec Davis'in, iç çekip kahkaha atan Bayan Rosemary West'in önünden geçtiler. Nihayet domuzlar tam Bertie Shakespeare Drew'un evinin arka bahçesine gireceklerken Faith ile Walter üzerlerinden indi ve Bay ve Bayan Blythe yanlarından arabayla yavaşça geçti.

"Demek evlatlarını böyle yetiştiriyorsun," diye espri yaptı Gilbert gülerek.

"Onları biraz fazla şımartıyorum sanırım," dedi Anne. "Ama Gilbert, Green Gables'a gelmeden önceki çocukluğumu düşünüyorum da inan çok zordu. Sevgiye ve neşeye nasıl da açtım… Hiç oyun oynama şansı olmamış, sevgisiz bir çocuktum! Ama bizim çocuklarımız rahibinkilerle çok eğleniyorlar."

"Peki, ya o zavallı domuzlar?"

Anne ifadesini bozmamaya çalıştı ama başaramadı.

“Gerçekten canlarının yandığını mı sanıyorsun? Bence hiçbir şey o hayvanların canını yakamaz. Bu yaz mahallede dolaşıp durdular. Drewlar onları hâlâ ağıla kapatmıyor. Ama gülmemeyi becerebilirsem daha sonra Walter’la konuşacağım.”

Bayan Cornelia pazar günkü olay hakkında görüşlerini bildirmek için o akşam Ingleside’a geldi. Anne’in kızın gösterisini kendisi kadar kötü karşılamadığını görünce çok şaşırdı.

“Bence kilisedeki onca insanın önünde durumu açıklaması hem cesur hem ürkütücü bir şeydi,” dedi Anne. “Kızın ölesiye korktuğu belli oluyordu ama babasının adını temize çıkarmayı başardı. Bu tavrını çok sevdim.”

“Ah, elbette zavallı çocuğun niyeti iyiydi,” diye iç çekti Bayan Cornelia. “Yine de korkunç bir olaydı ve pazar günkü ev temizliği skandalından daha çok konuşuldu. Tam o olay kapanmak üzereyken, bu olay patlak verdi. Rosemary West de senin gibi düşünüyor. Dün gece kiliseden çıkarken, o da Faith’in bu davranışını takdir ettiğini söyledi. O da senin gibi çocuğun haline üzülmüş. Bayan Ellen, olay için komik bir şakaydı diyor. Yıllardır kilisede bu kadar eğlenmemişmiş. Tabii ki bu rezalet onların umurunda olmaz çünkü onlar Episkopal Kilisesi’ne mensup. Ama biz Presbiteryenler olayı böyle geçiştiremeyiz. Hem o gece kilisede bir sürü turist ve Metodist vardı. Bayan Leander Crawford kendisini o kadar kötü hissetti ki ağladı. Bayan Alec Davis de o küçük yaramazın poposuna iyi bir şaplak atılması gerektiğini söyledi.”

“Bayan Leander Crawford kilisede hep ağlar zaten,” diye araya girdi Susan. “Rahibin söylediği her dokunaklı şeye ağlar. Fakat bağış listesinde adını pek sık göremezsiniz, sevgili Bayan Blythe. Herhalde gözyaşı daha ucuza geliyor. Bir keresinde benimle Martha teyzenin çok pis bir ev hanımı olduğu hakkında konuşmaya çalıştı. Ben de ona, ‘Herkes sizin bulaşık leğeninde kek hamuru çırptığınızı biliyor, Bayan Leander Crawford!’ demek istedim ama diyemedim, sevgili Bayan Blythe. Onun gibilerle tartışmayacak kadar özsaygısı olan biriyim. Fakat eğer dedikoducu biri olsaydım o kadın hakkında bildiğim çok daha kötü şeyleri herkese söylerdim. Bayan Alec Davis’e gelince… Eğer o söylediğini bana deseydi ona nasıl cevap verirdim biliyor musunuz, sevgili Bayan Blythe? ‘Faith’in poposuna şaplak atmak istediğinizden hiç şüphem yok, Bayan Davis ama ne bu fani dünyada ne de ahirette bir rahibin çocuğuna bu şekilde davranma şansınız olabilir!’ derdim.”

“Keşke zavallı Faith daha düzgün giyinseymiş,” diye sözüne devam etti Bayan Cornelia. “O zaman bu kadar kötü karşılanmazdı. O kürsüde dikilirken üzerindeki elbise korkunç görünüyordu.”

“Ama temizdi, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan. “Hem onlar çocuk. Çok sakar olabiliyorlar, sevgili Bayan Blythe. Sakarlar ama kulaklarının arkasını yıkamayı asla ihmal etmiyorlar.”

“Faith’in o günün pazar günü olduğunu unutması çok fena,” diye ısrarla devam etti Bayan Cornelia. “İnan bana o da tıpkı babası gibi dalgın biri olacak. Eğer Carl hasta olmasaydı onların yanlışını düzeltirdi. Nesi vardı bilmiyorum ama sanırım mezarlıkta yetişen üzümleri yemekten oldu. Hasta olmasına şaşmamalı. Eğer bir Metodist olsaydım en azından mezarlığımı temiz tutmaya çalışırdım.”

“Carl sadece korudaki üzümlerden yer,” dedi Susan. “Ben hiçbir rahip evladının ölü insanların yattığı mezarlıktaki üzümlerden yiyeceğini sanmıyorum. Korudaki meyveleri yemek kötü bir şey değil, biliyorsunuz, sevgili Bayan Blythe.”

“Ama dün geceki en kötü an, Faith’in konuşmaya başlamadan evvel ön sırada oturan birine attığı o bakışlardı,” dedi Bayan Cornelia. “Bay Clow kendisine baktığını söylüyor. Bugün de domuza binerken görülmüş, bunu duymuş muydun?”

“Onu gördüm. Walter da yanındaydı. Bu konuda onu biraz azarladım. Pek bir şey söylemedi ama bunun onun fikri olduğunu ve Faith’in hiçbir suçu olmadığı izlenimini verdi.”

“Buna inanmıyorum, sevgili Bayan Blythe,” diye ellerini havaya kaldırarak itiraz etti Susan. “Walter hep böyle yapar… Suçu kendisi üstlenir. Ama siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz ki bir domuzun üzerine binip gezmek o tatlı çocuğun aklına bile gelmez. Her ne kadar şiir yazan birisi olsa bile.”

“Ah, o fikrin Faith Meredith’in aklından çıktığına hiç şüphe yok zaten,” dedi Bayan Cornelia. “Gerçi Amos Drew’un o ihtiyar domuzlarına üzüldüğümü söyleyemeyeceğim ama bir rahip kızına yakışır mı bu?”

“Ve bir doktorun oğluna!” dedi Anne, Bayan Cornelia’nın sesini taklit ederek. Sonra da güldü. “Sevgili Bayan Cornelia, onlar daha küçük birer çocuk. Ve siz de biliyorsunuz ki kötü bir şey yapmadılar, onlar da tıpkı bir zamanlar benim olduğum gibi biraz umursamaz ve dikkatsizler. Ama onlar da tıpkı benim gibi, hayli inançlı ve aklı başında bireyler olacaklar.”

Bayan Cornelia da güldü.

“Anne, canım, bazen gözlerinde yine o eski umursamaz hallerine dönme isteği görüyorum. Aslına bakarsan bu beni de cesaretlendiriyor. Seninle her sohbet edişimde etkileniyorum. Barbara Samson ise bende tam tersi bir etki yaratıyor. Bana her şeyin yanlış olduğunu ve hep de öyle olacağını hissettiriyor. Ama tabii insan hayatı boyunca Joe Samson gibi biriyle yaşamak zorunda kalırsa neşeyi de keyfi de unutur.”

“Onca fırsatı varken Joe Samson ile evlenmesi gerçekten çok garip,” dedi Susan. “Genç kızken çok daha anlayışlı biriydi. Hatta bana tam yirmi bir tane sevgilisi ve bir de Bay Pethick’i olduğunu söyleyip hava atardı.”

“Bay Pethick neyiymiş?”

“Yani ona aklını takmış diyebiliriz. Sevgili değillerdi, Bayan Blythe. Adamın evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Yirmi bir sevgili… Benim bir tane bile olmadı! Tüm bunlara rağmen Barbara gidip ormandaki en kuru dalı seçti. Buna rağmen kocasının ondan daha iyi bisküvi yapabildiğini ve ne zaman çaya misafiri gelse kadının bütün bisküvileri kocasına yaptırdığını söylüyorlar.”

“Ah, sen bunu söyleyince yarın çaya misafir davet ettiğimi hatırladım. Hemen eve gidip ekmek yapmalıyım,” dedi Bayan Cornelia. “Mary yapabileceğini söyledi ve eminim yapar da ama ben daha ölmedim. Kendi ekmeğimi kendim yapabilirim, inanın bana.”

“Mary ile nasıl gidiyor?” diye sordu Anne.

“Mary’de hiçbir kusur bulamıyorum,” dedi Bayan Cornelia biraz huzursuz halde. “Biraz kilo aldı. Üstelik son derece temiz ve saygılı bir kız ama içinde yanan bir alev olduğunun da farkındayım. Sinsi bir tip. Binlerce yıl kazısan da inan bana o kızın aklından neler geçtiğini çözemezsin! İşe gelince… Hayatımda onun kadar çalışkan birini görmedim. Her yeri pırıl pırıl temizliyor. Bayan Wiley ona çok kötü davranmış ama Mary çalışkan bir kız. Sanki çalışmak için doğmuş. Bazen önce neresi yorulacak diye merak ediyorum… Bacakları mı, yoksa dili mi? Şu sıralar çok fazla yapacak işim olmuyor. Okullar açılınca çok mutlu olacağım çünkü o zaman benim de tekrar yapacak işlerim olacak. Mary okula gitmek istemiyor ama ben bu konuda inat ettiğimi belirttim, zira Metodistlerin arkamdan kızı okula göndermeyip ona iş yaptırarak keyfime baktığımı söylemelerini istemiyorum.”

TEPEDEKİ EV

BÖLÜM 13

Gökkuşağı Vadisi'ndeki bataklığın hemen yan tarafındaki çukurlukta, huş ağaçlarının arasında bir kaynak vardı. Suyu daima kristal gibi berrak ve buz gibi akar ve asla kurumazdı. Yine de bu bereketli suyun varlığından çoğu insan haberdar değildi. Vadiyi avuçlarının içi gibi bilen Ingleside ve rahip evi çocukları biliyordu yalnızca. Oraya sık sık su içmeye giderler ve çoğu zaman orayı romantik bir çeşme gibi hayal ederlerdi. Anne de bu su kaynağını bilir ve çok severdi çünkü burası ona Green Gables'taki Peri Köpüğü'nü hatırlatırdı. Rosemary West de burayı bilirdi çünkü burası onun da romantik çeşmesiydi. On sekiz yıl önce, bir bahar akşamında bu kaynağın yanına oturmuş ve genç Martin Crawford'un kendisine ilanı aşk edişini dinlemişti. Kız da buna cevaben çocuğa kendi sırrını fısıldamış, sonra da öpüşüp çağıl çağıl akan kaynağın suları şahitliğinde birbirlerine söz vermişlerdi. Aşıklar bir daha o kaynağın başında oturamadılar çünkü Martin bu olaydan kısa süre sonra o ölümcül yolculuğa çıktı. Fakat Rosemary West için orası daima ölümsüz aşkı ve gençliği temsil eden, kutsal bir yer olarak kaldı. Ne zaman o su kaynağının yanından geçse dönüp gizli hayallerini düşünürdü… Acısının dinmesi zaman almış, geriye sadece hoş bir tat bırakmış gizli hayallerini.

Su kaynağı gizliydi. Üç metre yanından geçip orada olduğunun farkına bile varmayabilirdiniz. İki nesil önce kaynağın üzerine koca bir çam ağacı düşmüştü. Gerçi ağaçtan geriye hiçbir şey kalmamıştı ama üzerini otların bürüdüğü kalın gövdesi yeşil bir çatı gibi kaynağın üzerini kapatmış ve suya dantel gibi süslü bir yansıma bırakmıştı. Hemen yanında kıvrımlı gövdesiyle büyüyen akçaağaç, oturmak için ideal bir yer oluşturmuştu. Eylül ayı geldiğinde, duman rengi eşarbıyla kaynağın çevresini kaplardı.

Bir akşam rıhtıma çıktığı keşif gezisinden eve dönerken Gökkuşağı Vadisi'nin kestirme yolunu kullanan John Meredith su içmek için kaynağa indi. Bu kaynağı ona birkaç gün önce Walter Blythe göstermiş ve birlikte akçaağaca oturup uzun uzun sohbet etmişlerdi. O yumuşak başlı ve utangaç karakterinin altında John Meredith, küçük bir oğlan çocuğunun yüreğine

sahipti. Her ne kadar Glen St. Mary'deki hiç kimse buna inanmasa da gençliğinde ona Jack derlerdi. Walter ile birbirlerini anlamışlar ve samimi bir şekilde sohbet etmişlerdi. Bay Meredith çocuğun ruhunun derinliklerinde, Di'nin bile bilmediği bazı gizli ve mühürlü odalar keşfetmişti. O güzel sohbetin ardından dost olmuşlar, Walter artık rahipten korkmaması gerektiğini anlamıştı.

"Daha önce bir rahiple arkadaş olabileceğimi bilmezdim," dedi o gece annesine.

John Meredith kendisini tanımayanların fark ettiğinde çok şaşırdıkları çelik gibi sert, uzun ve beyaz eliyle kaynaktan su içti. Sonra da akçaağaca oturdu. Eve gitmek için acele etmesine gerek yoktu, burası çok güzel bir yerdi ve rıhtımdaki bir sürü iyi ama cahil insanla yaptığı konuşmaların ardından kendini zihinsel olarak yorgun hissediyordu. Ay gökyüzünde yükselmeye başladı. Bulunduğu yerden Gökkuşağı Vadisi yıldızlarla kaplı, ıssız bir yer gibi görünse de yukarıdan çocukların neşeli kahkahaları geliyordu.

Ayışığının gölgesi altındaki bu eşsiz manzara, küçük su kaynağının ışıltısı ve derenin yumuşak şarkısı eşliğinde dalgalanan yemyeşil otlar John Meredith'in etrafını beyaz bir bulut gibi sardı. Dünyevi işleri ve manevi sorunları unuttu. Yaşadığı yıllar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Yine o genç ilahiyat öğrencisi oldu. Güzel Cecilia'sının saçlarında açan koyu kırmızı ve mis kokulu haziran gülleri tıpkı bir kraliçe tacını andırıyordu. Orada öylece oturup her sıradan oğlan çocuğu gibi hayal kurdu. Tam o sırada Rosemary West yandaki patikadan bu büyülü yere çıkageldi ve adamın yanına oturdu. Kadın gelir gelmez John Meredith ayağa kalktı ve onu ilk kez gerçek anlamda görmüş oldu.

Onunla bir ya da iki kez kilisede karşılaşmıştı. Kürsüye doğru yürürken her zamanki dalgın tavrıyla herkesle tokalaştığı gibi onunla da tokalaşmıştı. Westler Episkopal Kilisesi'ne mensup olduğu için onları kilise toplantısı dışında bir yere davet etmediklerinden, kadınla başka hiçbir yerde karşılaşmamıştı. Bu geceden önce eğer biri John Meredith'e, Rosemary West neye benziyor diye sorsa adamın verecek en ufak bir cevabı bile olmazdı. Fakat bu su kaynağının kenarında, ayışığının tatlı gölgesi altında onu gördükten sonra kadının yüzünü bir daha asla unutmazdı.

Kadın, Bay Meredith için güzelliğin sembolü olan Cecilia ya hiç benzemiyordu. Cecilia ufak tefek, esmer ve hayat dolu bir kadındı. Rosemary West ise uzun boylu, sarışın, daha sakin birine benziyordu. John

Meredith yine de hayatında bu kadar güzel bir kadın daha görmediğini düşündü.

Başında şapkası yoktu. Di Blyhte'ın deyimiyle bal gibi olan sapsarı saçlarını topuz yapmıştı. Dingin bir denizi andıran iri, mavi gözleri dostane bir ışıltıyla parlıyordu. Alnı geniş ve soluk beyazdı. Yüzünün şekli ise çok güzeldi.

Onun için tatlı kadın derlerdi. O kadar tatlıydı ki sürekli kalın örgülerle sımsıkı topladığı saçlarına rağmen kimse onu kibirli biri olarak görmezdi. Oysa bu saçı St. Glen Mary'de yaşayan başka bir kadın yapsa, onun için aynı şeyi düşünmezlerdi. Hayat ona cesareti, sabrı, sevmeyi ve affetmeyi öğretmişti. Sevgilisinin günbatımında Four Winds Limanı'ndan yelken açan gemisini izlemişti. Geminin gidişini uzun uzun izlese de geri dönüşüne asla tanık olmamıştı. Bu keder, gözlerindeki o gençlik ışığını söndürmüş olsa da kadın içindeki gençliği korumayı başarmıştı. Belki de bunun sebebi, onun, çoğumuzun büyüyünce geride bıraktığı küçük sürprizlerinden keyif alma alışkanlığına sıkı sıkı tutunmasıydı. Bu tavır Rosemary'nin sadece genç görünmesini sağlamamış, onu seven herkesin kadından etkilenmesine de yol açmıştı.

John Meredith kadının güzelliğinden, Rosemary de adamın varlığından irkildi. Bu gizli su kaynağının yanında başka biriyle, hele de rahiple karşılaşacağı hiç aklına gelmezdi. Glen Kütüphanesi'nden ödünç aldığı kitapları neredeyse yere düşürecekti, şaşkınlığını gizlemek için her kadının yaptığı gibi ufak bir bahane uydurdu.

Bay Meredith'in, "iyi akşamlar, Bayan West," selamına karşılık kekeleyerek, "Ben… Ben buraya su içmeye gelmiştim," diye cevap verdi. Aniden ortaya çıkarak adamı rahatsız ettiğini düşünen kadın bir an evvel kendini toparlaması gerektiğini hissetti. Ama Bay Meredith zeki bir adamdı ve böyle bir anda kadının Bay Clow ile bile karşılaşsa irkileceğini biliyordu. Hem o da çok şaşkındı, hatta o kadar şaşkındı ki utangaçlığını tamamen unuttu. Öte yandan en utangaç erkek bile böylesi güzel bir ayışığı altında cesur birine dönüşebilirdi.

"Size bir fincan vereyim," dedi gülümseyerek. Aslında Gökkuşağı Vadisi'nin çocukları, akçaağacın altına sapı kırık, mavi bir eski fincan bırakmıştı ama Bay Meredith bunu bilmiyordu. O yüzden de uzanıp huş ağacından bir parça kabuk kopardı ve kabuktan bir fincan yaptı. Bu üç köşeli, doğal fincanı kaynağın suyuyla doldurup Rosemary'ye uzattı.

Aslında bir yudum bile susamamış Rosemary, az evvel uydurduğu ufak bahanenin cezası olarak adamın uzattığı fincandaki suyu içti. İnsanın susamadığı halde bir koca fincan su içmesi nasıl bir histir, bilirsiniz. Yine de daha sonraları Rosemary bu anı hep tatlı bir hatıra olarak anımsayacaktı. Yıllar sonra bu anın özel bir yanı olduğunu düşünecekti. Belki de bunun nedeni fincanı ona geri verdiğinde, rahibin yaptığı şeydi. Adam fincana yeniden su doldurup, bu defa kendisi içmişti. Aslında dudaklarını az evvel Rosemary'nin dudaklarının dokunduğu yere kazara koymuştu ve Rosemary de bunun farkındaydı. Yine bu onun için önemli bir andı. İkisi de aynı fincandan su içmişlerdi. İhtiyar halalarından birinin, aynı kaptan su içen iki insanın hastalıkta ve sağlıkta, bir daha hiç ayrılmayacaklarını söylediğini hatırladı.

John Meredith fincanı anlamsızca elinde tutmaya devam etti. Onu nereye koyacağını bilemedi. Mantıklı olan şey onu fırlatıp suya atmaktı ama nedense bunu yapmak istemiyordu. Rosemary elini uzattı.

"Benim almama müsaade eder misiniz?" dedi. "O kadar güzel ve hızlı yaptınız ki. Küçük erkek kardeşim dışında hiç kimsenin bir ağaç kabuğundan bu kadar hızlı bir şekilde fincan yaptığını görmemiştim. Fakat bu uzun zaman önceydi, kardeşim öleli çok oldu."

"Bunu yapmayı küçükken yaz kampında öğrendim. Bana da ihtiyar bir avcı öğretmişti," dedi Bay Meredith. "İzin verin de kitaplarınızı ben taşıyayım, Bayan West."

Heyecanlanan Rosemary ikinci bir bahane daha uydurup kitapların ağır olmadığını söyledi. Fakat rahip yine de kitapları kadının elinden aldı ve birlikte yürümeye başladılar. Bu Rosemary'nin su kaynağının yanında Martin Crawford'ı düşünmeden geçirdiği ilk andı. O mistik ve kederli büyü bozulmuştu.

Küçük patika bataklığın kenarından kıvrılıp tepedeki ormanlık alana, Rosemary'nin yaşadığı yere çıkıyordu. Ağaçların arasından yaz tarlalarının üzerine vuran ayışığını gördüler. Fakat küçük patika dar ve gölgeliydi. Etrafı sık ağaçlarla kaplıydı ve hava kararadığında ağaçlar, insanın gözüne gündüz oldukları gibi dostane görünmezdi. Sanki bizlerden uzaklaşıp kendi içlerine kapanırlardı. Durmadan bir şeyler fısıldarlardı. Ellerini uzattıklarında bize korkutucu şekilde dokunurlardı. Geceleri ağaçların arasında yürümek zorunda kalan insanlar içgüdüsel olarak birbirlerine sokulur, çevrelerini saran bu düşmanlara karşı fiziksel ve zihinsel bir ittifak kurardı. Yürürlerken Rosemary'nin elbisesi John Meredith'e değiyordu.

İster dalgın bir rahip ister uzun süredir aşktan uzak duran bir genç adam olsun hiç kimse bu tatlı geceye, bu hoş patikaya ve yanındaki bu güzel kadına karşı duyarsız kalamazdı.

Hayatta neler yaptığımızı düşünmek her zaman çok keyifli olmayabilir. Tam hikâyemiz bitti derken kader sayfaları çevirip yeni bir bölüm başlatır. İkisi de yüreklerinin geçmişe ait olduğunu zannetse de o akşam tepeye doğru yürürlerken çok keyifliydiler. Rosemary, rahibin anlatıldığı gibi utangaç ve sessiz biri olmadığını düşündü. Adam rahatça konuşuyor, kendisini çok güzel ifade ediyordu. Glenli kadınların onu büyülenmiş gibi dinlemelerine şaşmamalıydı. Öte yandan Glenli o kadınların bazıları dedikoduya çok düşkündü, bazıları da yumurtanın fiyatı kaç olmuş sadece ondan bahsederdi. John Meredith ise bu iki konuyla hiç ilgilenmezdi. Rosemary ile kitaplar, müzik, dünyevi hayat hakkında konuşup ona biraz kendi geçmişinden söz etti. Verdiği cevaplardan kadının kendisini anladığını fark etti. Görünüşe göre Rosemary, henüz rahibin okumadığı ama okumayı çok istediği bir kitaptan fazlasıyla etkilenmişti. Adama kitabı ödünç vermeyi teklif etti ve tepedeki eve ulaştıklarında Bay Meredith kitabı almak için kadına, evine kadar eşlik etti.

Ev eski yapılı, gri renkteydi. Etrafı asmalarla çevriliydi. Asmaların arasından süzülen ışık oturma odasına vuruyor ve odayı tatlı bir pırıltıyla aydınlatıyordu. Odanın manzarasından Glen ve rıhtım görünüyordu. Ayışığının altında gümüş gibi parlayan kum tepecikleri ve inleyen okyanusu bile görebiliyordunuz. Oradan gülü olmayan ama daima gül gibi kokan bir bahçeye geçtiler. Bahçe kapısında zambaklar vardı. Geniş yürüyüş yolunun her iki tarafında bülbüller şakıyordu. Evin hemen ilerisindeki tepede dantel gibi dizilmiş köknar ağaçları vardı.

John Meredith derin bir nefes alıp, "Kapınızın önünde koca bir dünya yatıyor," dedi. "Ne güzel bir manzara bu! Bazen Glen'de kendimi sıkışmış gibi hissederim ama insan burada resmen nefes alıyor."

"Bu gece hava sakin," dedi Rosemary gülerek. "Eğer rüzgâr olsaydı işte o zaman nefes bile alamazdınız. Burada rüzgârın her zerresini hissedebiliriz. Aslında bu bölgeye Rıhtım değil de Four Winds dense, daha doğru olurmuş."*

*** *Four Winds*, İngilizcede "Dört Rüzgâr" anlamına gelir fakat burada kastedilen bu yerin dört cepheden de rüzgâr almasıdır [e.n].**

“Rüzgârı severim,” dedi adam. “Rüzgârsız bir gün bana ölü bir gün gibi gelir. Rüzgârlı günler beni kendime getirir.” Bir kahkaha patlattı. “Sakin günlerde hayallere dalarım. Bu özelliğimi duymamış olmanıza imkân yok, Bayan West. Bir dahaki karşılaşmamızda eğer sizi görmezden gelirsem sakın benim kaba birisi olduğumu düşünmeyin. Lütfen, bunun dikkatimin dağınık olmasından kaynaklandığını bilin ve beni affedip benimle konuşun.”

İçeriye girdiklerinde Ellen West’in oturma odasında olduğunu gördüler. Gözlüklerini okumakta olduğu kitabın üstüne koyup onlara şaşkınlıkla baktı ama bakışlarında bir şey daha vardı. Bay Meredith ile tokalaştı. Rosemary kitabı getirmeye gittiğinde, onlar da oturup sohbet ettiler.

Ellen West kardeşinden on yaş büyüktü ve Rosemary ile kardeş oldukları hiç belli olmuyordu çünkü Ellen ona hiç benzemezdi. O, esmer ve iri yarı bir kadındı. Saçları simsiyahtı ve kapkara, kalın kaşları vardı. Kuzey rüzgârında çılgınca dalgalanan körfezin suları gibi, berrak ve koyu mavi gözlere sahipti. Biraz sert bir görüntüsü olmasına rağmen aslında hayli neşeli ve temiz kalpli bir kadındı. Derin, kalın ama bir o kadar da tatlı bir sesi ve gürleyen bir kahkahası vardı. Bir keresinde Rosemary’ye, şu Glen rahibiyle konuşmak istediğini ve bir kadın tarafından köşeye sıkıştırıldığında adamın ne tepki vereceğini merak ettiğini söylemişti. İstediği fırsatı yakaladığı için şimdi adamı siyasetle ilgili sorularla sınıyordu. Çok iyi bir okur olan Bayan Ellen şu anda Alman imparatoru hakkında bir kitap okuyor ve Bay Meredith’in bu adam hakkındaki fikirlerini merak ediyordu.*

*** Burada bahsi geçen kişinin son Alman İmparatoru II. Wilhelm olduğu düşünülüyor [e.n].**

“Çok tehlikeli biri,” oldu adamın cevabı.

“Aynı fikirdeyim!” diye başını salladı Bayan Ellen. “Bu sözümü bir kenara yazın, Bay Meredith, o adam birileriyle büyük bir kavgaya tutuşacak. Bunun için çok uğraşıyor. Dünyayı ateşe verecek.”

“Eğer bir dünya savaşı başlatmak istediğini kastediyorsanız kesinlikle öyle düşünmüyorum çünkü o günler artık geride kaldı,” diye cevap verdi Bay Meredith.

“İnanın bana kalmadı,” dedi kadın endişeyle. “İnsanlar için yumruklarını sıkıp kavga etmek asla geçmişte kalmaz. Yeni çağ henüz o kadar yaklaşmadı, Bay Meredith ve bunu siz de en az benim kadar iyi

biliyorsunuz. Şu imparatora gelince… Çok yakında büyük bir kargaşa çıkartacağından eminim. Bu sözümü bir kenara yazın. (Bu sırada uzun parmağıyla okuduğu kitabı işaret etmişti.) Evet, yakında büyük bir kargaşa çıkartacak. Yaşayıp göreceğiz ve siz de göreceksiniz, Bay Meredith. Peki, onu kim durduracak? Bunu İngiltere yapmalı ama yapmayacak. O zaman onu kim durduracak? Söyleyin, Bay Meredith."

Bay Meredith bunu söyleyemedi ama Rosemary kitabı bulup getirene kadar Almanya'nın savaş yanlısı tutumu hakkında uzun uzun konuştular. Yanlarına gelen Rosemary bu konuşmaya eşlik etmedi. Ellen'ın arkasındaki sallanan sandalyeye oturup kucağındaki kara kediyi sevmeye başladı. Ellen ile Avrupa'daki bu büyük oyun hakkında sohbet eden Bay Meredith ise bakışlarını sık sık Rosemary'ye kaydırıyordu. Ellen bunu fark etti. Rosemary kapıya kadar adama eşlik edip ablasının yanına geri döndüğünde Ellen ayağa kalkarak kardeşine sanki onu suçlarmış gibi baktı.

"Rosemary West, o adam sana kur yapıyordu."

Rosemary ürperdi. Ellen'ın bu sözü onu derinden sarsmış, akşamın bütün keyfini bir anda kaçırmıştı. Fakat ne kadar incindiğini Ellen'a belli etmeye hiç niyeti yoktu.

Biraz umursamaz bir tavırla gülüp, "Saçmalama," dedi. "Sen zaten her köşe başında bana bir sevgili bulursun. Adam bu gece bana karısından, onu ne kadar çok sevdiğinden ve o gidince dünyasının nasıl bomboş kaldığından söz etti."

"Belki de onun tarzı budur," diye somurttu Ellen. "Anladığım kadarıyla erkeklerin yöntemlerinin bir sonu yok. Fakat verdiğin sözü lütfen unutma, Rosemary."

Rosemary bitkin bir şekilde, "Ne unutmama ne de hatırlamama gerek var," diye cevap verdi. "Benim ihtiyar bir bekâr olduğumu unutan sensin, Ellen. Sırf ablam olduğun için benim hâlâ genç, büyüleyici ve tehlikeli biri olduğumu düşünüyorsun. Oysa bu sadece bir hayal. Bay Meredith yalnızca benimle arkadaş olmak istiyor, zaten daha evine dönmeden ikimiz de aklından çıkmışızdır."

"Onunla arkadaş olmana itiraz edecek değilim," dedi Ellen. "Fakat ilişkiniz arkadaşlığın ötesine geçmemeli, bunu unutma. Ben hep dullardan şüphelenirim. Onlar arkadaşlığa romantik fikirlerle değil, daha çok bir çıkar ilişkisi gibi bakarlar. Şu Presbiteryen adama gelince, ona ne diye utangaç diyorlar ki? Hiç utangaç değil ama biraz dalgın, hatta o kadar dalgın ki sen

onu kapıya kadar geçirirken bana veda etmeyi bile unuttu. Fakat zeki biri. Etrafta bu kadar mantıklı konuşabilen çok az erkek var. Bu akşam eğlendim ama onu bir daha görmesem de olur. Ancak onunla flört etmek yok Rosemary… Sakın unutma, flört etmek yok."

Rosemary, ablasının bu konudaki uyarılarına alışkındı. Ne zaman on sekiz yaşından büyük, seksen yaşından küçük bir adamla beş dakikadan fazla konuşacak olsa Ellen onu flört konusunda uyarmaya başlardı. Rosemary bu uyarılara hep gülüp geçerdi. Fakat bu kez rahatsız olmuştu. Flört etmeyi isteyen kimdi?

"Saçmalayıp durma, Ellen," dedi gaz lambasını alıp üst kata çıkarken. İyi geceler bile demeden odasına gitti.

Şüpheyle başını iki yana sallayan Ellen kara kediye baktı.

"Neden bu kadar kızdı St. George?" diye sordu. "Fazla ses çıkarana dayak atarlarmış George. Ama söz verdi. Evet, söz verdi. Biz Westler sözümüzü daima tutarız. O yüzden adamın kur yapıp yapmamasının hiçbir önemi yok. Rosemary bana söz verdi. Endişelenmeyeceğim."

Rosemary odasına çıktığında, ayışığının altında parlayan rıhtım manzarasını izleyerek uzun uzun oturdu. Kendisini öfkeli ve huzursuz hissediyordu. Hiç gerçekleşmeyecek olan hayallerinden çok sıkılmıştı. Bahçedeki son güllerin kırmızı yaprakları aniden çıkan rüzgârla dökülüverdi. Artık yaz bitmişti… Mevsim sonbahardı.

BAYAN ALEC DAVIS'İN ZİYARETİ

BÖLÜM 14

John Meredith ağır adımlarla evine doğru yürüdü. Başta biraz Rosemary'yi düşündü ama Gökkuşağı Vadisi'ne ulaştığında kadın aklından tamamen çıkmış ve adam Ellen'ın sonradan bahsini açtığı Alman teolojisi üzerine düşünmeye başlamıştı. Farkında olmadan vadiyi geçti. Alman teolojisini düşünürken Gökkuşağı Vadisi'nin güzelliğini göremiyordu. Eve vardığında çalışma odasına girip kimin haklı olduğunu anlamak için bir yığın kitabın arasına gömüldü. Tam bir hafta boyunca yine kendisini, ailesini ve dış dünyayı tamamen unutarak kitapların karanlık dehlizleri arasında kayboldu. Gece gündüz okuyor, Una hatırlatmasa yemek yemeyi dahi unutuyordu. Rosemary ile Ellen aklına bile gelmedi. Rıhtım'da yaşayan ihtiyar Bayan Marshall çok hastalanmış ve ona bir mesaj göndermişti ama mesajın yer aldığı kâğıt masasında, üzeri toz tutmuş halde duruyordu. Bayan Marshall iyileştikten sonra adamı hiç affetmedi. Genç bir çift evlenmek için rahip evine geldi. Bay Meredith dağınık saçları, ayağında ev terlikleri ve üzerinde beyaz geceliğiyle onları evlendirdi. Nikâh töreninde evlilik değil de ölüm hakkında konuştuğunu, *Küller küllere, tozlar tozlara* kısmına geldiğinde fark etti.

"Ah, Tanrım… Bu çok ama çok garip," dedi.

Epey gergin olan gelin ağlarken, epey rahat olan damat kıkır kıkır gülüyordu.

"Efendim… Bizi evlendirmiyor, gömüyorsunuz sanırım," dedi.

"Affedersiniz," dedi sanki bu çok önemli değilmiş gibi Bay Meredith. Evlilik hakkında konuşmaya devam etti ve evlilik yeminini okudu. Yine de genç kadın hayatı boyunca nikâhının doğru dürüst kıyılmadığını düşünecekti.

O haftaki dua toplantısını yine unuttu. Ama hava yağmurlu olduğundan kimse gelmemişti, unutkanlığı sorun olmadı. Eğer Bayan Alec Davis olmasa pazar günkü vaazını bile unutabilirdi. Cumartesi günü öğleden sonra Martha teyze yanına gelip Bayan Alec Davis'in salonda olduğunu ve onu görmek istediğini söyledi. Bay Meredith iç çekti. Zira Bayan Davis, onun

kilisede en uzak durmak istediği kişilerden biriydi. Maalesef kadın köyün en zenginlerinden biri olduğu ve kiliseye dolgun bağışlar yaptığı için kilise yönetimi adamı uyarmış ve Bayan Davis'i gücendirmemesi gerektiğini söylemişti. Aslında Bay Meredith'in böyle dünyevi işlerle pek alakası yoktu ama yönetim kurulu bu konularda oldukça tecrübeliydi. Ayrıca çok da kurnazlardı; para kelimesini kullanmadan Bayan Davis'i *neden* gücendirmemesi gerektiğinden bahsetmişlerdi. Onlar bu kadar uyarmasa Martha teyze odadan çıkar çıkmaz, rahip Bayan Davis'in kendisini beklediğini unuturdu. Bay Meredith sinirlenerek kitabın kapağını kapattı ve salona gitti.

Kanepede oturan Bayan Davis etrafına kibirli ve tiksinmiş bir ifadeyle bakıyordu.

Ne berbat bir odaydı burası! Pencerelerde perde yoktu. Bayan Davis, bir gün evvel Faith ile Una'nın perdeleri çıkartıp kornişten tren rayı yaparak oyun oynadıklarından ve perdeleri tekrar yerine takmayı unuttuklarından habersizdi. Haberi olsa da bir şey değişmezdi gerçi, hatta daha da çok kızardı. Panjurların kimi çatlamış kimi ise parçalanmıştı. Duvardaki resimler yamuk duruyordu. Kilimler de öyle. Vazolar demet demet kurumuş çiçekle doluydu. Her yerde resmen bir karış toz vardı.

"Daha neler göreceğiz acaba?" dedi kadın kendi kendine ve o çirkin ağzını buruşturdu.

Kadın hole doğru girerken, Jerry ve Carl merdiven tırabzanlarından kayarak iniyordu. Kadının geldiğini görmemiş ve bağırarak kaymaya devam etmişlerdi. Bayan Davis bunu bilerek yaptıklarını düşündü. Faith'in evcil horozu salonun kapısına gelip kadına baktı. Fakat kadının bakışlarından hoşlanmadı ve salona girmekten vazgeçti. Bayan Davis tiksinerek yüzünü buruşturdu. Burası koridorlarında horozların dolaştığı, tırabzanlarında çocukların kaydığı berbat bir evdi.

"Defol buradan," dedi elindeki ipek şemsiyesini hayvana doğru nişan alarak.

Ama Adam isimli horoz, tam zamanında kaçtı. O, Bayan Davis'in elli yıllık yaşamında bizzat boynunu kırdığı diğer horozlardan çok daha akıllı bir horozdu. Rahip salona girerken Adam da hole doğru kaçtı.

Bay Meredith'in üzerinde hâlâ ev terlikleri ve geceliği vardı. Dağınık siyah saçları alnına düşmüştü. Yine de bir beyefendi gibi görünüyordu. İpek elbisesi, çiçekli bonesi, kısa eldivenleri ve altın kolyesiyle karşısında duran

Bayan Davis'in çok kibirli bir ruha sahip olduğunu düşündü. İkisi de birbirlerinin kişiliklerini eleştiriyordu. Bay Meredith eğildi ama Bayan Davis savaşa hazır bir edayla doğruldu. Buraya rahibe bir teklifte bulunmaya gelmişti ve hiç vakit kaybetmeden teklifini söyleyecekti. Ona bir iyilik, çok büyük bir iyilik yapacaktı ve adamı ne kadar çabuk bilgilendirirse o kadar iyi olurdu. Bütün yaz bunu düşünmüş ve sonunda bir karara varmıştı. *Önemli olan tek şey de bu*, diye düşündü Bayan Davis. Bir şeye karar vermişse eğer o şey yapılacaktır, başka kimse buna karışamaz. Kadının tavrı daima böyle olmuştu. Mesela Alec Davis ile evlenmeye karar verdiğinde, onunla evlenip noktayı koymuştu. Alec neler olup bittiğini anlamamıştı bile ama bunun nesi garipti? Dolayısıyla bu konuda da Bayan Davis her şeyi kendi isteğine göre ayarlamıştı. Geriye sadece Bay Meredith'i bilgilendirmek kalmıştı.

Ağzını büzerek konuşan kadın, "Lütfen kapıyı kapatır mısınız?" dedi sertçe. "Size önemli bir şey söyleyeceğim ve holdeki bu gürültü varken bunu söyleyemem."

Bay Meredith itaatkâr bir tavırla kapıyı kapattı. Sonra Bayan Davis'in karşısına oturdu. Kadının varlığının hâlâ tam olarak farkında değildi. Zihninde Ewald'ın felsefi kanıtlarıyla boğuşmaya devam ediyordu. Kadın onun bu dikkatsizliğini fark edip sinirlendi.

"Size Una'yı evlatlık almaya karar verdiğimi söylemeye geldim, Bay Meredith," dedi öfkeyle.

Adam kadının neden söz ettiğini hiç anlamadı. Şaşkın bir ifadeyle gözlerini kocaman açıp, "Una'yı evlatlık almak mı?" dedi.

"Evet, bunu bir süredir düşünüyordum. Zaten kocam öldüğünden beri bir çocuk evlat edinmek istiyordum. Fakat düzgün birini bulmak çok zordu. Evime almak istediğim tarzda çok az çocuk var. Nereden geldiği belli olmayan bir sokak çocuğunu yanıma alacak değilim. Başka çocuk da bulamadım. Geçen sonbaharda rıhtımdaki balıkçılardan biri öldü ve geride altı çocuk bıraktı. Birini evlatlık edinmem için beni ikna etmeye çalıştılar ama o çöplükten herhangi bir çocuk alamayacağımı kısa sürede fark ettim. Büyükbabaları at hırsızıymış. Üstelik o çocukların hepsi erkekti ama ben bir kız çocuğu istiyorum… Sessiz, itaatkâr, bir hanımefendi olarak yetiştirebileceğim tarzda bir kız. Una bu isteklerimi karşılayan bir çocuk. Eğer doğru dürüst bakılırsa Faith'in tam aksine, çok tatlı ve kibar bir kız olur. Faith'i evlat edinmeyi hayal bile etmem ama Una'yı alır ve ona güzel bir yuva ile güzel imkânlar sağlarım, Bay Meredith. Eğer uslu bir kız olursa

ölünce tüm mirasımı da ona bırakırım. Hiçbir akrabama tek bir kuruş bile bırakmamak konusunda kararlıyım. Aslında bir çocuk evlat edinme fikrini ilk başta sırf onları kızdırmak için benimsedim. Una çok iyi eğitilecek, çok güzel yetiştirilecek ve çok iyi giyinecek, Bay Meredith. Ona resim ve müzik dersleri aldırtıp, kendi çocuğummuş gibi bakacağım."

Bay Meredith artık kendine gelmişti. Soluk yanakları kıpkırmızı, sakin bakan siyah gözleri alev alev yanıyordu. Sırf parası var diye her şeyi yapabileceğini sanan bu hadsiz ve kibirli kadın karşısına geçmiş ondan kendisine Una'yı vermesini mi istiyordu? Cecilia'nın koyu mavi gözlerini almış olan, annelerinin ölümünde diğerleri yan odada ağlarken başını annesinin ellerinin arasına koyarak hıçkırıklara gömülen, canı gibi sevdiği, o tatlı Una'sını mı alacaktı… Cecilia son nefesine kadar bebeğine sarılmış ve ölene dek onu bırakmamıştı. Minik kızının siyah saçlarının arasından kocasına bakmıştı.

"Ona çok iyi bak, John," demişti. "O çok küçük ve çok hassas. Diğerleri kendi yollarını bulur ama dünya bu çocuğun canını yakar. Ah, John, sen ve o ne yapacaksınız bilmiyorum, ikinizin de bana çok ihtiyacı var. Ama onu hiç bırakma, hep yanında tut."

Bunlar onunla yalnız kaldığında söylediği birkaç unutulmaz cümle dışında, karısının son sözleriydi. Ve Bayan Davis gayet rahat bir tavırla bu çocuğu ondan almaya karar verdiğini söylüyordu. Ayağa kalkıp Bayan Davis'in yüzüne öfkeyle baktı. Üzerindeki geceliğe ve ayağındaki terliklere rağmen, Bayan Davis karşısında takım elbiseli bir rahip duruyormuş gibi hissederek ürktü. Ne de olsa bir rahibin ilahi bir ağırlığı ve saygınlığı vardı. Bu adam gibi zavallı, dikkati dağınık ve sessiz biri olsa bile.

"İyi niyetiniz için teşekkür ederim, Bayan Davis," dedi adam hayli kibar ve ölçülü bir tavırla. "Ama size çocuğumu vermeyeceğim."

Bayan Davis şaşırdı. Teklifinin geri çevrileceği aklına bile gelmemişti.

"Neden, Bay Meredith?" dedi şaşkınlık içinde. "Bunu söyleyemezsiniz. Önce etraflıca düşünüp ona sağlayacağım avantajları değerlendirin bence."

"Düşünecek hiçbir şey yok, Bayan Davis. Böyle bir şey sözkonusu bile olamaz. Ona sağlayacağınız dünyevi şeyler, öz babasının sevgi ve şefkatinin yerini tutmaz. Tekrar teşekkür ederim ama ortada düşünülecek hiçbir şey yok."

Bayan Davis'in her şeyi kontrol altında tutma alışkanlığının yerini ağır bir hayal kırıklığı aldı. Kadının yüzü mosmor oldu, sesi titremeye başladı.

“Oysa onu alacağıma çok sevinirsiniz sanmıştım,” dedi.

“Neden böyle düşündünüz?” diye yavaşça sordu Bay Meredith.

“Çünkü herkes çocuklarınızı umursamadığınızı düşünüyor. Onları sürekli ihmal ediyorsunuz. Herkes bunu konuşuyor. Ne doğru dürüst besleniyor ne de giydiriliyorlar. Üstelik hiç de güzel yetiştirilmiyorlar. Yerlilerden farkları yok. Baba olarak görevinizi yerine getirmek aklınıza bile gelmiyor. Bir sokak çocuğunun on dört gün onlarla bu evde yaşamasına izin verip bunun farkına bile varmadınız… Üstelik durmadan küfreden bir çocuğun. Ondan bir şeyler kapsalar bu umurunuzda bile olmazdı. Üstelik Faith o kürsüye çıkıp yaptığı konuşmayla kendini rezil etti! Ayrıca bir domuza binip sokaklarda dolaştı ve anladığım kadarıyla bunu sizin gözünüzün önünde yaptı. Oysa siz onları ne uyardınız ne de çocuklarınıza bir şeyler öğretmeye çalıştınız. Şimdi ben içlerinden birine güzel bir yuva ve imkânlar teklif ettiğimde karşıma dikilip beni reddediyor ve aşağılıyorsunuz. Çocuklarına sevgi ve şefkat göstermekten bahseden, ne kadar da iyi bir babasınız siz öyle!”

“Bu kadar yeter!” dedi Bay Meredith. Ayağa dikilip kadını oldukça korkutan gözlerle ona baktı. “Bu kadar yeter,” diye tekrarladı. “Daha fazla dinlemek istemiyorum. Zaten yeterince konuştunuz, Bayan Davis. Bir baba olarak bazı görevlerimi ihmal ettiğimin farkındayım ama bu konuşma tarzıyla beni uyarmak size düşmez. Artık birbirimize hoşça kal diyelim bence.”

Kadın hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Tam rahibin yanından geçerken, Carl’ın koltuğun altına gizlediği iri bir karakurbağası neredeyse kadının ayaklarına atlayacaktı. Korkuyla haykıran Bayan Davis kurbağadan kaçmaya çalışırken dengesini kaybetti. Düşmese de odanın diğer ucuna doğru sendeleyerek yuvarlandı ve kapıya çarptı. Kadın baştan ayağa sarsılmıştı. Kurbağayı görmeyen Bay Meredith kadının felç ya da nöbet geçirdiğini sandı ve telaşla yardımına koştu. Fakat doğrulmayı başaran Bayan Davis adamı öfkeyle itti.

“Sakın bana dokunmaya kalkmayın,” dedi neredeyse bağırır gibi. “Herhalde bu da çocuklarınızın işidir. Bu ev düzgün bir kadına hiç uygun bir yer değil. Düşen şemsiyemi verin de gideyim. Bir daha ne evinizin ne de kilisenizin kapısından içeriye girerim.”

Bay Meredith muhteşem şemsiyeyi yerden alıp yavaşça kadına verdi. Şemsiyesini alan kadın hızla dışarıya çıktı. Jerry ve Carl tırabzandan kaymayı bırakmış, verandanın basamaklarında Faith ile oturuyordu.

Maalesef üçü birden o sağlıklı ve genç ciğerlerini patlatırcasına şarkı söylüyorlardı: *Bu gece eski şehir alev alev yanacak*. Bayan Davis bu şarkıyı kendisi için söylediklerini düşündü. Durup şemsiyesini çocuklara doğru salladı.

"Babanız budalanın teki," dedi. "Sizler de hayatınızın her anında pataklanması gereken üç küçük serserisiniz."

"O budala değil," diye haykırdı Faith. "Biz de serseri değiliz," diye bağırdı oğlanlar. Ancak Bayan Davis çoktan gitmişti.

"Tanrım! Bu kadın delirmiş. Hem serseri de ne demek?" dedi Jerry.

John Meredith birkaç dakika boyunca salonda volta attı. Sonra çalışma odasına gidip oturdu. Fakat bunu Alman teolojisine dönmek için yapmadı. Şu an buna odaklanamazdı. Bayan Davis onu neredeyse sarsarak uyandırmıştı. Gerçekten de kadının dediği gibi ilgisiz bir baba mıydı? Ona güvenen öksüz evlatlarını hem fiziksel hem ruhsal anlamda gerçekten bu kadar çok mu ihmal etmişti? Cemaatindekiler de onun hakkında tıpkı Bayan Davis gibi sert yorumlarda mı bulunuyorlardı? Öyle olmalıydı, zira kadın sanki kedi yavrusunu istermiş gibi kendinden emin ve rahat bir tavırla çıkagelip ondan küçük Una'sını kendisine vermesini istemişti. Eğer durum buysa o halde şimdi ne yapacaktı?

John Meredith homurdanarak tozlu ve dağınık odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. Ne yapabilirdi? Çocuklarını her baba gibi o da çok ama çok seviyor ve Bayan Davis ya da benzerlerinin tüm suçlamalarına rağmen, evlatlarına fazlasıyla değer veriyordu. Ama üzerlerinde kontrolü var mıydı? Adam zayıf yönlerinin ve yetersizliklerinin farkındaydı. Onun ihtiyacı olan şey iyi bir kadının varlığı, etkisi ve sağduyusuydu. Peki, bu nasıl ayarlanabilirdi? Sırf Martha teyzeyi üzmemek için evine bir yardımcı bile alamıyordu. Ama Martha teyzenin yardımcı olamadağını da biliyordu. Yine de ona ve çocuklarına karşı her zaman çok fedakâr davranan bu zavallı ihtiyarın kalbini kırmamalıydı. Kadın Cecilia'yı da nasıl severdi! Cecilia da ondan Martha teyzeye çok iyi bakmasını istemişti… John, bir keresinde Martha teyzenin ona yeniden evlenmesi gerektiğini ima ettiğini hatırladı. Demek ki eve yeni gelecek olan bir hanıma, yeni gelecek olan bir yardımcı kadar alınmayacaktı. Ama bu sözkonusu bile olamazdı. O evlenmek istemiyordu… İstemiyordu işte. Başkasını sevmesi mümkün değildi. O zaman ne yapabilirdi? Bir anda aklına Ingleside'a gidip sorunlarını Bayan Blythe'a açmak geldi. Bayan Blythe adamın karşısında kendini utangaç hissetmediği ve rahatça konuşabildiği çok az kadından bir tanesiydi. Hem

oldukça sempatik ve neşeli bir kadındı. Sorunlarına bazı çözümler sunabilirdi. Hem Bay Meredith az evvel Bayan Davis ile yaşadıklarından sonra, doğru düzgün bir insanla biraz sohbet etmeye ihtiyaç duyuyordu. Onu anlayan birileriyle.

Telaşla giyinip yemeğini aklı başka şeylerle meşgul olmadan hemen yiyip bitirdi. Derin düşüncelerinden uyandığında yemeğin ne kadar kötü olduğunun farkına vardı. Çocuklarına baktı. Hepsi de iyi ve sağlıklı görünüyordu… Una hariç. Una, annesi sağken bile o kadar güçlü görünmezdi. Hepsi birden gülüyor, konuşuyorlardı. Mutlu olduklarına şüphe yoktu. Özellikle Carl çok mutluydu çünkü tabağının kenarında yürüyen iki güzel örümcek vardı. Sesleri çok güzel, davranışları çok terbiyeliydi. Birbirlerine karşı oldukça naziklerdi. Buna rağmen Bayan Davis onların birer serseri gibi davrandıklarını söylemişti.

Bay Meredith bahçe kapısından çıkarken, yanından Doktor Blythe ile eşi geçti. Lowbridge Yolu'ndan arabayla kasabaya doğru gidiyorlardı. Rahibin yüzü düştü. Madem Bayan Blythe evde değildi, o halde Ingleside'a gitmenin bir anlamı yoktu. Oysa biriyle sohbet etmeye her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Çaresiz gözlerle etrafına bakarken Westlerin tepedeki evinin camına yansıyan güneş ışığı gözlerini aldı. Bir anda umutları yeniden çiçek açtı ve aklında Rosemary ile Ellen West geldi. Ellen'ın keskin sohbetindense Rosemary'nin hafif, tatlı gülüşünü ve sakin bakan deniz mavisi gözlerini görmeyi istedi. Sör Philip Sidney'nin şu eski şiiri nasıldı? *Var bir yüzü, insanı rahatlatan*, işte bu dize tam Rosemary için yazılmış gibiydi. Bay Meredith'in de şu an rahatlamaya ihtiyacı vardı. Neden onları ziyarete gitmiyordu ki? Ellen'ın ara sıra uğramasını söylediğini hatırladı, hem Rosemary'den aldığı kitabı da geri vermeliydi… Yoksa unuturdu. Bir anda aklına pek çok yerden ve farklı kişilerden ödünç alıp geri vermeyi unuttuğu kütüphanesindeki diğer kitaplar geldi. Bu durumda aynısını yapmamak için kadının kitabını derhal geri götürmek zorunda olduğunu hissetti. Çalışma odasına geri dönüp kitabı aldı ve Gökkuşağı Vadisi'ne doğru yürümeye başladı.

DEDİKODULARIN
ARDI ARKASI KESİLMİYOR

BÖLÜM 15

Rıhtımda yaşayan Bayan Myra Murray'nin cenazesinden sonraki akşam Bayan Cornelia ile Mary Vance, Inglesidea geldi. Bayan Cornelia'nın kendini rahatlamak için aktarması gereken bazı malumatlar vardı. Tabii ki öncellikle cenaze hakkında da konuşulmalıydı. Susan ve Bayan Cornelia bu konuyu kendi aralarında uzun uzun değerlendirdiler. Anne böyle sohbetlerde yer almayı pek sevmezdi. Onlardan biraz ayrı oturup bahçedeki yıldızçiçelderini izledi. Eylüldeki günbatımında ihtişamlı duran rıhtıma bakıp hayallere daldı. Mary Vance de onun yanına oturmuş, örgü örmeye çalışıyordu. Aslında kızın aklı şu an çocukların neşeli kahkahalarının yükseldiği Gökkuşağı Vadisi'ndeydi ama Bayan Cornelia gözünü üzerinden ayırmıyordu. Vadiye gitmeden önce elindeki örgünün büyük bir kısmını bitirmesi gerekiyordu. Ağzını sımsıkı kapatıp örgüsüne devam eden Mary, konuşulanlara kulak kesildi.

"Hiç bu kadar güzel bir ölü görmemiştim," dedi Bayan Cornelia. "Myra Murray zaten hep çok güzel bir kadındı… Lowbridgeli Corey sülalesinden gelir ve onlar güzellikleriyle bilinirler."

"Açık tabutun yanından geçerken ben de aynısını düşünüp, 'Zavallı kadın… Umarım göründüğün kadar mutlusundur,' dedim," diyerek iç çekti Susan. "Çok fazla değişmemişti. Üzerindeki o siyah, saten elbise on dört yıl önce kızının düğününde giydiği elbiseydi. O zamanlar teyzesi bu elbiseyi cenazesi için saklamasını söylediğinde Bayan Murray ona gülüp, 'Tamam teyzeciğim, cenazemde de giyerim ama önce bırak tadını çıkartayım,' demiş. Öyle de yaptı diyebilirim. Myra Murray yaşayan ölülerden değildi. Onu pek çok kez eğlenirken görür ve içimden, 'Sen çok güzel bir kadınsın, Myra Murray. Elbisen de senin kadar güzel ama nihayetinde sen de kefene bürüneceksin,' derdim. Gördüğünüz gibi sözlerim doğru çıktı, Bayan Marshall Elliott."

Susan yine derin bir iç çekti. Aslında şu an çok eğleniyordu. Zira cenaze, keyifli bir sohbet konusuydu.

“Ben de Myra’yı çok severdim,” dedi Bayan Cornelia. “O her zaman neşeli bir kadındı… Sadece tokalaşarak bile insanın keyfini yerine getirirdi. Myra her zaman, her şeyi çok iyi yapardı.”

“Bu doğru,” diye onayladı Susan. “Görümcesinin anlattığına göre doktor ona artık yataktan kalkamayacağını söylediğinde Myra adama neşeyle, Ah, bunu duyduğuma çok sevindim. Demek ki artık ev işleriyle uğraşmak zorunda kalmayacağım. Zaten sadece ilkbaharda temizlik yapmayı severim,’ demiş. ‘Sonbaharda temizlik yapmaktan hep nefret ettim. Neyse ki bu yıl ondan da kurtulmuş oldum.’ Kimi insanlar bunu ciddiyetsizlik olarak nitelendirebilir, sanırım o yüzden görümcesi de biraz utanmış. Belki de hastalığı yüzünden böyle olduğunu söyledi. Ama ben ona, ‘Hayır, Bayan Murray, lütfen endişelenmeyin. Myra her zaman bardağın dolu tarafından bakar,’ dedim, Bayan Marshall Elliott.”

“Kız kardeşi Luella tam tersiydi,” dedi Bayan Cornelia. “Luella hiçbir şeye iyi tarafından bakmazdı. O hep çok karamsardı. Yıllarca bir haftaya kalmaz ölürüm dediğini duydum. Ailesine, ‘Sizi gömerken yanınızda olamayacağım,’ diye homurdanırdı. İçlerinden biri gelecekle ilgili planlarından söz edecek olsa, ‘Ah, o zaman ben olmayacağım,’ derdi. Onu ziyarete gittiğimde bu sözünü katılırdım ama kadını birkaç gün sonra hâlâ sağ ve sağlıklı görürdüm. O ise bu duruma çok sinirlenirdi. Şu an sağlığı daha iyi ama neşesi filan hiç yok. Myra ondan çok farklıydı. Hep insanı neşelendiren bir şey yapar ya da bir şey söylerdi. Belki de bunun evlendikleri adamlarla da ilgisi vardır. Luella’nın kocası düzenbazın tekiydi ama Jim Murray çok düzgün bir adamdır. Cenazede de çok üzgün görünüyordu. Genelde eşlerinin cenazesine gittiğim erkeklere acımam ama bugün Jim Murray için çok üzüldüm.”

“Neden üzüldüğüne şaşmamalı. Myra gibi bir kadını bir daha kolay kolay bulamaz,” dedi Susan. “Belki bulmayı denemez bile, çocukları büyüdü nasılsa. Mirabel evi çekip çevirebilir. Ama dulların ne yapacağı hiç belli olmaz, o yüzden ben de tahminde bulunmak istemem.”

“Kilisede de Myra’yı çok özleyeceğiz,” dedi Bayan Cornelia. “Çok çalışkandı. Hiçbir şey onu durduramazdı. Eğer bir sorunun üstesinden gelemezse ne yapar ne eder çözüm bulurdu. Çözüm bulamadığında da sanki ortada bir sorun yokmuş gibi davranırdı… Genellikle de sorun olmazdı ya. Ah, bana bir keresinde, ‘Yolculuğumun sonuna dek dirayetimi koruyacağım,’ demişti. İşte, yolculuğu artık sona erdi.”

Bir anda hayal âleminden fani dünyaya geri dönen Anne, “Öyle mi dersiniz?” diye sordu. “Ben onun yolculuğunun sona erdiğini düşünemiyorum. O güzel, maceraperest görüntüsünün altında yatan heyecanlı ruhuyla onu ellerini bağlamış otururken düşünebiliyor musunuz? Hayır, bence ölünce önünde yeni bir kapı açıldı. O da oradan yepyeni ve pırıl pırıl maceralara doğru yol aldı.”

“Olabilir… Olabilir,” diye onayladı Bayan Cornelia. “Anne, ben de sonsuza dek huzur içinde uyuma fikrini pek benimseyemedim. Ben de tıpkı burada olduğu gibi cennette de gezip dolaşmak isterim. Ve umarım orada da buradaki gibi börek yapmak, kek pişirmek gibi yapacak iş bulurum. İnsan bazen çok yoruluyor ve yaşlandıkça yorgunluğu daha da artıyor. Ama en ağır yorgunluğun bile o sonsuz uykuda geçeceğini sananlar ancak tembeller olur.”

“Myra Murray ile yeniden karşılaştığımda,” dedi Anne, “onu tıpkı buradaki gibi neşeli görmek isterim.”

“Ah, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan şaşkınlıkla. “Herhalde Myra’nın ahirette güldüğünü düşünmüyorsunuzdur?”

“Neden olmasın Susan? Sen orada hepimizin ağlayacağını mı düşünüyorsun?”

“Hayır, sevgili Bayan Blythe. Beni yanlış anlamayın. Ben orada ne güleceğimizi ne de ağlayacağımızı düşünüyorum.”

“Gülmeyecek ve ağlayamayacaksak ne yapacağız o zaman?”

“Bence,” dedi konuya iyice kendini kaptıran Susan, “bana göre, sevgili Bayan Blythe… Hepimiz ulvi varlıklar gibi görüneceğiz.”

“Peki, sence Susan, ben ya da Myra Murray sürekli ama sürekli ulvi varlıklar gibi davranabiliriz miyiz?” diye sordu hayli ciddi görünen Anne.

“Şey, aslında ikinizin de arada bir güleceğinizden eminim,” diye itiraf etti Susan. “Fakat cennette kahkaha atmak diye bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bu fikir hiç doğru gelmiyor, sevgili Bayan Blythe.”

“Dünyaya geri dönecek olursak,” dedi Bayan Cornelia, “Pazar Okulu’nda Myra’nın sınıfını şimdi kime devretmemiz gerekir? Myra hastalandığından beri derslere Julia Clow giriyordu ama o da kışı geçirmek için kasabaya gidecek. Onun yerine başka birini bulmamız lazım.”

“Duyduğuma göre Bayan Laurie Jamieson bu görevi istiyormuş,” dedi Anne. “Jamiesonlar Lowbridge’den Glen’e taşındıklarından beri, kiliseye düzenli şekilde geliyorlar.”

“Yeni gelenler mi?” dedi Bayan Cornelia. “Önce bir yılı doldurmalarını bekleyip düzenli gelmeye devam edecekler mi bir görelim.”

“Bayan Jamieson’a asla güvenilmez, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan ciddiyetle. “Kadın bir keresinde öldü de sonra onu tabutun içine güzelce yerleştirirlerken bir anda canlandı ya! Böyle bir kadına güvenemezsiniz, sevgili Bayan Blythe.”

“Zaten o kadın her an Metodist olabilir,” dedi Bayan Cornelia. “Söylendiğine göre Lowbridge’deki Metodist Kilisesi’ne de tıpkı Presbiteryen Kilisesi’ne gittiği gibi sık sık uğrarmış. Glen’de henüz bunu yaptıklarına şahit olmadım ama Pazar Okulu’nda ona bir görev vermeyi onaylamıyorum. Ama onları gücendirmemek de lazım. Üyelerimizin çoğu ya öldü ya da bize kızgın. Bayan Alec Davis de kiliseye gelmeyi bıraktı. Hiç kimse sebebini bilmiyor. Yönetim kuruluna Bay Meredith’in maaşı için artık tek kuruş bağışta bulunmayacağını söylemiş. Tabii pek çok kişi onu çocukların gücendirdiğini söylüyor ama ben başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu konuda Faith’i sıkıştırdım fakat kızın tek söylediği şey, bir gün Bayan Davis’in babasını görmeye geldiği ama giderken onlara öfkeyle, ‘Serseriler!’ diye bağırdığı oldu.”

“Serseriler mi?” dedi Susan öfkeyle. “Yoksa Bayan Alec Davis, kendi dayısının eşini zehirlemeye çalıştığını unutmuş mu? Tabii bu hiç kanıtlanmadı, sevgili Bayan Blythe. Tabii insan her duyduğuna inanmamak ama eşini öldürmeyi tasarlayan bir dayım olsa masum çocuklara serseriler’ diye bağırmazdım.”

“Anlatmak istediğim şey,” dedi Bayan Cornelia, “Bayan Davis’in kiliseye yaptığı cömert bağışlar kesildikten sonra yaşadığımız sorunlar. Eğer diğer Douglasları da Bay Meredith’in aleyhine döndürürse, ki bunu kesinlikle deneyecektir, o zaman rahibin gitmesi gerekecek.”

“Bence sülalesi Bayan Alec Davis’ten pek hoşlanmıyor,” dedi Susan. “Onları etkileyebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Ama Douglaslar birbirlerine çok bağlıdır. Birine dokunursan, hepsine dokunmuş olursun. Kilisede onlarsız yapamayacağımız da kesin. Maaşın yarısını onlar ödüyor. Haklarında ne söylenirse söylensin, kötü insanlar değiller. Norman Douglas kiliseyi terk etmeden yıllar önce bile senede yüz dolar bağış yapardı.”

“Neden terk etti?” diye sordu Anne.

“Cemaatten birinin inek pazarlığı yaparken onu kandırdığını söyledi. Yirmi yıldır kiliseye gelmiyor. Sağken zavallı karısı hep gelirdi ama pazar günleri bir sentten fazla bağış yapılmasına müsaade edilmezdi. Kadın da aşağılanmış hissederdi. Gerçi eşinden hiç şikâyet ettiğini duymadım ama ona iyi bir koca olduğundan o kadar da emin değilim. Çünkü kadının yüzü hep asıktı. Norman Douglas otuz yıl evvel âşık olduğu kızı alamadı ve Douglaslar asla ikinci en iyi ile yetinmezler.”

“Asıl istediği kadın kimdi?”

“Ellen West. Büyük bir heyecanla nişanlandılar ve sanırım iki yıl kadar görüştüler. Sonra birden ayrıldılar… Hiç kimse sebebini bilmiyor. Sanırım ufak bir kavga yüzünden. Norman da o öfkeyle gidip Hester Reese’le evlendi… Sırf Ellen’ı kıskandırmak için bunu yaptığından eminim. Tam erkeklere özgü bir davranış! Hester iyi huylu ve ufak tefek bir kızdı. İçindeki azıcık heyecanı da adam söndürdü zaten. Norman için yetersizdi. O adamın kendisine karşı gelebilecek bir kadına ihtiyacı vardı. Ellen onu kontrol edebiliyor, adam da kadının en çok bu yönünü seviyordu. Fakat Hester her zaman o ne dediyse yaptığı için maalesef kadından nefret ederdi. Yıllar evvel genç bir delikanlıyken, ‘Bana beni dövebilecek bir kadın lazım,’ dediğini duyardım. Sonra da gidip ona karşı gıkını çıkaramayacak kadar sessiz, sakin bir kadınla evlendi. Reese ailesi zaten ot gibidir, nefes alırlar ama yaşamazlar.”

“Russell Reese ikinci karısına, ilk karısının alyansını verdi,” diye araya girdi Susan. “Bence bu biraz fazla ucuza kaçmak oldu, sevgili Bayan Blythe. Kardeşi John da rıhtımın oradaki mezarlıkta kendine bir yer alıp üzerinde ölüm tarihi dışında her şeyin yazdığı bir mezar taşı hazırlatmış. Her pazar gidip kontrol ediyormuş. Pek çok insan böyle bir şey yapmaz ama belli ki adamın hoşuna gidiyor. İnsanların çok farklı eğlence anlayışları olabiliyor. Norman Douglas’a gelince… Kâfirlerin en kâfir olanıdır o. Son gelen rahip ona neden hiç kiliseye gitmediğini sorunca, ‘Orada çok fazla çirkin kadın var… Çok fazla!’ demiş. Sevgili Bayan Blythe, bu adamın yüzüne bakıp ona büyük bir ciddiyetle, ‘Ama cehennem diye bir şey de var!’ demek isterdim doğrusu.”

“Ah, Norman öyle bir yer olduğuna inanmıyor,” dedi Bayan Cornelia. “Umarım öldüğünde yanıldığını anlar. Mary, bakıyorum da sekiz santim örmüşsün. Şimdi gidip çocuklarla yarım saat oynayabilirsin.”

Mary kadının lafını ikiletmedi. Heyecanla Gökkuşağı Vadisi’ne koşup az evvel Bayan Davis hakkında duyduklarını, Faith Meredith’le konuşmaya

gitti.

“Bayan Cornelia kadının bütün Douglasları babanın aleyhine kışkırtacağını ve Douglasların da artık kiliseye gelip bağış yapmayacaklarını, böylece babanın maaşının da ödenmeyeceğini ve buradan gitmek zorunda kalacağınızı söyledi,” dedi Mary. “Doğruyu söylemek gerekirse bu durumda ne yapmak gerektiğini bilmiyorum. Keşke ihtiyar Norman Douglas kiliseye geri dönüp bağış yapsaydı, o zaman durum bu kadar kötü olmazdı. Ama dönmeyecek… Hatta Douglasların hiçbiri kiliseye bir daha gelmeyecek… Sizin de buradan gitmeniz gerekecek.”

Faith o gece yatağına, yüreğinde büyük bir ağırlıkla yattı. Glen’den ayrılma düşüncesi bile dayanılmazdı. Dünyanın hiçbir yerinde Blythelar gibi iyi arkadaşlar bulamazlardı. Zaten Maywater’dan taşınırken de çok üzülmüştü. Oradaki arkadaşlarından ve annesinin yaşayıp öldüğü evlerinden ayrılırken gözyaşlarına boğulmuştu. Bir daha aynı şeyleri yaşayamazdı. Glen St. Mary’yi, güzelim Gökkuşağı Vadisi’ni ve o keyifli mezarlığı bırakıp gidemezdi.

Yastığına gömülüp, “Rahip kızı olmak çok zor,” diye ağladı. “Tam bir yere bağlandım diyorsun ki köklerini söküp seni oradan götürüveriyorlar. Ne kadar iyi biri olsa da asla ama asla bir rahiple evlenmeyeceğim.”

Faith yatağında doğrulup asmalarla çevrili minik pencereye baktı. Gece çok sessizdi, bu sessizliği bozan tek şey Una’nın hafif nefes alışlarıydı. Faith bu koca dünyada kendini çok yalnız hissediyordu. Mavi yıldızlarla kaplı sonbahar göğünün altında uzanan Glen St Mary’ye baktı. Vadinin oradaki Ingleside’da kızların odasında yanan ışığı gördü. Bir ışık da Walter’ın odasından geliyordu. Faith zavallı çocuğun acaba yine mi dişi ağrıyor diye merak etti. Sonra derin bir iç çekti, Di ve Nan’i düşünüp biraz da olsa onları kıskandı. Onların bir annesi ve kalıcı bir yuvaları vardı… Herhangi bir sebeple onlara kızıp serseri diye bağıran insanlarla karşılaşmıyorlardı. Glen’in hemen ötesinde uzanan araziler sessizce uyuyordu, uzakta yanan bir ışık daha olduğunu fark etti. Faith o ışığın Norman Douglas’ın evinden geldiğini biliyordu. Adam geceleri geç saate kadar uyumaz ve kitap okurdu. Bunu herkes bilirdi. Mary adam kiliseye geri dönerse her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Neden olmasındı? Faith, Metodist Kilisesi’nin bahçe kapısındaki uzun ladin ağacının üzerinde parlayan kocaman yıldıza baktı ve aklına bir fikir geldi. Ne yapılması gerektiğini biliyordu ve o, yani Faith Meredith, bunu yapacaktı. O her şeyi

düzeltecekti. Rahat bir nefes alarak karanlık ve ıssız dünyaya sırtını döndü ve Una ya sarılıp yattı.

KISASA KISAS

BÖLÜM 16

Faith için karar vermek, harekete geçmek demekti. Bu fikri hayata geçirmek için vakit kaybetmedi. Ertesi gün okuldan döner dönmez evden çıkıp Glen'e gitti. Postanenin yanından geçerken Walter Blythe da ona katıldı.

"Annemin bir işi için Bayan Elliott'a gidiyorum," dedi. "Sen nereye gidiyorsun, Faith?"

"Kiliseyle alakalı bir şey için bir yere gidiyorum," dedi Faith. Daha fazla bilgi vermeyince Walter da ısrar etmek istemedi. Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Sıcak, rüzgârlı bir akşamdı ve hava çok güzeldi. Kum tepeciklerinin ardında uzanan gri deniz ipek kumaşlar kadar güzel görünüyordu. Glen nehrinin üzerinde yüzen altın sarısı ve koyu kırmızı yapraklar tıpkı birer peri sandalını andırıyordu. Bay James Reese'in kırmızı ve kahve tonundaki renklerle bezenmiş karabuğday tarlasındaki kargalar sanki bir toplantı varmış gibi bir araya gelmişti. Faith bahçe kapısına tırmanıp kırık rayı yana doğru çekerek toplantıyı bozdu. Gökyüzü bir anda telaşla dağılan kargaların siyah kanatlarıyla kaplandı.

"Bunu neden yaptın?" diye sitem etti Walter. "Ne güzel eğleniyorlardı."

"Ah, kargalardan nefret ederim," dedi Faith. "O kadar siyah ve sinsiler ki… Biliyorsun kuş yuvalarından yumurta çalıyorlar. Geçen bahar bunu yapan bir tanesini bizim bahçede gördüm. Walter sen bugün neden bu kadar solgunsun? Yoksa dün gece yine dişin mi ağrıdı?"

Walter ürperdi.

"Evet, hem de nasıl. Gözüme zerre uyku girmedi. Ben de odada bir ileri bir geri yürüyüp Nero tarafından işkence edilen bir Hıristiyan askeri olduğumu hayal ettim. Bu bir süre beni idare etti ama sonra o kadar kötü oldum ki hiçbir şey hayal edecek halim kalmadı."

"Ağladın mı?" diye endişeyle sordu Faith.

"Hayır, ama yere yatıp homurdandım," diye itiraf etti Walter. "Sonra kızlar geldi. Nan dişime acı biber koydu. Bu ağrımı daha da arttırdı. Di ağzımda soğuk su tutmamı istedi ama dayanamadım. Onlar da Susan'ı

çağırdılar. Susan dün o soğukta tavan arasında oturup şiir saçmalıklarıyla uğraştığım için, bunu hak ettiğimi söyledi. Ama mutfaktaki sobayı yaktı ve bana sıcak su şişesi hazırladı. Neyse ki ağrım dindi. Kendimi daha iyi hisseder hissetmez Susan'a şiirlerimin saçma olmadığını ve beni yargılayamayacağını söyledim. O da bana yargılamadığını ve yalanlarla dolu olması dışında zaten şiir hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Ama sen bunun doğru olmadığını biliyorsun, Faith. Şiir yazmayı sevmenin bir nedeni de bu… Şiir yazarken gerçek hayatta doğru olmasa da şiirsel dünyada doğru olan pek çok şeyi dile getirebiliyorsun. Susan'a da böyle dedim ama o bana daha fazla çenemi yormamamı su soğumadan uyumamı söyledi. Yoksa beni bırakıp odasına dönermiş, ben de şiirin diş ağrısına iyi gelip gelmediğini görürmüşüm. Bu da bana ders olurmuş."

"Neden Lowbridge'deki dişçiye gidip onu çektirmiyorsun?"

Walter yine ürperdi.

"Onlar da gitmemi istiyor ama ben yapamam. Canım çok yanar."

"Ufacık ağrıdan mı korkuyorsun?" diye sordu Faith.

Walter kıpkırmızı oldu.

"Çok acıtır. Canımın yanmasından nefret ederim. Babam gitmem için ısrar etmeyeceğini, bu kararı bana bırakacağını söyledi."

"Ama o ağrı diş ağrısı kadar uzun sürmez," dedi Faith. "Beş kere diş ağrısı çektin ama dişçiye gidip o çürük dişten kurtulursan geceler güzel geçer. Ben de bir kere dişimi çektirmiştim. Bir an için bağırdım ama çok kısa sürdü, sonra geçti. Sadece birazcık kanamıştı."

"Kanaması en kötüsü… Çok çirkin," diye haykırdı Walter. "Jem geçen yaz ayağını kestiğinde midem bulanmıştı. Susan benim Jem'den daha kötü göründüğümü, bayılacak gibi durduğumu söyledi. Fakat Jem'in canının yanmasına da dayanamadım. Birilerinin canı hep yanıyor, Faith ve bu berbat bir şey. İçimden onları göremeyene kadar koşmak, koşup kaçmak geliyor."

"Birinin canı yandı diye kargaşa çıkarmana hiç gerek yok," dedi Faith kıvırcık saçlarını savurarak. "Elbette yaralanırsan bağırırsın ve evet, kan da çirkin bir şey. Hem ben de başkalarının incinmesini görmeye dayanamam. Ama kaçmak da istemem. Onun yerine gidip onlara yardım ederim. Mesela baban… O da günde onlarca acı çeken insana yardım ediyor. Eğer kaçsaydı o insanlar ne yapardı?"

“Ben de kaçarım demedim, içimden kaçmak geliyor dedim. İkisi farklı şeyler. Ben de onlara yardım ederim. Ama yine de dünyada çirkin ve kötü şeylerin olmamasını dilerdim. Keşke her şey güzel ve iyi olsaydı.”

“Bence olmayacak şeyleri düşünmeyelim,” dedi Faith. “Sonuçta yaşamak çok eğlenceli bir şey. Eğer ölü olsan diş ağrısı çekmezdin ama ölmektense yaşamayı tercih etmez misin? Ben yüz kere tercih ederim doğrusu. Ah, bak Dan Reese. Rıhtıma balık tutmaya gitmiş.”

“Dan Reese’den nefret ediyorum,” dedi Walter.

“Ben de. Kızların hepsi nefret ediyor. Yanından geçip onu görmemiş gibi yapacağım. İzle bak!”

Faith çenesini kaldırıp yüzünü asarak çocuğun yanından geçti. Çocuk dönüp kızın arkasından bağırdı.

Onu aşağılamak için, “Domuz kız, domuz kız, domuz kız!” diye seslendi.

Faith onu duymamış gibi yürümeye devam etti. Fakat öfkeden dudakları hafifçe titredi. Dan Reese gibi biriyle kesinlikle anlaşamayacağının farkındaydı. Yanında Waiter değil de Jem Blythe olsun isterdi. Zira eğer Jem, Dan Reese’in ona domuz kız dediğini duysa çocuğa gününü gösterirdi. Fakat Walter’ın böyle bir şey yapmasını beklemiyor, yapmadığı için de onu suçlamıyordu. Walter’ın diğer oğlanlarla asla kavga etmediğini biliyordu. Kuzey Yolu’nda yaşayan Charlie Clow da oğlanlarla kavga etmezdi. Charlie ile dalga geçse de Walter’a korkak demek kızın aklının ucundan bile geçmezdi. Walter farklı alışkanlıklara sahip, kendi dünyasında yaşayan bir çocuktu. Faith, Walter’ın çilli Dan Reese’e gününü göstermesindense yıldız gözlü bir meleğin çıkageleceğine daha çok inanırdı. O meleği suçlamayacağı gibi, Walter Blythe’ı da suçlamıyordu. Ama şu an yanında Jem ya da Jerry’nin olmasını çok isterdi. Böylece Dan’in çirkin ruhunun yansıması olan sözlerine maruz kalmazdı.

Walter’ın rengi artık solgun değildi. Yüzü kıpkırmızı, gözleri öfkeden ışıl ışıldı. Faith’i koruması gerektiğinin farkındaydı. Jem olsa hemen çocuğun üstüne atlar ve Dan’in bu iğrenç sözlerini ona bir bir yuttururdu. Ritchie Warren çocuğa, Dan’in kıza söylediğinden daha çirkin isimler takıyordu. Ama Walter böyle isimler takamazdı işte. Bunu yaparsa başının daha büyük bir belaya gireceğini bilirdi. Dan Reese gibi edepsiz biriyle baş edemezdi. Hem zaten Walter dövüşmeyi de bilmezdi. Dövüşmek fikrinden bile nefret ederdi. Hem çok sert hem acı dolu… Dahası çok da çirkin bir

şeydi bu. Jem'in herhangi bir olayda hemen kavgaya dalmasını da anlamıyordu. Yine de Dan Reese ile dövüşmeyi çok isterdi. Faith Meredith gözünün önünde aşağılanmış ama o hiçbir şey yapamamıştı. Bu durumdan çok utandı. Oysa çocuğa gününü gösterebilirdi. Faith az önce yaşanan olaydan beri kendisiyle konuşmuyordu. Yollarının ayrılacağı noktaya geldiklerinde Walter çok rahatladı.

Faith de çok rahatladı ama farklı bir sebeple. Yapacağı şey için çok gerilmişti ve yalnız kalmak istiyordu. Özellikle de Dan özgüvenini zedelediği için az evvelki heyecanı yatışmıştı. Yine de bunu yapmak zorundaydı. Norman Douglas'a kiliseye geri dönmesini söyleyecekti ama birden adamdan korkmaya başladı. Gendeyken ona çok kolay gibi görünen bu şey, şu an hiç de öyle gelmiyordu. Norman Douglas hakkında çok şey duymuştu ve okuldaki büyük çocukların bile adamdan korktuklarını biliyordu. Ya ona kötü bir şey söylerse? Zira adamın bunu yaptığını da duymuştu. Faith kendisine kötü şeyler söylenmesine katlanamazdı, öfkesini bastıramayabilirdi. Yine de yoluna devam edecekti… Faith Meredith yoluna hep devam ederdi. Eğer bunu yapmazsa babası Glen'i terk etmek zorunda kalacaktı.

Faith uzun çayırların sonundaki eve vardı. Etrafı asker gibi dizilmiş Lombardiya ağaçlarıyla çevrili büyük bir eski evdi burası. Norman Douglas arka verandada oturmuş gazete okuyordu. Devasa köpeği de yanındaydı. Hemen arkadaki mutfakta yardımcısı Bayan Wilson yemek hazırlıyordu, içerden tabak çanak sesleri geliyordu. Norman Douglas az evvel kadınla tartıştığı için ikisi de öfkeliydi. Faith verandaya adım attığı anda, gazetesini indiren adamın asabi bakışlarıyla karşılaştı.

Norman Douglas kısmen yakışıklı bir adamdı. Geniş göğsüne kadar inen uzun, kızıl bir sakalı vardı. Kocaman kafası yıllara meydan okuyan kızıl, gür saçlarla kaplıydı. Geniş alnı hiç kırışmamıştı. Mavi gözleri hâlâ gençlik ateşiyle yanıyordu. İstediğinde çok tatlı, istediğinde çok berbat bir adam olabiliyordu. Kilise için ricada bulunmaya gelen zavallı Faith, maalesef adamın kötü anına denk gelmişti.

Kızın kim olduğunu bilmeyen adam ondan rahatsız olmuş gibi bakıyordu. Norman Douglas dinç ve güleç kızları severdi. Fakat o an Faith'in yüzü bembeyazdı. Ne hissettiği yüzünün renginden hemen anlaşılırdı. Koyu kırmızı yanakları olmadan çekingen ve sıradan birine benzemişti. Özür dilermiş gibi korku dolu gözlerle bakıyordu. Norman Douglas'ın yüreği sızladı.

Kaşlarını çatarak, “Sen de kimsin ve ne istiyorsun?” dedi o gür sesiyle.

Faith’in hayatında ilk kez söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Norman Douglas’ın böyle biri olacağını hiç tahmin etmemişti. Korkudan donup kaldı. Adamın buna şahit olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

“Senin neyin var böyle?” diye çıkıştı adam. “Sanki bir şey söylemek istiyor ama söylemekten korkuyor gibisin. Derdin ne? Konuş da rahatla.”

Faith konuşamadı. Kelimeler ağzından çıkamıyordu. Dudakları titremeye başladı.

“Sakın ağlama,” diye bağırdı adam. “Karşımda salya sümük ağlanmasına hiç katlanamam. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Yoksa bu kızın içine aptal bir ruh mu girmiş? Bana öyle bakma… Ben insanım… Kuyruğum filan yok! Kimsin? Sana kimsin diyorum?”

Norman’ın sesi ta rıhtımdan bile duyuluyordu. Mutfaktaki hır gür durdu. Bayan Wilson dışarıdaki konuşmalara kulak kesilmişti. Norman kocaman ellerini dizlerinin üzerine koyup Faith’in bembeyaz suratına doğru eğildi. Peri masalından fırlamış kötü bir canavara benziyordu. Faith adamın kendisini yiyeceğini hissetti.

Fısıldar gibi bir sesle, “Ben… Faith… Meredith,” dedi.

“Meredith ha? Rahibin çocuklarında biri ha? Sizi duymuştum… Duymuştum! Domuzlara binip, pazar gününde çalışmışsınız! İyi iş! Benden ne istiyorsun ha? Bu ihtiyar kâfirden ne istiyorsun? Ben rahiplerin isteklerini karşılamam… Onlara hiçbir şey vermem. Söyle bakalım ne istiyorsun?”

Faith o an binlerce kilometre uzakta olmayı diledi. Kekeleyerek aklındaki fikri anlattı.

“Sizden… buraya… kiliseye… geri dönüp… babamın… maaşını ödemenizi… istemeye geldim.”

Norman kıza dik dik baktı. Sonra yine öfkeyle bağırdı.

“Seni gidi küstah şey! Seni buraya kim gönderdi? Kim gönderdi söyle?”

“Hiç kimse,” dedi zavallı Faith.

“Yalan bu. Bana yalan söyleme! Seni buraya kim gönderdi? Baban olamaz… Onda bir sinek kadar akıl yok, ama olsa bile o kendisi için böyle bir şeyi asla yapmaz. Sanırım Glen’deki ihtiyar kadınlardan biridir, öyle değil mi?”

“Hayır… Ben… Ben… Kendim geldim.”

“Sen beni budala mı sandın?” diye bağırdı Norman.

“Hayır… Ben sizin bir beyefendi olduğunuzu sanıyordum,” dedi Faith. Adamla dalga geçmeye filan çalışmıyordu.

Norman yerinden fırladı.

“İşine bak. Tek kelime daha duymak istemiyorum. Eğer çocuk olmasaydın sana başkalarının işine burnunu sokmak ne demekmiş gösterirdim. Canım rahip görmek isterse, ben gelirim. O ana kadar hiçbiriyle işim olmaz. Anladın mı? Şimdi git buradan peynir suratlı!”

Faith gitti. Yalpalayarak basamaklardan indi ve bahçe kapısından dışarıya çıktı. Yolun yarısında üzerindeki şaşkınlık ve korkuyu attı, onun yerine tüm bedenini bir öfke kapladı. Hem de daha önce hiç hissetmediği kadar korkunç bir öfke. Norman Douglas’ın hakaretleri ruhundaki kıvılcımı ateşlemişti. Eve gitmek mi? Evine filan gitmeyecekti! Derhal geri dönüp o ihtiyara aklından geçen her şeyi söyleyecekti… Ona gününü gösterecekti! Hem de nasıl! Peynir suratlı ha!

Hiç tereddüt etmeden geri döndü. Veranda boş, mutfak kapısı kapalıydı. Faith kapıyı çalmadan içeriye girdi. Norman Douglas elinde gazeteyle yemek masasında oturuyordu. Faith öfkeyle adamın yanına gidip elindeki gazeteyi aldı ve yere fırlattı. Sonra parlayan gözleri ve kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla adamın yüzüne baktı. Bir anda o kadar güzelleşmişti ki, Norman Douglas neredeyse onu tanımayacaktı.

“Neden geri döndün?” dedi, ama bu kez öfkeyle değil şaşkınlıkla konuşuyordu.

Kız pek çok kişiyi ürkütecek kadar öfkeli bakışlarla adama bakmaya devam etti.

“Buraya hakkınızda ne düşündüğümü söylemek için döndüm,” dedi berrak bir sesle. “Sizden korkmuyorum. Siz adaletsiz, kaba, zorba ve geçimsiz bir ihtiyarsınız. Susan sizin cehenneme gideceğinizi söylediğinde çok üzülmüştüm ama artık üzülmüyorum. Karınız on yıl boyunca kendisine yeni bir şapka bile alamamış… Neden öldüğüne hiç şaşmamalı. Bundan sonra sizi her gördüğümde dil çıkartacağım. Bunu bilin istedim, çünkü bana ne zaman arkanızı dönerseniz o zaman ne yapacağımı tahmin edeceksiniz. Babamın çalışma odasındaki bir kitapta şeytan resmi var, eve gidince o resmin altına sizin adınızı yazacağım. Siz ihtiyar bir vampirsiniz ve umarım uyuz olursunuz!”

Faith vampir nedir uyuz nedir bilmiyordu. Bu sözleri Susan’dan duymuş ve kadının ses tonundan, hiç de hoş şeyler olmadığını anlamıştı.

Fakat Norman Douglas sonunda çocuğun ne demek istediğini anladı. Faith'in tiradını derin bir sessizlik içinde dinledi. Kız nefeslenmek için sustuğundaysa ayağını yere vurup kahkahalarla gülmeye başladı. Eliyle dizine vurup, "Nasıl da diklendin öyle… Yürekli insanlara bayılırım! Gel… Otur, otur," dedi.

"Oturmayacağım." Faith'in gözleri tutkuyla parlıyordu. Adamın kendisiyle dalga geçtiğini sandı. Bir öfke patlaması daha yaşayabilir ve bundan keyif de alırdı ama kısa kesti. "Sizin evinizde oturmayacağım. Kendi evime gidiyorum. Fakat geri dönüp size hakkınızdaki tüm düşüncelerimi anlattığım için de çok mutluyum."

"Ben de… Ben de," diye kıkırdadı Norman. "Seni sevdim, iyi bir kızsın. Şu öfkeye, şu inada bir bak! Bir de sana peynir suratlı dedim. Oysa alakan bile yok. Otur. İlk geldiğinde böyle olsaydın ya! Demek şeytanın resminin altına adımı yazacaksın, öyle mi? Ama şeytan esmerdir kızım, esmer… Ben kızılım. Olmaz yani… Olmaz! Bir de uyuz olmamı umuyorsun ha? İnan bana kızım, Tanrı seni seviyormuş çünkü küçükken uyuz olmuştum. O yüzden sakın bir daha olmamı dileme. Haydi, otur da biraz sohbet edelim."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Faith surat asarak.

"Ah, evet otursun. Gel haydi, özür dilerim kızım… Özür dilerim. Budalaca davrandım ve çok üzgünüm. Bir erkek daha fazla özür dileyemez. Unut ve affet. El sıkışalım kızım… El sıkışalım. Sıkışmıyor. Yok, el sıkışmıyor! Ama sıkışmak! Bak kızım, eğer benimle el sıkışır ve ekmeğimi bölüşürsen ben de her ayın ilk pazar sabahı kiliseye gider, maaşı öder ve Bayan Alec Davis'in çenesini kapatırım. Bu sülalede bunu yapabilecek tek kişi benim. Anlaştık mı kızım?"

Bu iyi bir anlaşmaya benziyordu. Faith kendini canavarla el sıkışıp masasına otururken buldu. Adamın öfkesi geçmişti. Faith'in öfkesi zaten asla uzun sürmezdi ama yanakları hâlâ kıpkırmızı, gözleri hâlâ heyecandan ışıl ışıldı. Adam hayranlık dolu gözlerle Faith'e baktı.

"Gidip bize en güzel yiyeceklerini getir, Wilson," diye emretti. "Surat asmayı da kes kadın, surat asmayı kes. Ne olmuş yani tartıştıysak? Bazen iyi bir kavga ortamı rahatlatır ve yumuşatır. Ama sonrasında söylenmek yok kadın… Söylenmek yok. Buna katlanamam. Kadın dediğin öfkeli olur ama ağlamaz. Al bakalım kızım. Sana biraz etle patates vereyim. Bunlarla başla. Wilson bu yemeğe süslü bir isim takmış ama ben *makanakadi* diyorum. Kafamı karıştıran her ıslak şeye de *şalamaguslem* derim. Wilson'ın çayı çok

*şalamaguslem*dir. O çayı dulavratotundan yaptığına yemin ederim. Ama sen o kara şeyden içme… Sen süt iç. İsmim ne demiştin?”

“Faith.”

“Bu, isim değil… Böyle bir isim olmaz. Buna dayanamam! Başka ismin var mı?”

“Hayır, efendim.”

“Bu adı sevmedim, sevmedim. Ritmi yok. Ayrıca bana Jinny teyzemi hatırlatıyor. Uç kızına Faith, Hope ve Charity ismini takmıştı. Faith hiçbir şeye inanmazdı. Hope tam bir kötümserdi. Charity de cimrinin tekiydi.* Senin adın Kırmızı Gül olmalıymış çünkü kızınca kırmızı bir güle benziyorsun. Ben sana Kırmızı Gül diyeceğim. Demek beni kiliseye gitmem için ikna edecektin ha? Ama sadece ayda bir kez… Unutma, ayda bir kez. Eskiden her sene yüz dolar bağış yapar ve kiliseye giderdim. Şimdi eğer senede iki yüz dolar bağış yapacağıma söz verirsem kiliseye gitmekten kurtulabilir miyim? Haydi ama!”

*** İngilizcede Faith, inanç; Hope, umut; Charity de hayırseverlik, cömertlik anlamlarına gelir [ç.n].**

“Hayır efendim, hayır. Ben sizin kiliseye de gitmenizi istiyorum,” dedi Faith ve gamzelerini çıkartarak gülümsedi.

“Ne yapalım? Anlaşma anlaşmadır. Herhalde senede on iki kez kiliseye gitmeye katlanabilirim. İlk gideceğim pazar günü amma da olay olacak! Demek ihtiyar Susan Baker benim cehenneme gideceğimi söylüyor, ha? Sen benim oraya gideceğime inanıyor musun peki?”

“Umarım gitmezsiniz efendim,” diye kekeledi kafası karışan Faith.

“Neden umarsın? Hadi, söyle bakalım neden umarsın? Bana bir sebep söyle kızım, oraya neden gitmeyeyim?”

“Orası çok… çok… rahatsız edici bir yer olmalı, efendim.”

“Rahatsız edici mi? Bu tamamen kişinin rahat tanımına bağlı kızım. Hem ben meleklerden çabuk sıkılırım, ihtiyar Susan’ı kafasında bir hare ile hayal etsene!”

Faith denileni yaptı ve gülmeye başladı. Norman kıza onaylar gibi baktı.

“Çok eğlenceli değil mi? Ah, seni sevdim. Şu kilise işine gelince… Söyle bakalım, baban vaaz verebiliyor mu?”

“O muhteşem bir vaizdir,” dedi Faith.

“Ya öyle mi? Göreceğiz bakalım… Onu dikkatle dinleyeceğim. Benim önümde sözlerine dikkat etse iyi eder. Hatasını derhal yakalar, kafasını karıştırır ve sunduğu kanıtlara zıt başka sorular sorarım. Bu kilise işine gireceksem biraz eğlenmeliyim. Hiç cehennem hakkında vaaz verir mi?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Ah, bu çok kötü. O konudaki vaazları severim. Ona eğer uslu durmamı istiyorsa altı ayda bir cehennem hakkında vaaz vermesini söyle. Ve ne kadar heyecanlı bir vaaz olursa, o kadar iyi olur. İnsanların öfkeden kudurduğunu izlemeye bayılırım. İhtiyar kadınlar keyiften dört köşe olur düşünsene. Hepsi de Norman Douglas’a bakıp, ‘Bu sözler sana ahlaksız ihtiyar. Seni bekleyen işte bu!’ diye düşünecektir. Babanın cehennemle ilgili her vaazında on dolar fazladan bağış yaparım. İşte Wilson da reçeli getirdi. Güzel, ha? Çok *makanakadi* değil mi? Tadına baksana!”

Faith, Norman’ın uzattığı koca bir kaşık reçeli aldı. Neyse ki reçelin tadı çok iyiydi.

“Dünyanın en iyi erik reçelidir,” dedi koca bir tabağa reçel doldurup kızın önüne koyan Norman. “Beğenmene sevindim. Giderken sana iki kavanoz vereyim de evine götür. Ben hiçbir zaman kötü biri olmadım… Hiçbir zaman. Şeytan beni eline geçiremedi. Hem Hester’ın on yıl aynı şapkayı takıp yeni bir tane almaması benim suçum değildi. Bu onun suçuydu. Şapkaya para vermek yerine, biriktirir ve sonra da Çin’deki çocuklara yollardı. Ben hayatımda misyonerlere bir sent bile vermedim… Vermem de. Sakın bana bunu da yaptırmaya kalkma! Yılda yüz dolar bağış yapar ve ayda bir kez kiliseye giderim ama başka bir şeye karışmam! Onların yeri ne cennet ne cehennem. Her ikisini de mahvederler. Hey, Wilson sen hâlâ gülmüyor musun bakayım? Tanrım, siz kadınlar amma surat asıyorsunuz! Ben hayatımda hiç surat asmadım. Benim öfkem saman alevi gibidir. Çok çabuk harlanır sonra da puf diye söner. Birden güneş açar ve bir bakmışsın ki kahkahalar atıyoruz.”

Yemekten sonra Norman kızı eve arabayla bırakmak için ısrar etti. At arabasını elma, lahana, patates ve balkabağıyla doldurup reçel kavanozlarını da ekledi.

“Ahırda çok güzel, tombul bir kedi var. İstersen onu sana verebilirim. Söylemen yeter,” dedi.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Faith kararlı bir sesle. “Kedileri sevmem, ayrıca benim zaten bir horozum var.”

“Şuna bak. İnsan bir kediye sarıldığı gibi, bir horoza satılamaz ki. Bir horozun sırtını okşayan biri olduğu hiç duyulmuş mu? Sen iyisi mi Küçük Tom’u al. Ona iyi bir yuva bulmak istiyordum zaten.”

“Hayır. Martha teyzenin bir kedisi var, yabancı bir kedi daha gelirse hayvan onu öldürür.”

Norman konuyu kapattı. Çılgın atıyla Faith’i evine kadar götürdü. Kızı evin mutfak kapısına bırakıp erzakları da arka verandaya indirdikten sonra gitti.

Giderken, “Sadece ayda bir kez… Unutma, ayda bir kez!” diye bağırdı.

Faith, sanki korkunç bir kasırgadan kurtulmuş gibi soluk soluğa ve başı dönmüş bir vaziyette yatağına yattı. Hem çok mutlu hem de minnettardı. Artık Glen’i, mezarlığı ve Gökkuşağı Vadisi’ni bırakıp gidecekler diye korkmuyordu. Fakat Dan Reese’in kendisine domuz kız dediğini unutmamış, bu yüzden rahatsız bir uyku uyumuştu. Zira o terbiyesiz çocuk artık her fırsatta ona böyle seslenecekti.

ÇİFTE ZAFER

BÖLÜM 17

Ekim ayının ilk pazar günü Norman Douglas kiliseye geldi ve arzu ettiği şok dalgasını yaratmayı başardı. Bay Meredith yine hayal âlemine dalmış gibi bir ruh haliyle adamın elini sıktı ve Bayan Douglas'ın hatırını sordu.

"On yıl evvel kendisini gömdüğümde pek iyi değildi ama umarım artık çok daha iyidir," diye şaşkınlıkla cevap verdi Norman Douglas. Oysa Bay Meredith o an vaazının sonunu yeterince net vurgulayıp vurgulamadığını düşünüyordu. Ne Norman'ın ona ne dediğinin ne de kendisinin Norman'a ne söylediğinin farkındaydı.

Norman bahçe kapısında Faith ile karşılaştı.

"Sözümü tuttum gördün mü, sözümü tuttum, Kırmızı Gül. Artık aralık ayının ilk pazar gününe kadar özgürüm. Güzel vaazdı kızım… Güzeldi. Babanın aklında yüzüne yansıyandan daha fazlası var. Fakat vaazın bir noktasında söyledikleri çatıştı… Bunu ona söyle. Ayrıca aralık ayında cehennemle ilgili vaazını beklediğimi de söyle. Ortalığı karıştırmak harika olur… Cehennem sosuyla, bilirsin. Yeni yıla girerken hep cennetten bahsetmek mi gerekir? Bu konu cehennem konusu kadar ilginç olmaz kızım… Olmaz. Ama ben babanın cennet hakkındaki düşüncelerini de bilmek isterim. Tabii eğer dünyada çok az insanın yapabildiği gibi… Düşünebiliyorsa yani. Haha! Bak, baban bir ara kendine geldiğinde ona şu soruyu sor, 'Tanrı kendisinin bile kaldıramayacağı kadar büyük bir taş yapabilir mi?' Sakın unutma. Babanın bu konudaki fikrini duymak istiyorum. Bir keresinde bir rahibi bu soruyla allak bullak etmiştim kızım."

Faith adamdan kaçıp evine gidebildiği için mutluydu. Bahçe kapısında bir grup oğlan çocuğuyla birlikte duran Dan Reese onu görünce ağzıyla "domuz kız" hareketi yaptı ama bağırarak söylemeye cesaret edemedi. Ertesi gün okulda daha farklı bir sorun yaşandı. Öğle arasında Faith, okulun arkasındaki ladin korusunda Dan ile karşılaştı ve Dan ona bir kez daha:

"Domuz kız, domuz kız! Horoz kız!" diye bağırdı.

Köknar ağaçlarının arkasındaki yosun kaplı taşa oturmuş şiir kitabı okuyan Walter Blythe birden ayağa fırladı. Yüzü çok solgun ama gözleri alev alevdi.

"Sus artık, Dan Reese!" diye haykırdı.

Çocuğa hiç kulak asmayan Dan, "Ah, merhaba Bayan Walter," diye dalga geçti. Demir çitin üzerine çıkıp,

Korkak tavuk, korkak tavuk

Başına takarsın bir kavuk

Korkak tavuk, korkak tavuk! diye bir tekerleme söylemeye başladı.

Yüzü bembeyaz kesilen Walter, "Sen berbat bir tesadüfsün!" dedi öfkeyle. Tesadüfün ne demek olduğunu tam anlamıyla bilmiyordu ama zaten Dan de bunu bilmiyordu. *Çok kötü bir şey olmalı*, diye düşündü.

"Evet, korkak!" diye tekrar bağırdı. "Seni annen bir sürü yalan yazıyor! Faith Meredith de domuz kızın teki! Evet! Sen de korkak bir ta…"

Dan daha ileriye gidemedi. Hızla yerinden fırlayan Walter onu bir yumrukta çitten aşağıya düşürdü. Dan daha şaşkınlığını atamadan herkes gülmeye, Faith de olanları alkışlamaya başladı. Yüzü öfkeden mosmor kesilen Dan ayağa fırlayıp yeniden çite tırmandı. Fakat tam o sırada zil çaldı. Dan, Bay Hazard'ın derse geç kalan çocuklara ne yaptığını gayet iyi bilirdi.

"Seninle sonra görüşeceğiz korkak!" diye uludu.

"Ne zaman istersen," dedi Walter.

"Hayır, Walter… Hayır," diye karşı çıktı Faith. "Onunla sakın dövüşme. Bana ne söylediği umurumda bile değil… Onu umursamak bile bana gereksiz geliyor."

"Hem seni hem annemi aşağıladı," dedi Walter, aynı ölümcül soğukkanlılıkla. "Bugün okuldan sonra, Dan."

"Babam okuldan sonra eve gidip çapalanan patatesleri toplamamı söyledi," dedi Dan. "Ama yarın olur."

"Tamam. Yarın, burada."

"O suratını dağıtayım da gör," dedi Dan.

Walter irkildi ama korkudan değil, gözünün önünde canlandırdığı bu sahnenin çirkinliğinden. Yine de başı dik bir vaziyette okula girdi. Faith de karmaşık duygular içinde çocuğun peşinden gitti. Walter'ın o iğrenç çocukla kavga edeceğini düşünmekten hoşlanmasa da az evvelki tavrının muhteşem olduğunu düşünüyordu. Üstelik onu aşağılayan kişiyi

cezalandırmak için… Yani Faith Meredith için dövüşecekti! Ve elbette kazanacaktı… Gözlerinde zafer ışıltısı vardı.

Buna rağmen akşama doğru Faith'in şampiyonuna duyduğu güven biraz azaldı. Zira Walter öğleden sonra çok sessiz ve solgun görünüyordu.

Mezarlıktaki Hezekiah Pollock'un mezarına oturmuş konuşurlarken Una'ya, "Keşke onun yerine Jem olsaydı," dedi. "O tam bir savaşçı, Dan'i anında yere indirirdi. Ama Walter dövüşmekten pek anlamıyor."

Dövüşmekten nefret eden ve bunun Faith için önemini bir türlü kavrayamayan Una iç çekip, "Yaralanmasından çok korkuyorum," dedi.

"Yaralanamaz çünkü o da Dan kadar iri bir çocuk," dedi Faith ama onun da içi hiç rahat değildi.

"Ama Dan'in yaşı daha büyük," dedi Una. "Neredeyse bir yaş daha büyük."

"Sayacak olursak Dan'in de çok fazla dövüştüğü söylenemez," dedi Faith. "Hem bence o çok korkak bir çocuk. Walter'ın kavga edeceğini düşünmedi, düşünse ona böyle şeyler söylemezdi. Keşke o an Walter'ın yüzünü görebilseydin, Una! İçim ürperdi ama iyi anlamda. Tıpkı babamın bize cumartesi günü okuduğu şiirdeki Goliath'a benziyordu."

"Kavga edeceklerini düşünmek bile istemiyorum, umarım etmezler," dedi Una.

"Artık geri dönüş yok. Bu bir onur meselesi. Sakın kimseye söyleme, Una. Eğer söylersen sana bir daha hiçbir sırrımı anlatmam!" dedi Faith.

"Söylemem," diye söz verdi Una. "Ama yarın kavgayı izleyemeceğim. Okuldan sonra doğrudan eve geleceğim."

"Tamam, ama benim kalmam lazım. Walter benim için dövüşürken onu yalnız bırakmam ayıp olur. Kurdelemi koluna bağlayacağım… Şövalyem olduğu için böyle yapmam gerekiyor. İyi ki Bayan Blythe doğum günümde bana o güzel mavi kurdeleyi vermiş! Sadece iki kere taktım, o yüzden yepyeni duruyor. Fakat keşke Walter'ın kazanacağından emin olsaydım. Kazanamazsa bu büyük bir darbe olur."

Faith eğer o an şampiyonunu görse tedirginliği daha da artardı. Susan en sevdiği maymun suratlı kurabiyelerden yapmış ama Walter bir tanesini anca bitirmişti. Jem ise tam dört tane yemişti. Walter bunu nasıl yapabildiğini merak etti. İnsan nasıl bu kadar çok yiyebilirdi? Ve nasıl her zamanki gibi neşeyle konuşabilirdi? Parlak gözleri ve pembe yanaklarıyla annesi karşısında oturuyordu. Oğlunun ertesi gün dövüşeceğinden haberi bile

yoktu. Walter, acaba bilseydi yine de bu kadar neşeli olur muydu diye merak etti. Jem yeni fotoğraf makinesi ile Susan'ın resmini çekmişti. Şu an fotoğraf masanın etrafında elden ele dolaşıyor ve Susan buna çok kızıyordu.

"Güzel biri olmadığımı biliyorum, sevgili Bayan Blythe. Hep de biliyordum zaten," dedi öfkeli bir sesle. "Ama bu fotoğraftaki kadar da çirkin olduğuma inanmıyorum doğrusu."

Bunun üzerine Jem gülmeye başladı, Anne de ona katıldı. Bu manzaraya daha fazla katlanamayan Walter masadan kalkıp odasına gitti.

"Bu çocuğun aklında bir şey var, sevgili Bayan Blythe," dedi Susan. "Doğru dürüst bir şey yemedi. Yoksa yeni bir şiir mi yazıyor?"

Zavallı Walter o sırada şiirlerin yıldızlı dünyasından çok uzaktaydı. Açık duran pencerenin pervazına dirseklerini dayayıp başını ellerinin arasına koydu.

İçeriye dalan Jem, "Haydi, sahile gidelim," diye bağırdı. "Bu gece çocuklar kum tepeciklerindeki otları yakacaklar. Babam gidebileceğimizi söyledi. Haydi, gidelim."

Başka bir zaman olsa Walter buna çok sevinirdi. Kum tepeciklerinde yanan otları izlemeye bayılırdı. Ama şimdi gitmek istemiyordu ve ısrar etmenin hiçbir faydası yoktu. Aslında karanlıkta Four Winds'e tek başına yürümeyi umursamayan Jem hayal kırıklığına uğradı ve tavan arasındaki müzesine çıkıp kitap okudu. Kitaptaki olayların etkisi altına girip kısa süre içinde hayal kırıklığını unuttu ve kendisini muhteşem bir savaş alanında, zafere doğru giden askerlerinin başındaki bir komutan olarak hayal etmeye başladı.

Walter yatma vakti gelene dek pencerenin önünde oturdu. Di, çocuğun sorununun ne olduğunu öğrenmeyi umarak yanına gitti ama Walter ona bile bu konudan bahsetmedi. Zira konuşursa olayın gerçekliğini daha da çok kavrayacak ve daha çok korkacaktı. Düşünmek bile yeterince acı veriyordu zaten. Penceresinin önündeki akçaağaçların kuru yaprakları hışırdadı. Kızıl gökyüzü gümüş rengine bürünmüş ve dolunay tüm görkemiyle Gökkuşağı Vadisi'nin üzerinde yükselmeye başlamıştı. Ufuk çizgisinin ilerisindeki uzak tepelerde yanan ateşin görkemli ışığı gökyüzüne yansıyordu. Uzaktaki seslerin bile çok net duyulabildiği sakin ve durgun bir hava vardı. Gölün karşısında bir tilki uluyor, Glen İstasyonu'ndan gelen bir motor sesi duyuluyor, akçaağaçların arasındaki bir mavi alakarga çılgınca ötüyor, rahip evinin bahçesinden kahkaha sesleri yükseliyordu. İnsanlar nasıl

gülebiliyordu? Sanki yarın hiçbir şey olmayacakmış gibi tilkiler nasıl uluyor, motorlar nasıl ses çıkartabiliyor, mavi alakargalar nasıl çılgınca ötebiliyordu?

"Ah, keşke bir an evvel bitse," diye homurdandı Walter.

O gece çok az uyudu, sabah da yulaf yapasından bir iki kaşık yedi. Susan tabakları fazla fazla dolduruyordu. Bay Hazard da o gün okulda Walter'ın performansını pek beğenmedi. Faith Meredith de çok durgundu. Dan Reese yazı tahtasına durmadan domuz veya horoz kafaları çizip herkese gösteriyordu. Kavga haberi okula sızmıştı. Dan ile Walter'ın okuldan sonra dövüşecekleri ladin korusu, kız ve erkek çocuklarıyla dolmaya başladı. Una eve gitmişti ama Faith kalmış, Walter'ın koluna mavi kurdelesini bağlıyordu. Walter izleyicilerin arasında Jem, Di ya da Nan olmadığına şükretti. Bu haberi bir şekilde duymamışlar ve eve gitmişlerdi. Walter şu an Dane biraz tedirgin bakıyordu. Gerçi tüm korkusu son anda geçmişti ama yine de dövüşme fikri midesini bulandırıyordu. Büyüklerden biri başlama işaretini verdi ve Dan, Walter'ın suratına bir yumruk attı.

Walter biraz sersemledi. Bir an için yumruğun acısı tüm kemiklerine işledi. Ama sonra hiç acı hissetmedi. Daha önce hiç deneyimlemediği bir şey sanki tüm bedenini ele geçirdi. Yüzü kıpkırmızı oldu, gözleri alev alev yanmaya başladı. Glen St. Mary Okulu'nun öğrencileri, Walter'ı bu şekilde göreceklerini hayal bile etmezdi. Öne doğru fırladı ve vahşi bir kedi gibi Dan'in üzerine çullandı.

Glenli öğrencilerin arasında belirli dövüş kuralları yoktu. Kim yakalarsa diğerini sıkıştırır ve yumruklarını rastgele savururdu. Öfkeyle dövüşen Walter, Dan'in ayakları üzerinde bile duramadığını görünce keyiflendi. Walter ne yaptığının tam olarak farkında değildi ama gözünün önündeki sis bulutu dağılınca, kendini yerde yatan Dan'in başına diz çökmüş vaziyette buldu. Çocuğun burnu… *korkunç* derecede kanıyordu.

"Yetti mi?" dedi dişlerinin arasından öfkeyle.

Dan suratını asıp yettiğini itiraf etti.

"Annem yalan mı yazıyor?"

"Hayır."

"Faith Meredith domuz kız mı?"

"Hayır."

"Peki, horoz kız mı?"

"Hayır."

“Ben korkak mıyım?”

“Hayır.”

Aslında Walter, “Peki, sen yalancı mısın?” diye de soracaktı ama Dan’i daha fazla aşağılamak istemedi. Hem çocuğun burnundan halen kan akıyordu.

“O zaman gidebilirsin.”

Bahçe kapısının üzerindeki demirlere oturan oğlanlar Walter’ı alkışlarken, kızlardan bazıları ağlıyordu. Çok korkmuşlardı. Daha önce de okulda kavga izlemişlerdi ama Walter’ın Dan’i dövüşü gibisini hiç görmemişlerdi. Walter’da ürkütücü bir şey vardı. Onun Dan’i öldüreceğini sandılar. Bu yüzden hepsi hıçkırarak ağlıyordu. Faith hariç. O, oldukça gergin ve yanakları kıpkırmızı olmuş bir şekilde, hiç kıpırdamadan duruyordu.

Walter kalıp çocukların tebriklerini almayı beklemedi. Çitlerin üzerinden atlayıp ladin korusundan Gökkuşağı Vadisi’ne doğru koştu. Zafer sevinci hissetmiyordu ama içinde görevini yerine getirmenin ve onurunu zedeletmemiş olmanın ferahlığı vardı. Yine de Dan’in kanayan burnunu hatırlayınca midesi bulandı. Bu çok çirkin bir manzaraydı ve Walter çirkin şeylerden nefret ederdi.

Kavgayı kazanmış olmasına rağmen o da epey hasar görmüştü. Dudağı çizilmiş ve şişmiş, bir gözü berbat görünüyordu. Gökkuşağı Vadisi’nde, Bayan Westler’ı ziyaretten dönen Bay Meredith ile karşılaştı. Kibar rahip ona şaşkınlıkla baktı.

“Kavga mı ettin, Walter?” dedi.

“Evet efendim,” dedi azarlanmayı bekleyen Walter.

“Konu neydi?”

“Dan Reese annemin yalanlar yazdığını ve Faith’in domuz kız olduğunu söyledi,” diye cesurca cevap verdi Walter.

“Ah, o zaman kavga etmekle ne iyi etmişsin, Walter!”

“Sizce kavga etmek doğru bir şey mi efendim?” diye merakla sordu Walter.

“Her zaman değil ama bazen, evet. Mesela tıpkı senin durumunda olduğu gibi, kadınları aşağıladıklarında. Benim felsefem mecbur kalmadan dövüşülmemesi gerektiğidir, Walter. Ama mecbursan tüm gücünle dövüşmelisin.”

“Evet, ben de ona bütün sözlerini geri aldırttım zaten.”

“Aferin sana. Ama ben senin kavga ettiğini pek bilmezdim, Walter.”

“Daha önce hiç etmedim ve son dakikaya kadar da etmek istemedim ama kavga ederken, bunun hoşuma gittiğini fark ettim,” dedi durumunu net bir şekilde ifade etmekte kararlı olan Walter.

Rahip John’un gözleri parladı.

“Başta biraz korkmuş muydun?”

“Hem de nasıl,” dedi Walter dürüstçe. “Ama artık korkmayacağım efendim. Zira bir şeylerden korkmak, o şeylerin kendisinden bile daha kötü bir his. Yarın babamdan beni Lowbridge’deki dişçiye götürüp dişimi çektirmesini isteyeceğim.”

“Yine haklısın. *Korku, beterdir acıdan*… Bu sözü kim yazmış, biliyor musun Walter? Shakespeare. Bu dahi adamın bilmediği duygu yok mu? Sanki insan yüreğindeki her hissi biliyor. Eve gittiğinde annene, seninle gurur duyduğumu söyle.”

Walter annesine bunu söylemedi ama kalan her şeyi anlattı. Annesi de ona hem kendisini hem de Faith’i savunduğu için çok sevindiğini söyleyerek yaralarını temizledi ve ağrıyan başını kolonyayla ovdu.

“Bütün anneler senin kadar iyi mi?” diye sordu Walter annesine sarılarak. “Sen savunulmaya değer birisin.”

Anne aşağıya indiğinde oturma odasında olan Bayan Cornelia ile Susan hikâyeyi keyifle dinlediler. Özellikle Susan çok memnun olmuştu.

“Çok iyi dövüştüğünü duyduğuma çok sevindim, sevgili Bayan Blythe. Böylece belki o şiir saçmalığını da bırakır. Ayrıca o Dan Reese denen küçük yılana asla ama asla dayanamıyorum. Şömine yanına oturmaz mısınız, Bayan Marshall Elliott? Bu kasım akşamları çok serin oluyor.”

“Teşekkür ederim, Susan ama üşümüyorum. Buraya gelmeden evvel rahip evine uğradım. Orada bayağı ısındım. Gerçi başka yerde şömine yanmadığı için mutfağa gitmek zorunda kaldım. Mutfak sanki kepçeyle karıştırılmış gibiydi, inanın bana. Bay Meredith evde değildi. Nerede olduğunu öğrenemedim ama Westlere gitmiş olduğunu tahmin ediyorum. Biliyor musun, sevgili Anne, insanlar onun oraya sık sık Rosemary’yi görmek için gittiğini konuşmaya başladılar.”

“Rosemary ile evlenmesi ne güzel olur,” dedi şömineye odun atan Anne. “O şimdiye dek tanıdığım en keyifli kadınlardan biri… Kesinlikle Joseph soyundan geliyor.”

“Evet, ama o bir Episkopal,” dedi Bayan Cornelia şüpheyle. “Tabii bu Metodist olmasından çok daha iyi ama bence Bay Meredith kendi mezhebinden çok daha iyi bir kadın bulabilir. Gerçi aradığını sanmıyorum. Daha bir ay önce ona, ‘Tekrar evlenmeksiniz, Bay Meredith,’ dedim. Sanki çok garip bir öneride bulunmuşum gibi bana dehşetle bakıp, ‘Benim karım mezarda, Bayan Elliott,’ diye her zamanki nezaketiyle cevap verdi. Ben de ona, ‘Herhalde öyle, yoksa size ikinci kez evlenin demezdim,’ dedim. Bunun üzerine bana daha da şaşkın gözlerle baktı. O yüzden şu Rosemary hikâyesinden pek emin değilim. Eğer bekâr bir rahip, bekâr bir kadının yaşadığı eve iki kere giderse dedikodu başlatırlar.”

“Bunu söylemek bana düşmez ama sanırım Bay Meredith ikinci kez evlenmeye teşebbüs edemeyecek kadar utangaç biri,” dedi Susan ciddiyetle.

“Hiç de utangaç değil, inan bana. Biraz dalgın ve dikkatsiz, evet. Ama utangaç değil. Ve o hayalperestliğine rağmen kendisi hakkında hayli bilinçli. Yani uyanıkken bir kadına evlilik teklif edebilecek biri. Tek sorun kalbini de ilk eşiyle birlikte gömdüğünü sanması ve bir daha hiç kimseyi onun kadar sevemeyeceğine inanması. Rosemary West’ten hoşlanıyor da olabilir, hoşlanmıyor da. Eğer hoşlanıyorsa biz de elimizden geleni yapmalıyız. O çok tatlı bir kız, hem de iyi bir ev hanımı. Üstelik o ihmal edilmiş, zavallı çocuklara da çok iyi annelik eder. Benim büyükannem de bir Episkopal idi,” diye bitirdi sözünü Bayan Cornelia.

MARY KÖTÜ HABERLER GETİRİYOR

BÖLÜM 18

Bayan Elliott'ın bir iş için Ingleside'a gönderdiği ve cumartesi tüm öğleden sonrayı Nan ve Di ile geçirecek olan Mary Vance neşeyle Gökkuşağı Vadisi'ne gitti. Nan, Di, Faith ve Una ile rahip evinin oradaki korudan çam sakızı toplamış, şimdi de dördü birden dere kenarındaki devrik bir çam ağacına oturmuş, sakız çiğniyorlardı. Ingleside'da ikizlerin sakız çiğnemesine Gökkuşağı Vadisi dışında başka herhangi bir yerde izin verilmiyordu. Bu tip görgü kurallarından muaf olan Faith ile Una canlarının istediği yerde sakız çiğneyebilirdi. Evde, dışarıda ya da Glen'in sokaklarında bile. Hatta Faith bir keresinde kilisede sakız çiğnemiş ama bu durumun tuhaflığını sezen Jerry onu ağabeyi olarak iyice azarlayıp bir daha asla bunu yapmamasını söylemişti.

"O kadar açtım ki canım bir şeyler çiğnemek istedi," diye itiraz etti Faith. "Kahvaltının ne kadar berbat olduğunu sen de biliyorsun, Jerry Meredith. O yulaf lapasını yiyemedim, midem kazınmaya başladı. Sakızın çok faydası dokundu… Hem çok da sesli çiğnemedim. Ne gürültü yaptım ne de balon patlattım."

"Yine de kilisede sakız çiğnememeksin," dedi Jerry ısrarla. "Sakın bir daha görmeyeyim."

"Ama sen de geçen haftaki dua toplantısında çiğnedin," diye haykırdı Faith.

"O farklı," dedi Jerry bilgiç bir tavırla. "Dua toplantısı pazar günleri yapılmıyor. Hem ben en arkada, karanlıkta kalan bir sırada oturduğum için kimse beni görmedi. Oysa sen en önde, herkesin seni görebileceği bir yerde oturuyordun. Ayrıca ben son duada sakızımı çıkartıp senin kilisede oturduğun sıranın arkasına yapıştırdım. Eve dönünce de aklımdan çıkıp gitti. Ertesi sabah gittiğimde sakız yerinde yoktu. Sanırım Rod Warren aşırdı. Naneli sakızdı."

Mary Vance başı dik bir şekilde vadiye doğru indi. Başındaki yeni, mavi kadife kepin üzerinde kıpkırmızı bir rozet vardı. Ayrıca denizci mavisi bir kaban ve sincap kürkünden yapılmış eldivenler takmıştı. Yeni giysileri

içinde hâlinden epey memnun, kendinden çok emindi. Saçları çok güzel ve parlak görünüyordu. Yüzü dolgunlaşmıştı. Yanakları pespembe, gözlerinin beyazı ışıl ışıldı. Meredithlerin ahırda buldukları, o evden kaçmış, zavallı kıza hiç benzemiyordu. Una onu görünce kıskanmamaya çalıştı. Mary başında yeni kadife kepiyle karşılarındaydı, oysa Faith ile kendisi bu kış da yine o eski püskü şeyleri giymek zorundaydılar. Mary bir keresinde onlara rahiplerin hep az para kazandığını söylemiş ve ay sonunu zor getirdiklerinden söz etmişti. O günden beri Faith ile Una babalarından yeni bir şey istemez oldular. Üzerlerindeki giysiler eski bile olsa, eğer giyilebilecek gibiyse idare ediyorlardı. Zaten bunu çok da umursamıyorlardı ama Mary Vance'in bu yeni tarzını, hele de kızın hava atışını görünce biraz kıskandılar. Sincap kürkü gerçekten de son zamanlarda çok modaydı. Una da Faith de daha önce hiç kürk eldiven giymemişti. Delik deşik eldivenleri olmasına bile şükrediyorlardı. Martha teyze delikleri göremediği için onaramıyor, Una ise onaracağım derken daha beter hale getiriyordu. O yüzden Mary'yi pek neşeli karşılamadılar. Ama zaten çok hassas biri olmayan Mary bunu ya fark etmedi ya da önemsemedi. Çam ağacının üzerine yavaşça oturup, kürk eldivenlerini bir dalın üzerine koydu. Una kürkün kırmızı saten şeritlerle süslü olduğunu ve iki ucundaki kırmızı püsküllleri fark etti. Sonra da kendi morarmış, nasırlı, minik ellerine bakıp acaba bir gün kendisi de ellerini bir kürk eldivenin içine sokabilecek mi diye merak etti.

"Bana da verin," dedi Mary. Nan, Di ve Faith ceplerindeki sakızları çıkartıp kıza uzattılar. Una hiç kıpırdamadı. Eski, küçük ceketinin cebinde kocaman, dört tane güzel sakız vardı ama birini bile Mary Vance'e vermeyecekti. Mary sakızını kendi toplayıp çiğneyebilirdi! Sincap kürkünden eldiveni olanlar dünyadaki her şeyin önlerine serilmesini beklememeliydi.

"Harika bir gün, değil mi?" dedi Mary bacaklarını sallayarak. Belki de bunu çok şık desenleri olan yeni botlarını göstermek için yapıyordu. Una hemen bacaklarını kıvırdı. Zira botlarından birinde kocaman bir delik vardı ve bağcıkları da çok karışmıştı. Ama bunlar onun en iyi botlarıydı. Ah, şu Mary Vance yok mu… Neden onu o eski ahırda bırakıp gitmemişlerdi ki!

Aslında Una, Ingleside çocuklarının Faith ile kendisinden daha iyi giyinmelerini asla umursamazdı. Onlar zaten o çocukların kendi asaletlerine uygun, kendi güzel giysileriydi ve böyle giyindikleri için kesinlikle hava atmazlar, nasıl giyindiklerini pek önemsemezlerdi. Yanlarındaki diğer

insanları gücenmiş hissettirmezlerdi. Ama Mary Vance böyle şık giyinince resmen havaya girmiş ve herkesin giysilerini fark etmesini ister gibi davranmaya başlamıştı. Aralık ayının parlak güneşinin altında oturan Una üzerindeki kıyafetlerin maalesef farkındaydı; rengi solsa da yine de sahip olduğu en iyi şapkasının, üç kıştır giydiği daralmış ceketinin, eteğindeki ve botlarındaki deliklerin, incecik olan ve hatta üzerine küçük gelen zavallı iç çamaşırlarının bile. Ama tabii Mary misafirliğe gelmişti, Una öyle değildi. Gerçi misafirliğe gitse bile üzerine giyecek, bunlardan daha iyi başka giysisi yoktu.

"Bu harika bir sakızmış. Bakın nasıl patlatacağım. Four Winds'te hiç sakızlı çam ağacı yok," dedi Mary. "Bazen canım çok sakız çekiyor. Bayan Elliott görse sakız çiğnememe izin vermez. Hanımefendilere yakışmadığını söylüyor. Bu hanımefendilik işi kafamı çok karıştırıyor doğrusu. Kurallarına bir türlü alışamıyorum. Una senin neyin var? Dilini mi yuttun?"

Gözlerini o sincap kürkünden bir türlü ayıramayan Una, "Hayır," dedi. Mary eğilip kürkü daldan aldı ve kızın ellerinin üzerine koydu.

"Ellerini sok da biraz ısınsın," dedi. "Mosmor olmuşlar. Bu sakız naneli mi? Bayan Elliott bunları bana geçen hafta doğum günü hediyesi olarak verdi. Noel'de de yaka alacakmış. Bay Elliott'a söylerken duydum."

"Bayan Elliott sana çok iyi davranıyor," dedi Faith.

"Emin ol öyle. Ama ben de ona çok iyi davranıyorum," dedi Mary. "İşlerini kolaylaştırmak için köle gibi çalışıyor ve her şeyi istediği gibi yapıyorum. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Hiç kimse onunla benim kadar iyi geçinemiyor. O çok titiz biri, ben de öyle olduğum için aramız gayet iyi."

"Sana seni asla dövmez demiştim."

"Demiştin, evet. Bana elini bile sürmedi ama ben de ona hiç yalan söylemedim. Gerçi bazen o sert diliyle beni bir güzel azarlıyor ama sözleri su gibi üzerimden akıp gidiyor. Una, neden eldivenlerini takmıyorsun?"

Una eldivenleri dala geri asmıştı.

"Ellerim üşümüyor, teşekkür ederim," dedi sertçe.

"Sen öyle diyorsan sorun yok. İhtiyar Alec kiliseye geri döndü ama sebebini bilen yok. Fakat herkes Norman Douglas'ı geri getirenin Faith olduğunu söylüyor. Yardımcısı herkese eve gidip adamı azarladığını anlatıyor. Bunu gerçekten yaptın mı?"

Rahatsız olan Faith, "Evine gidip ondan kiliseye gelmesini rica ettim."

“Vay canına!” dedi Mary hayranlıkla. “Ben olsam buna asla cesaret edemezdim doğrusu. Bayan Wilson ikinizin bayağı tartıştığınızı ama senin üste çıktığını ve adamın seni yiyecekmiş gibi sinirlendiğini anlatıyor. Baban yarın vaaz verecek mi?”

“Hayır, Charlottetown’daki Bay Perry ile yer değiştirdi. Babam sabah kasabaya gitti, Bay Perry de bu gece gelecek.”

“Bir şeyler olduğunu anlamıştım zaten ama ihtiyar Martha yemek konusunda beni endişelendiriyor. O horozu boş yere öldürmediğini tahmin etmiştim.”

“Ne horozu? Sen ne demek istiyorsun?” diye haykırdı bembeyaz olan Faith.

“Hangi horoz olduğunu bilmiyorum. Görmedim. Bayan Elliott’ın gönderdiği tereyağını ona verirken yarınki yemek için ahırda horoz kestiğini söyledi.”

Faith hızla ağaçtan atladı.

“Bu Adam olmalı… Bizim başka horozumuz yok. Adam’ı öldürmüş.”

“Hayır, hemen telaşlanma. Martha, Glen’deki kasapta bu hafta et olmadığı için bir şeyler yapmak zorunda olduğunu ve tavukların öylece yattığını söyledi.”

“Eğer Adam’ı öldürdüyse…” diye tepeye doğru koşmaya başladı Faith.

Mary omuz silkti.

“Birazdan delirecek. Adam’ı çok severdi. Gerçi o ihtiyar hayvanı çoktan kesip yemeleri gerekirdi… Şimdi derisi kayış gibi olmuştur. Yine de Martha’nın yerinde olmak istemezdim. Faith çok sinirlendi, Una. Peşinden gidip onu sakinleştirsen iyi olur.”

Faith diğer kızlarla birlikte birkaç adım gerideyken Una aniden arkasını dönüp koşarak Mary’nin yanına gitti.

“Al sana biraz sakız, Mary,” dedi hafif sitemli bir ses tonuyla ve cebindeki bütün sakızları kıza verdi. “Çok güzel kürk eldivenlerinin olmasına da sevindim.”

“Teşekkürler,” dedi Mary şaşırarak. Una gittikten sonra Blythe kızlarına, “Ne tuhaf bir ufaklık değil mi? Ama güzel bir yüreği olduğunu hep söylemişimdir.”

ZAVALLI ADAM

BÖLÜM 19

Una eve vardığında Faith'i yüzükoyun yatağına uzanmış halde buldu. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Martha teyze Adam'ı öldürmüştü. Faith üzgün üzgün yatağında uzanırken zavallı horoz da koca bir tabakta parça parça servis edilmeyi bekliyordu. Martha teyze kızın öfkesini ve üzüntüsünü umursamamıştı bile.

"O yabancı rahibe iyi bir yiyecek ikram etmemiz gerekiyordu," demişti Martha teyze. "İhtiyar bir horoz uğruna bu kadar karmaşa çıkaracak yaşı geçtin. Zaten bir gün kesileceğini sen de biliyordun."

"Babam eve gelince ona ne yaptığını anlatacağım," diyerek ağlamıştı Faith.

"Sakın zavallı babanı böylesi fuzuli meselelerle rahatsız etme. Yeterince derdi var zaten. Hem bu evde benim sözüm geçer."

"O horoz benimdi ama… Onu bana Bayan Johnson vermişti. Ona dokunmaya hakkın yoktu," diye bağırmıştı Faith.

"Bana bağırma. Horoz öldü, konu kapandı. Evimize gelen yabancı bir rahibin önüne kuru et koyacak değildim herhalde. Bu saçları değirmende ağartmadım ben."

Faith o gece odasından çıkmamaya, yemek yememeye ve ertesi gün kiliseye gitmemeye karar vermişti. Fakat yemek vakti geldiğinde ağlamaktan şişmiş gözleriyle, suratını asarak masaya oturdu.

Rahip James Perry, al yanaklı, kır bıyıklı, gür kaşlı ve kel bir adamdı. Üzerinde şık ve temiz bir kıyafet vardı. Yine de yakışıklı biri değildi. Üstelik oldukça yorgun görünüyordu. Her ne kadar melek Mikail'i andırsa ve onun gibi konuşsa da Faith ondan hiç hoşlanmadı. Rahibi tepeden tırnağa süzerken adam o beyaz, tombul elleriyle Adam'ı iştahla kesiyor, bir yandan da tombul parmaklarındaki güzel, elmas yüzüğü göstermeye çalışıyordu. Bu performansı esnasında bazı komik imalarda da bulundu. Jerry ile Carl kıkırdadılar, hatta Una bile birazcık gülümsedi ama bunu nezaketen yaptı. Faith ise suratını asmaya devam etti. Rahip James kızın davranışlarını biraz saygısız buldu. Jerry'ye bir şeyler söylerken, Faith kaba

bir şekilde araya girdi. Nihayetinde Rahip James kıza bakıp gür kaşlarını çattı.

“Küçük kızlar büyüklerin sözünü kesmez,” dedi. “Ayrıca kendilerinden daha bilge olan kişilerle de tartışmazlar.”

Bu Faith’i daha da çok sinirlendirdi. Sanki Ingleside’daki o tombul Rilla Blythe’dan daha büyük değilmiş gibi, adam ona ‘küçük kız demişti! Buna katlanamazdı. İğrenç adam nasıl da yemek yiyordu! Zavallı Adam’ın kemiklerinde bile et bırakmadı. Faith de Una da yemeğe hiç dokunmadılar ve tabaklarındakini yamyamlar gibi yiyip bitiren kardeşlerini şaşkınlıkla izlediler. Faith, eğer yemek biraz daha sürerse Bay Perry’nin parlak kel kafasına bir şeyler fırlatacak gibiydi. Neyse ki Bay Perry o müthiş çiğneme kabiliyetine rağmen, Martha teyzenin lastik kadar sert elmalı turtasını yiyemedi ve Tanrı’nın verdiği nimetler için ettiği uzun sofra duasının ardından yemek faslı sona erdi.

Bu sırada Faith asi bir ifadeyle kendi kendine, “Tanrı’nın Adam’ı yiyip bitirmenle hiçbir ilgisi yok,” dedi.

Sofradan kalkan oğlanlar oyun oynamak için dışarıya çıkarlarken Una da Martha teyzeye yardım etmek için mutfağa gitti. Gerçi o huysuz ihtiyar mutfakta asla işine karışılmasını istemediği için kıza pek yüz vermedi. Faith de şömine ateşinin yandığı huzurlu çalışma odasına geçti. Böylece öğleden sonra odasında biraz kestireceğini söyleyen o korkunç Bay Penyelen kaçabilirdi. Eline bir kitap alıp köşeye çekildiği sırada adam odaya girdi ve şöminenin önünde durup yadırgar bakışlarla odayı seyretti.

“Babanın kitapları darmadağınık evladım,” dedi sertçe.

Köşesinde iyice büzülen Faith adama cevap vermedi. Bu… Bu yaratıkla konuşmayacaktı.

“Kitapları düzenlemen gerekir,” diye devam etti şık saatinin zinciriyle oynayıp patronluk taslar gibi kıza sırıtan Bay Perry. “Bu tarz ev işlerini yapacak kadar büyüksün. Benim kızım daha on yaşında ama şimdiden harika bir ev hanımı oldu. Annesine çok yardımcı oluyor. Onun işlerini kolaylaştırıyor. Kendisi çok tatlı bir kızdır. Keşke onunla tanışma ayrıcalığına sahip olabilseydin. Sana pek çok konuda yardımcı olurdu. Tabii sen bir annenin şefkatinden ve bakımından yoksunsun. Bu çok üzücü bir durum. Babanla bu konuda pek çok kez konuşup görevlerini yerine getirmesini söyledim ama değişen bir şey olmadı. Umarım geç olmadan sorumluluklarının farkına varır. Bu sırada sen de bir annenin görevlerini

üstlenmelisin tabii. Hem erkek kardeşlerinin hem kız kardeşinin üzerinde büyük bir etkin olabilir. Onlara annelik edersin. Fakat ne yazık ki sen bunları düşünemeyecek kadar kaybolmuşsun. Sevgili çocuğum, onların hatırına izin ver de sana yol göstereyim."

Bay Perry'nin yağ gibi kayan sesi odada çınlamaya devam etti. Karşısındaki kişiye patronluk taslamak tam onun sergileyeceği bir davranıştı. Karşısındakini önemsemiyor, durmadan konuşuyordu. Şömine önünde korkuluk gibi dikiliyor ve kelimeler ağzından peş peşe dökülüyordu. Ama Faith adamı dinlemedi. Sadece uzun siyah ceketine ve gittikçe parlayan kahverengi gözlerine bakıyordu. Bay Perry ateşe fazla yaklaşmıştı. Ceketin eteği tutuşmuş, duman yükselmeye başlamıştı. Adam ise konuşmaya devam ediyordu. Duman gitgide arttı. Kendini daha fazla tutamayan Faith kıkırdamaya başladı.

Duraksayan Bay Perry bu tavır karşısında çok öfkelendi. Sonra, bir anda odaya dolan dumanı fark etti. Şömineye doğru döndü ama yanan bir şey göremedi. Sonra elleriyle ceketinin eteğine vurup öne doğru çekmeye çalıştı. Yeni takım elbisesinin eteğinde koca bir delik vardı. Rahibin bu halini gören Faith kahkahayı bastı.

"Ceketimin eteğinin yandığını gördün mü?" diye öfkeyle sordu adam.

"Evet, efendim," dedi Faith sakin bir sesle.

"Neden beni uyarmadın peki?" diye sordu kıza dik dik bakarak.

"Bana söz kesmenin kaba bir davranış olduğunu söylemiştiniz çünkü," dedi Faith hiç istifini bozmadan.

"Eğer… Eğer baban olsaydım sana hayatın boyunca unutamayacağın bir dayak atardım," dedi öfkeli rahip ve hızla çalışma odasından çıktı. Bay Meredith'in en iyi ikinci ceketi adama uymayınca, akşam kiliseye yanmış, delikli bir ceketle gitti. Kürsüye doğru yürürken her zamanki gururlu hâlinden eser yoktu. Bir daha asla Bay Meredith ile yer değiştirmeyecekti, ertesi sabah istasyonda karşılaştıklarında bunu ona da söyledi. Bu olaydan sonra Faith, zavallı uğruna Adam'ın feda edildiği bu adam konusunda içine su serpildiğini hissetti. Ne de olsa Adam'ın intikamı alınmıştı.

FAITH BİR ARKADAŞ EDİNİYOR

BÖLÜM 20

Ertesi gün Faith için okulda zor bir gün oldu. Mary Vance herkese horozun hikâyesini anlatmış ve Blythelar dışında tüm öğrenciler bunun çok komik olduğunu düşünmüşlerdi. Kızlar kıkırdayarak Faith'e bunun çok kötü bir durum olduğunu söylerken, oğlanlar da onu kızdıran alaylı notlar yazıyordu. Zavallı Faith o gün eve çok üzgün ve öfkeli döndü.

"Bayan Blythe ile biraz yürüyüş yapmak için Ingleside'a gidiyorum," diye hıçkırdı. "O, herkesin yaptığı gibi benimle alay etmez. Kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlayacak biriyle konuşmaya ihtiyacım var."

Evden bir hışımla çıkıp Gökkuşağı Vadisi'ne doğru koşmaya başladı. Gökkuşağı Vadisi sihirli bir havaya bürünmüştü: Önceki gece ince ince kar yağdığı için köknar ağaçları üzerlerine sanki pudra şekeri serpilmiş gibi görünüyordu; gül pembesi günbatımı ise öpücük kondurmak isteyen bir sevgili gibi dünyanın üzerine eğilmekteydi; böylesi bir günbatımında köknarların ardındaki tepeleri kaplayan çıplak ağaçlar da mor gölgeleri andırıyordu. Şüphesiz ki o kış, dünyadaki en efsunlu ve ihtişamlı yer Gökkuşağı Vadisi idi. Yine de bu masal âlemi o an yüreği kederle dolu olan Faith'e dokunamıyordu.

Faith nehre vardığında yıkılmış çam ağacının üzerinde oturan Rosemary West ile karşılaştı. Kadın Ingleside'daki çocuklara müzik dersi vermişti. Ders bittikten sonra eve doğru yola koyulmuş fakat Gökkuşağı Vadisi'ndeki manzarayı seyretmek için burada biraz soluklanmaya karar vermişti. Yüzündeki ifadeden güzel şeyler düşündüğü belliydi. Belki de Aşık Ağaçların üzerinde hafifçe çalan zillerin güzel melodisini düşünüyordu. Ya da neredeyse her pazartesi rüzgârlı tepedeki evi ziyarete gelen John Meredith'i.

Rosemary'nin bu huzurlu, hülyalı hali, Faith Meredith'in kederli varlığı ile bozuldu. Bayan West'i görünce kız aniden durdu. Kadını çok iyi tanımıyordu, sadece ara sıra karşılaştıklarında sohbet ederlerdi. Yine de Faith, Bayan Blythe dışında kimseyi görmek istemiyordu. Gözleri ve burnu

ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Bir yabancının onu böyle zayıf görmesinden hoşlanmazdı.

Zoraki bir şekilde, "İyi akşamlar, Bayan West," dedi.

"Neyin var, Faith?" diye kibarca sordu Rosemary.

"Hiçbir şey," diye kısa kesti Faith.

"Ah!" diye gülümsedi Rosemary. "Yani yabancılara anlatacak bir şey yok demek istiyorsun, değil mi?"

Faith ani bir ilgiyle kadının yüzüne baktı. Karşısında her şeyi anlayan birisi duruyordu. Üstelik ne kadar da güzeldi! O güzel şapkasının altındaki saçları sapsarıydı! Kadife kabanının yakaları arasından görünen yanakları ne kadar da pembeydi! Gözleri ne kadar mavi ve şefkat doluydu! Faith, Bayan West'in çok iyi bir arkadaş olabileceğini hissetti… Yabancı biri değildi, arkadaşıydı!

"Ben… Ben olanları Bayan Blythe'a anlatmaya gidiyordum," dedi. "O bizi daima anlar ve bizimle dalga geçmez. Ben sorunlarımı hep onunla konuşurum. Bana çok yardımcı oluyor."

"Canım kızım, Bayan Blythe evde değil ne yazık ki," dedi Bayan West içten bir tavırla. "Bugün Avonlea'ye gitti ve hafta sonuna kadar da dönmeyecek."

Faith'in dudakları titremeye başladı.

"O zaman ben de eve döneyim bari," dedi çaresizce.

"Dön… Tabii eğer kendini benimle konuşacak kadar rahat hissetmiyorsan," dedi Rosemary kibarca. "Dertlerini paylaşmak insana iyi gelir. Bunu çok iyi bilirim. Bayan Blythe kadar anlayışlı olabileceğimden emin değilim ama seninle dalga geçmeyeceğime söz veririm."

"Belki suratıma söylemezsiniz," diye tereddüt etti Faith. "Ama içinizden bana gülersiniz."

"Hayır, içimden de gülmem. Neden güleyim? Belli ki bir şey seni incitmiş… İnsanları inciten konu her ne olursa olsun ben onlarla dalga geçmem. O yüzden eğer bana seni inciten şeyin ne olduğunu anlatırsan seni seve seve dinlerim. Ama anlatmak istemezsen de sorun değil tatlım."

Faith bir kez daha kadının gözlerine hevesle ve uzun uzun baktı. Çok ciddi görünüyorlardı… Gülecekmiş gibi değillerdi. Hem de hiç. Hafif bir iç çekerek yeni arkadaşının yanına oturdu ve ona, Adam ve onun zavallı kaderinden söz etti.

Rosemary ne güldü ne de içinden gülmek geldi. Onu anlıyor ve hak veriyordu. Evet, Bayan Blythe kadar iyi bir dinleyici idi ya da… Neredeyse onun kadar iyi sayılırdı.

"Bay Perry rahip ama onun yerine kasap olmalıymış," dedi Faith kederle. "Bir şeyleri kesip biçmeye bayılıyor. Zavallı Adam'ı parçalara ayırmak çok hoşuna gitti. Sanki o sıradan bir horozmuş gibi etlerini lime lime etti."

"Aramızda kalsın, Faith ama ben de Bay Perry'den pek hoşlanmıyorum," dedi Rosemary gülerek ama tabii Faith kadının Adam'a değil, Bay Perry'ye güldüğünün farkındaydı. "Onu hiçbir zaman sevmedim. Eskiden Glen'deki okulda sınıf arkadaşıydık. O zaman bile uyuz biriydi. Ah, biz kızlar el ele tutuşup oyun oynarken onun o tombul eline dokunmak bile istemezdik. Fakat şunu da unutmayalım… Bay Perry, Adam'ın senin horozun olduğunu bilmiyordu. Onun sıradan bir horoz olduğunu sanıyordu. Canımız çok yansa da her zaman âdil olmalıyız."

"Sanırım öyle," diye itiraf etti Faith. "Fakat neden herkes Adam'ı bu kadar çok sevmemi gülünç buluyor, Bayan West? Eğer o korkunç bir ihtiyar kedi olsa kimse bunu garipsemezdi. Lottie Warren'ın kedisinin bacakları kesildiği zaman herkes onun için çok üzülmüştü. Kız iki gün boyunca ağladı ve Dan Reese dahil okulda kimse ona gülmedi. Bütün arkadaşları cenazeye gidip kediyi gömmesine yardım ettiler… Ama minik patilerini bulamadıkları için kediyi bir bütün olarak gömemediler. Elbette, bu korkunç bir olaydı. Ama bence bir insanın evcil hayvanının yenilip yutulduğunu görmesi de aynı derecede korkunç. Buna rağmen herkes bana gülüyor."

"Sanırım 'horoz' kelimesi kulağa gülünç geliyor," dedi Rosemary üzülerek. "O ismin gülünç bir tınısı var. Bak, mesela 'civciv' daha farklı. Bir civcivi sevdiğini söylemek kulağa o kadar gülünç gelmiyor."

"Adam da küçükken çok tatlı bir civcivdi, Bayan West. Küçük bir altın top gibiydi. Yanıma koşup elimi gagalardı. Büyüyünce de çok yakışıklı oldu… Kıvrımlı, güzel ve kır kuyruklu bir horozdu. Gerçi Mary Vance kuyruğunun kısa olduğunu söylerdi ama bence değildi. İsmini bilir, ne zaman seslensem hemen yanıma gelirdi… Çok akıllı bir horozdu. Martha teyze onu kesmemeliydi. O benim horozumdu. Bu hiç âdil değil, öyle değil mi, Bayan West?"

"Hayır, değil," dedi kadın kararlı bir tavırla. "Hem de hiç âdil değil. Küçükken benim de bir evcil hayvanım vardı. Çok güzeldi… Rengi altın sarısı ve kahverengi karışımıydı. Bir de benekliydi. Onu hiçbir evcil

hayvanı sevmediğim kadar çok severdim. Öldürülmedi… Ama yaşlılıktan öldü. Annem onu öldürmezdi çünkü o benim evcil hayvanımdı.”

“Benim annem de sağ olsaydı Adam’ın öldürülmesine asla izin vermezdi,” dedi Faith. “Eğer babam evde olsaydı o da bunu izin vermezdi. Bundan eminim, Bayan West.”

“Ben de öyle,” dedi Rosemary. Bunu söylerken yanakları hafifçe kızardı. Biraz utanmış gibiydi ama Faith hiçbir şey söylemedi.

“Bay Perry’ye ceketinin eteğinin yandığını söylemeyerek kötü bir şey mi yapmış oldum?” diye endişeyle sordu.

“Ah, hem de nasıl,” diye cevap verdi Rosemary dans eden gözlerle. “Ama ben de benzerini yapardım, Faith. Eteğinin tutuştuğunu ona söylemez ve bunu yaptığım için de zerre kadar pişmanlık duymazdım sanırım.”

“Una, bir rahip olduğu için ona söylemem gerektiğini söyledi.”

“Canım, eğer bir rahip beyefendi gibi davranmayı bilmiyorsa biz de onun ceketine saygı göstermek zorunda değiliz. İnan bana orada olup Jimmy Perry’nin ceketinin tutuştuğunu izlemeyi çok isterdim. Çok eğlenceli olmalı.”

Bunun üzerine ikisi de güldüler ama Faith kahkahasını acı bir iç çekişle noktaladı.

“Her neyse, Adam öldü ve ben bir daha hiçbir şeyi sevmeyeceğim.”

“Böyle şeyler söyleme. Sevgisiz hayat olmaz. Biz ne kadar çok seversek hayat da o kadar zenginleşir… Sevdiğimiz şey ister tüylü bir yaratık ister minik evcil bir hayvan olsun. Kanaryan olsun ister miydin, Faith? Minik, altın sarısı bir kanarya… Eğer istersen sana bir tane veririm. Bizde iki tane var.”

“Ah, çok isterim,” diye haykırdı Faith. “Kuşlara bayılırım. Ama… Martha teyzenin kedisi onu yer mi? İnsanın evcil hayvanlarının yenmesi çok trajik bir şey. Buna ikinci kez katlanabileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Eğer kafesi yeterince yükseğe asarsan kedinin ona zarar verebileceğini sanmam. Ona nasıl bakacağını sana anlatır ve Ingleside’a bir dahaki gelişimde getiririm.”

O sırada Rosemary içinden, *Bunu yaparsam Glen halkının ağzına bir dedikodu daha vermiş olacağım ama umurumda bile değil. Bu minik yüreği rahatlatmak için ne gerekiyorsa yaparım*, diye geçirdi.

Faith çok rahatladı. Samimiyet ve anlayış oldukça değerli hislerdi. Alacakaranlık yavaşça karlı vadiyi kaplayana ve meyve bahçesinin üzerinde

kocaman bir akşam yıldızı yükselene dek, Bayan West ile o yıkılmış çam ağacının üzerinde oturdular. Faith kadına geçmişinden, hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeylerden, evdeki yaşamlarından, okuldaki iniş çıkışlarından söz etti. Sonunda sıkı birer dost olarak ayrıldılar.

O akşam yemekte, Bay Meredith her zamanki gibi hayal dünyasında kaybolmuştu. Fakat telaffuz edilen bir isim dikkatini çekti ve adamı gerçek dünyaya geri getirdi. Faith, Una'ya Rosemary ile karşılaşmasını anlatıyordu.

"O çok tatlı biri bence," dedi Faith. "Bayan Blythe kadar tatlı ama ondan daha farklı biri. Ona sarılmak istedim. Gerçi o bana sarıldı… Kadife gibi, yumuşacık bir kucaklaması vardı. Üstelik bana canım' dedi. Heyecandan içim ürperdi. Onun için pek çok güzel şey söyleyebilirim."

"Demek Bayan West'i sevdin, Faith?" diye garip bir tavırla sordu Bay Meredith.

"Çok sevdim," diye haykırdı Faith.

"Ya…" dedi Bay Meredith. "Ya…"

İMKANSIZ SÖZCÜK

BÖLÜM 21

John Meredith berrak kış gecesinde Gökkuşağı Vadisi'ne doğru hülyalı bir şekilde yürüyordu. Tepeler görkemle ışıldıyor, ayışığının altındaki bu karla kaplı manzara muhteşem görünüyordu. Vadideki her köknar ağacı ayaz eşliğinde, kendine özgü, yabani şarkısını söylüyordu. Çocuklar Blythe'ınkilerle buz tutmuş gölün üzerinde kaymaya gitmişlerdi. Harika vakit geçiriyorlardı. Neşeli sesleri ve heyecanlı kahkahaları vadide yankılanıp ağaçların arasındaki cücelerin ritimlerine eşlik ediyordu. Sağ taraftaki sevgi ve mutlulukla dolu Ingleside'ın ışıkları davetkâr bir şekilde parlıyor ve karşıdaki meyve bahçesinin üzerine düşüyordu.

Bay Meredith kış gecelerinde, şöminenin başında Doktor Blythe'la birlikte oturup çeşitli konular hakkında konuşmayı severdi. Bu sırada Ingleside'ın meşhur porselen köpekleri de sanki evi korurcasına, şöminenin iki yanındaki yerlerinden onları izlerdi. Fakat bu gece rahip başka bir şey düşündüğü için başını Ingleside'a doğru çevirmedi bile. Batı taraftaki tepenin üstünde Ingleside'dan daha parlak bir yıldız vardı. Bay Meredith, Rosemary West'i görmeye gidiyordu. Ona, ilk karşılaşmalarından itibaren yüreğinde yavaş yavaş tomurcuklanmaya başlayan ve Faith'in kadına duyduğu hayranlıktan söz ettiği akşam tamamen çiçek açan, çok önemli bir şey söyleyecekti.

Rosemary'yi sevdiğini fark etmişti. Elbette Cecilia'yı sevdiği gibi değil. Cecilia ya duyduğu sevgi çok farklıydı. Tekrarı olmayan bir aşk ve romantizmle sevmişti onu. Rosemary güzel, tatlı ve çok ama çok içten bir kadındı. Onun için harika bir arkadaştı. Kadının yanında bir daha hiç olmayacağını düşündüğü kadar mutlu oluyordu. Üstelik Rosemary iyi bir eş ve çocukları için de iyi bir anne olurdu.

Dul olarak geçirdiği onca yılda Bay Meredith, ikinci bir evliliğe dair cemaatinden pek çok şey işitmiş, ona çeşitli imalarla ikinci kez evlenmesi gerektiği anlatılmıştı. Herkes onun bu imaları fark etmediğini düşünse de aslında rahip olarak her şeyin farkındaydı. Yine de yeniden evlenme fikrini benimsememişti. Eğer aklıselim biri olmasaydı John Meredith yardımcı

seçer gibi, hayli ruhsuz ve duygusuz bir gözle, "uygun bir eş" arayabilirdi fakat bunu yapmak onun doğasında yoktu. "Uygun" kelimesinden nasıl da nefret ederdi. Bu kelimeyi duyunca aklına hep James Perry gelirdi. Meslektaşı ona açık açık, "Kendine ve yaşına uygun bir kadın bulmalısın," der dururdu. O an John Meredith'in içinden koşup bulduğu en genç ve en uyumsuz kadına evlilik teklif etmek geçerdi.

Bayan Marshall Elliott ile iyi dostlardı ve rahip onu severdi. Fakat kadın da ona yeniden evlenmesi gerektiğini söylediği zaman, Bay Meredith bir anda özel hayatıyla arasına çekilmiş olan perdenin zorla aralandığını hissetmişti. O günden beri kadından çekinir olmuştu. Gerçi kendisi de "yaşına uygun" ve onunla evlenmeye hazır pek çok aday olduğunu biliyordu. Dikkati çok dağınık olmasına rağmen, Glen St. Mary'de göreve başladığı andan itibaren bunu fark etmişti. Bu kadınların hepsi de iyi, üretken ama sıradandı. Bir iki tanesi dışında hiçbiri ilgisini çekmemişti. John Meredith bunlardan biriyle evlenmektense, kendini asmayı tercih ederdi. Adamın kendine özgü beklentileri vardı. Hiçbir kadından Cecilia'nın boşluğunu doldurmasını isteyemezdi. Ona gösterdiği ilgi ve şefkati başkalarına da gösteremezdi. Peki, bu şartlar altında hayalindeki kadını nasıl bulacaktı?

İşte Rosemary West o sonbahar akşamında hayatına girmişti. Kadının sanki ona eş bir ruhu, tanıdık bir edası vardı. Bu yabancı diyardaki körfezde, birlikte güzel bir yarenliğe koyulmuşlardı. O on dakikalık zaman diliminde Rosemary'yi, Emmelina Drew veya Elizabeth Kirk ya da Amy Agnetta Douglas'ı bir yıldır tanıdığından çok daha fazla tanımıştı. Zaten o kadınlarla yüz yıl bile geçse, onları Rosemary'den daha iyi tanımazdı. Bayan Alec Davis onu çok öfkelendirdiğinde, adam aradığı rahatlığı, anlayışı ve güveni Rosemary'de bulmuştu. O günden sonra da Gökkuşağı Vadisi'nin gölgeli patikalarından geçip sık sık tepedeki eve gider olmuştu. Glen'de dolaşan dedikodular belirsizdi. Adam oraya sadece Rosemary West'i görmek için mi gidiyordu? Westleri ziyarete gelen Yardım Derneği üyesi hanımlara birkaç defa yakalanmıştı. Elizabeth Kirk bunu duyduğunda rahip için beslediği tüm gizli umutları bir kenara kaldırmıştı. Emmeline Drew ise Lowbridgeli bir bekâr gördüğünde bir daha asla çekingen davranmayacağını belirtmişti. Eğer Rosemary West rahibin peşindeyse bu iş olmuş bitmiş sayılırdı. Kadın önünde sonunda rahibi avucunun içine alırdı. Ne de olsa yaşını göstermiyor, çok genç görünüyor ve erkekler onun güzel bir kadın olduğunu düşünüyordu. Hem Westlerin tomarla parası da vardı!

“O kadar dalgın bir adam ki umarım yanlışlıkla Ellen’a evlenme teklif etmez,” dedi Emmeline Drew. Fakat Rosemary’ye herhangi bir kin beslemiyordu. Ne de olsa bekâr bir erkek, dört çocuklu bir duldan çok ama çok daha iyiydi. Emmeline’in gözlerini geçici olarak kör eden tek şey, rahip evinin görkemi olmuştu.

Bay Meredith’in yanından, üç arkadaşıyla birlikte göle doğru giden bir yaramaz geçti. Faith’in uzun saçları rüzgârda dalgalanıyor, kahkahası diğer çocuklarınkini bastırıyordu. John Meredith çocukların arkasından sevgi ve özlemle baktı. Evlatlarının Blythelarla bu kadar iyi anlaşması hoşuna gidiyordu… Bayan Blythe gibi şefkatli, bilge ve neşeli bir kadınla da öyle. Fakat onlardan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Rosemary West’i o eski rahip evine gelin olarak götürdüğünde, o ihtiyaçları da karşılanmış olacaktı.

Kadının değerli ve asil bir yanı vardı.

Cumartesi gecesiydi. Pazar günkü ayine hazırlandığı için Bay Meredith cumartesileri Westleri ziyaret etmezdi. Fakat bu cumartesi gecesi bir istisnaydı. Cumartesi günü Ellen West’in evde olmadığını duymuştu, sonunda Rosemary’yi yalnız yakalayabilecekti. O sonbahar akşamından sonra evlerine her gittiğinde güzel sohbetler etmiş, iyi vakit geçirmiş fakat Rosemary’yi yalnız yakalama şansına asla sahip olamamıştı. Ellen daima yanı başlarındaydı.

Aslında Ellen’ın varlığından rahatsız olmuyordu. Ellen West’i çok seviyordu ve onunla iyi birer dost olmuşlardı. Ellen’ın kuvvetli bir mizah anlayışı vardı ve onunla iyi anlaşıyorlardı. Kadının dünya olaylarına ve politikaya olan ilgisi hoşuna gidiyordu. Glen’de Doktor Blythe da dahil olmak üzere, bu konularla o kadın kadar ilgilenen başka bir erkek daha yoktu.

“Bence insan yaşadığı sürece her şeye ilgi duymalı,” demişti bir keresinde Ellen. “Zira öbür türlüsü bana ölümden farksız geliyor.”

Kadının hoş, boğuk ve gür sesini seviyordu. Güzel anlatılmış hoş bir hikâyeden sonra attığı o kahkahayı da. Ellen ona Gendeki diğer kadınların yaptığı gibi, çocuklarıyla ilgili nasihatler vermezdi. Onu asla dedikodularla boğmazdı. İçinde kötülük ya da kıskançlık yoktu. Her zaman samimiydi. Bayan Cornelia’nın insanları sınıflandırma özelliğini kapan Bay Meredith’e göre, Ellen da Joseph soyundan gelen biriydi. Kısacası harika bir baldızdı. Yine de hiçbir erkek, bir kadına evlenme teklif ederken etrafta, ne kadar harika olursa olsun, başka bir kadının olmasını istemezdi. Fakat Ellen hep etraftaydı. Bay Meredith sürekli kendisiyle konuşsun diye bir ısrarı yoktu.

Rosemary ile de vakit geçirmesine izin verirdi. Hatta pek çok akşamlar kendisini geri çeker, köşedeki sallanan sandalyesine oturup kucağına aldığı kedisini severdi. O sırada Bay Meredith ile Rosemary ya birlikte kitap okur ya konuşur ya da şarkı söylerlerdi. Bazen Ellen'ın varlığını bile unuturlardı. Ama eğer sohbetleri ya da şarkıları, Ellen'ın tabiriyle "çizgiyi aşacak" olursa kadın hemen araya girer ve tüm akşam boyunca Rosemary'yi konuşmanın dışında tutardı. Fakat en korkunç ejderhalar bile iki insanın birbirine bakışmasını ya da gülümsemesini engelleyemezdi. Kısacası rahibin Rosemary ile olan yakınlığı böylece devam etti.

Ama Ellen'ın evde olmadığı bir anı daha önce yakalayamamıştı. Ellen genelde evde olurdu, özellikle kışın. Şömine önünün dünyanın en güzel yeri olduğuna yemin ederdi. Gezip tozmaktan pek hoşlanmazdı. Aslında arkadaş severdi ama onları kendi evinde ağırlamaktan hoşlanırdı. Hatta Bay Meredith bir ara içindekileri söylemek için Rosemary'ye mektup yazmaktan başka çaresi olmadığını bile düşündü fakat Ellen, bir sonraki cumartesi akşamı bir arkadaşının evlilik yıldönümünü kutlamaya gideceğini söyleyince bundan vazgeçti. Arkadaşı sadece ihtiyarları çağırmıştı, o yüzden Rosemary davetli değildi. Bunu duyan Bay Meredith kulaklarını dikip tüm detayları dikkatle dinledi. Siyah, hülyalı gözleri heyecandan ışıl ışıl parladı. Bunu Ellen da Rosemary de fark etmiş ve her ikisi de adamın bir sonraki cumartesi gecesi evlerine uğrayacağını tahmin etmişti.

O gece Bay Meredith evine döndükten sonra, "Tam tahmin ettiğimiz gibi, St. George," dedi Ellen kedisine. Rosemary hiç ses çıkartmadan odasına gitti. "Ona evlenme teklif edecek St. George… Bundan eminim. Ama tam istediği fırsatı yakalamışken reddedilecek. Gerçi Rosemary'nin de onda gözü var, bunun farkındayım ama bana söz verdi ve sözünü tutacak. Aslında bu durum beni üzüyor, St. George. Daha önce kardeşime layık olduğunu düşündüğüm biri olmamıştı. Onun hakkında olumsuz bir düşüncem yok, St. George… Beni tek rahatsız eden şey Almanya'nın Avrupa'nın huzurunu bozacak olduğuna inanmaması. Tek kör noktası bu. Onun dışında gayet iyi bir arkadaş, onu seviyorum. Bir kadın John Meredith gibi bir erkeğe her şeyi anlatabilir çünkü onun kendisini anlayabileceğinden her zaman emindir. Öyle bir adam yakutlardan bile daha kıymetli ve daha nadir bulunur, St. George. Ama Rosemary ile birlikte olamaz ve sanırım bunu öğrendiğinde ikimizi de bir daha görmek istemeyecektir. Onu çok özleyeceğiz, St. George. Hem de çok. Fakat Rosemary bana söz verdi ve sözünü tutup tutmayacağını göreceğiz!"

Ellen'ın yüzü hin bir ifadeye bürünmüşken o sırada üst kattaki Rosemary yüzünü yastığına gömmüş ağlıyordu.

İşte sonunda o gün gelmiş ve Bay Meredith bu güzel hanımefendiyi yalnız yakalayabilmişti. Rosemary özel bir hazırlık yapmamıştı tabii. Aslında bunu çok istemiş ama reddedeceği bir adam için hazırlanmak ona mantıksız gelmişti. O da üzerine koyu renk, düz elbisesini giymişti. Fakat bu elbisenin içinde tıpkı bir kraliçe gibi görünüyordu. Bastırmaya çalıştığı heyecanı yüzünü parlatıyor, iri mavi gözleri her zamankinden daha ışıltılı bakıyordu.

Konuşmanın hemen bitmesini istiyordu. Gerçi bütün gün bu anı beklemişti. John Meredith'in kendisinden fazlasıyla hoşlandığının farkındaydı ama onu ilk aşkını sevdiği gibi sevmediğinden de emindi. Onu reddedince adamın hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu ama tamamen yıkılacağını hiç sanmıyordu. Yine de bunu yapacak olmaktan nefret ediyordu. Aslında en çok da bunu hem adam hem de kendisi için yapacak olmaktan nefret ediyordu. Rosemary bu konuda oldukça dürüsttü. Eğer mümkün olsa John Meredith'i çok ama çok seveceğini biliyordu. Ama reddedilen bir âşığın artık arkadaşı olarak kalmayacağının da farkındaydı ve hayat onsuz bomboş olacaktı. Oysa onunla çok mutlu olabileceğini, adamı da çok mutlu edebileceğini biliyordu. Fakat mutluluğu ile arasında, yıllar evvel Ellen'a verdiği söz duruyordu. Bu söze mahkûmdu. Babası Rosemary henüz üç yaşındayken öldüğü için onun nasıl biri olduğunu hatırlamıyordu. Söylediklerine göre babası ketum biriymiş ve annesinden yaşça büyükmüş. Babalarının vefatından beş yıl sonra on iki yaşındaki ağabeyleri de ölmüştü. Onun ölümünden sonra iki kız, anneleriyle yalnız yaşadı. Ne Glen'deki ne de Lowbridge'teki sosyal hayata fazla dahil oldular. Gerçi gittikleri her yerde Ellen'ın hayat dolu ruhu ve Rosemary'nin güzelliği sayesinde, hep çok iyi karşılandılar. Fakat ikisinin de gençlikleri hayal kırıklıkları ve kederle doluydu. Deniz, Rosemary'nin sevgilisini elinden almış ve ona geri vermemişti. O zamanlar hayli yakışıklı, kızıl saçlı ve dev gibi bir adam olan Norman Douglas ise Ellen ile kavga edip ondan ayrılmıştı.

Martin ve Norman'ın yerini alabilecek başka adaylar çıkmadı. Westlerin gitgide yaşlanan, pişmanlık dolu gözlerinde, hiç kimse bu iki erkeğin yerini tutacak düzeyde değildi. Onlar da kendilerini sürekli hasta olan annelerine adadılar. Üçü de evde kendi işleriyle meşguldü. Kitaplarla, çiçeklerle ve evcil hayvanlarla vakit geçirdiler. Bu şekilde de hayli mutluydular.

Rosemary'nin yirmi beşinci yaş gününde ölen Bayan West'in kaybı onlar için büyük bir acı oldu. İlk başta kendilerini çok yalnız hissettiler. Özellikle Ellen durmadan ağlıyor, uzun uzun yas tutuyordu. Lowbridge'teki ihtiyar doktor Rosemary'ye ablasının uzun süreli bir depresyona girdiğini, hatta daha kötüsünün bile olabileceğini söylemişti.

Bir gün Ellen yine ne konuşuyor ne de yemek yiyordu. O gün Rosemary ablasının yanına gelip diz çöktü.

"Ama Ellen bak yanında ben varım," dedi. "Senin için hiçbir anlamım yok mu? Oysa biz birbirimizi her zaman çok severiz."

Sessizliğini sert bir cevapla bozan Ellen, "Sen her zaman yanımda olmayacaksın," dedi. "Evlenip beni bırakacaksın. O zaman tamamen tek başıma kalacağım. Bunu düşünmeye bile katlanamıyorum… Katlanamıyorum. Ölürüm daha iyi."

"Ben asla evlenmeyeceğim," dedi Rosemary. "Asla, Ellen."

Ellen öne doğru eğilip Rosemary'nin gözlerine dikkatle baktı.

"Bunun için bana söz verir misin?" dedi. "Annemin üzerine söz ver."

Rosemary, ablasının keyfini yerine getirmek için hiç düşünmeden söz verdi. Hem ne fark ederdi ki? Zaten hiç kimseyle evlenmek istemiyordu. Onun aşkı Martin Crawford ile birlikte denizin derinliklerinde kaybolmuştu ve arada aşk olmadan hiç kimseyle evlenemezdi. Bu yüzden hiç korkmadan Ellen'a söz verdi. Birlikte ellerini İncil'in üzerine koyup asla evlenmeyeceklerine ve ölünceye dek birlikte yaşayacaklarına yemin ettiler.

Ellen o günden sonra hızla düzelmeye başladı. Kısa süre içinde eski, neşeli haline kavuştu. On yıl boyunca akıllarından evlilikle ilgili hiçbir şey geçmeden, birlikte mutlu mesut yaşadılar. Sözlerine sadık kaldılar. Ne zaman yolları bir erkekle kesişse Ellen kardeşine verdiği sözü hatırlattı. Fakat o gece Rosemary ile John Meredith birlikte eve gelene dek hiç bu kadar telaşlanmamıştı. Rosemary o ana kadar, Ellen'ın bu sözü o kadar da ciddiye aldığını düşünmüyordu. Ama ablası şu an o kadar acımasız ve inatçıydı ki, asla ödün vermiyordu. İşte sırf bu yüzden, Rosemary bu gece mutluluğa sırtını dönecekti.

Gençken sevgilisine duyduğu o gül tomurcuğu gibi utangaç ve tatlı aşkını başka birine daha veremeyeceği doğruydu ama şu an John Meredith'e çok daha zengin ve olgunlaşmış bir sevgi besleyebileceğinin de farkındaydı. Adam onun ruhunun derinliklerine, Martinin asla dokunamayacağı yerle dokunmuştu… Belki de on yedisindeki genç bir

kızın zaten sahip olamayacağı o derinliklere… Oysa Rosemary adamı yalnız dünyasına, boş hayatına, can sıkıcı sorunlarına geri döndürecekti. Teklifini reddederek on yıl evvel Ellen'a verdiği sözü tutacaktı.

John Meredith elindeki fırsatın üzerine hemen atlamadı. Tam tersine iki saat boyunca aşkla ilgili olmayan konulardan bahsetti. Her ne kadar politika Rosemary'yi çok sıkan bir konu da olsa, bu konu hakkında bile konuşmayı denedi. Kadın tamamen yanıldığını düşünmeye başlamışken tüm korku ve beklentisi bir anda garip bir hal aldı. Kendini çok şaşkın hissediyordu. Yüzündeki parlaklık söndü, gözlerindeki ışıltı kayboldu. John Meredith'in ona evlenme teklif etmek gibi bir niyeti yoktu.

Derken adam aniden ayağa kalkıp kadının oturduğu sandalyeye yaklaştı ve ona evlenme teklif etti. Odayı korkunç bir sessizlik kapladı. St. George bile mırlamayı kesti. Rosemary kalp atışını duyabiliyordu, hatta John Meredith'inkini de duyduğundan emindi.

Şu an nazikçe ama sert bir şekilde hayır demenin vaktiydi. Bu pişmanlık dolu cevabı günlerce düşünmüş ve kendini bu sahneye hazırlamıştı. Fakat şu an tüm sözcükler aklından uçup gitti. Hayır demesi gerekiyordu fakat bir türlü söylemediğini fark etti. Bu imkânsız bir sözcüktü. John Meredith'i sevmediğinden değil zira onu seviyordu ama asıl sebep, onu hayatından çıkartacak olmanın verdiği acıydı.

Bir şey söylemeliydi. Altın sarısı saçlarını topuz yaptığı kafasını hafifçe kaldırdı ve kekeleyerek teklifini düşünmesi için ondan birkaç gün müsaade istediğini söylemeye çalıştı.

John Meredith biraz şaşırmıştı. O her erkek gibi, kendini beğenmiş birisi değildi ama Rosemary West'in evet demesini bekliyordu. Kadının onu sevdiğinden emindi. O halde bu çekingenlik, bu tereddüt niyeydi? O kararlarından emin olamayacak yaşta küçük bir kız değildi ki. Bozguna uğrayan Bay Meredith hayal kırıklığı ve acı hissetti. Yine de kibarlığını bozmadan teşekkür edip vedalaşarak evden ayrıldı.

Bakışlarını yerden ayıramayan, yanakları alev alev yanan Rosemary, "Size birkaç gün içinde cevabımı bildiririm," dedi.

Kapıyı kapattıktan sonra odasına gidip ellerini kuvvetle sıktı.

ST. GEORGE
HER ŞEYİ BİLİYOR

BÖLÜM 22

Gece yarısında Ellen West, Pollockların yıldönümü kutlamasından yürüyerek eve dönüyordu. Konuklar ayrıldıktan sonra bir süre daha evde kalmış, saçları kırlaşmaya başlamış ev sahibinin bulaşıkları yıkamasına yardım etmişti. Evleri birbirine uzak değildi, yol da gayet düzgündü. Dolayısıyla Ellen ayışığında eve yürümenin tadını çıkartıyordu.

Güzel bir akşam olmuştu. Yıllardır herhangi bir partiye katılmayan Ellen, iyi vakit geçirmişti. Bütün konukları eskiden beri tanıyordu ve evli çiftin oğulları üniversitede olduğu için, ortamı bozacak herhangi bir genç de olmamıştı. Norman Douglas da oradaydı. Her ne kadar o kış adamı bir-iki kez kilisede görmüş de olsa, yıllardır herhangi bir sosyal ortamda karşılaşmamışlardı. Ellen onu gördüğünde yüreğinde en ufak bir kıpırtı dahi hissetmedi. Bir zamanlar onu bu kadar çok sevip sonra gidip başka birisiyle evlendi diye bu kadar üzüldüğüne inanamıyordu. Fakat onunla yeniden karşılaşmak hoşuna gitmişti. Ne kadar dinç ve canlı bir adam olduğunu unutmuştu. Norman Douglas'ın bulunduğu hiçbir ortam sıkıcı olmazdı. Norman genelde hiçbir davete katılmadığı için o geldiğinde herkes çok şaşırmıştı. Pollocklar onu çok eski dostları olduğu için davet etmişti ama gelmesini beklemiyorlardı. Adam gelirken yanında ikinci dereceden kuzeni olan Amy Annetta Douglas'ı da getirmişti. Ellen ise masada adamın karşısına oturmuş, hatta onunla bir konuda tartışmıştı… Adamın öfkeyle bağırıp durduğu ama sonunda Ellen'ın galip geldiği bir tartışma olmuştu bu. Norman öyle fena çuvallamıştı ki on dakika boyunca tek kelime edemeden sus pus oturmuştu. Bu sırada kızıl sakalını ovuşturup, "Hep dik kafalıydı… Hâlâ öyle," diyerek homurdanırken Amy Annetta da sırıtıyordu. Ellen ise onları asık bir suratla izliyordu.

Ellen eve doğru yürürken tüm bunları düşünüp garip bir şekilde eğlendiğini hissetti. Ayışığının altında her yer parlak bir buzla kaplı görünüyordu. Yürürken ayaklarının altında çıtırdayan karın sesini işitti. Tam önünde bembeyaz rıhtımıyla, Glen Köyü uzanıyordu. Rahip evinin çalışma odasının ışıkları yanıyordu. Acaba rahip, Rosemary'ye evlilik teklif

etmiş miydi? Acaba reddedilince ona ne söylemişti? Ellen bunu çok merak etse bile asla sormaması gerektiğini düşündü. Rosemary'nin ona hiçbir şey anlatmayacağından da emindi. O da detayları sormamalıydı zaten, sadece rahibin teklifini reddettiğini bilmeliydi. Önemli olan tek şey buydu.

"Umarım rahip arada bir gelip arkadaşça sohbet edecek kadar mantıklı davranır," dedi kendi kendine. Yalnızlıktan hoşlanmazdı. Kaygılarını böyle dile getirince gerçekliklerini daha çok kavrardı. "İnsanın çevresinde arada bir konuşacak akıllı bir erkeğin olmaması ne kötü bir şey. Ama bir daha evin yanına bile yaklaşmaz herhalde. Gerçi Norman Douglas da mantıklı biri. Onunla sohbet etmeyi, hatta tartışmayı da seviyorum. Fakat insanlar bana yine kur yaptığını sanır, dedikodu başlatır diye o da bizim eve yaklaşmaktan çekiniyor. Hem zaten o da artık benim için John Meredith gibi yabancı biri. Eskiden sevgili olduğumuzu düşünmek bile bana gerçekdışı gibi geliyor. Glen'de konuşabileceğim iki tane adam var ama şimdi hem dedikodular hem de şu imkânsız aşk hikâyesi yüzünden artık ikisini de göremeyeceğim," dedi Ellen yerinden bile kıpırdamayan yıldızlara bakarak. "Kendim için daha iyi bir gelecek kurabilirdim sanırım."

Bahçe kapısına geldiğinde aniden telaşa kapılıp durdu. Oturma odasının ışığı hâlâ yanıyor ve içeride bir ileri bir geri yürüyen kadının gölgesi pencereye yansıyordu. Rosemary gecenin bir yarısında neden hâlâ ayaktaydı? Ve neden evin içinde volta atıyordu?

Ellen yavaşça içeriye girdi. Koridora adımını attığı anda Rosemary odadan çıktı. Nefes nefeseydi ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gergin ve öfkeli gibiydi.

"Sen neden yatağında değilsin, Rosemary?"

"Buraya gel, sana bir şey söylemek istiyorum."

Ellen atkısıyla ayakkabılarını çıkartıp kız kardeşinin peşinden şömine ateşiyle ısınan odaya girdi. Ellerini masaya koyup bekledi. Kara kaşları ve sert tavrıyla gerçekten çok güzel görünüyordu. Parti için özel diktiği V yakalı siyah, kadife elbise üzerine çok güzel oturmuştu. Boynunda bir aile mirası olan kehribar taşlı, ağır bir kolye vardı. Soğuk havada yürüdüğü için yanakları kıpkırmızı parlıyordu fakat çelik mavisi gözleri en az kış gecesi kadar soğuk ve sertti. Sessizce Rosemary'nin söyleyeceklerini duymak için bekledi.

"Ellen, bu akşam Bay Meredith geldi."

"Evet?"

“Ve… Ve bana evlenme teklif etti.”

“Tam tahmin ettiğim gibi. Elbette onu geri çevirdin,” dedi sorgular şekilde.

“Hayır.”

“Rosemary…” Ellen yumruklarını sıkıp bir adım öne çıktı. “Yani bana teklifini kabul ettiğini mi söylüyorsun?”

“Hayır… Hayır…”

Ellen sakin kalmaya çalıştı.

“Ne cevap verdin o halde?”

“Bu konuda düşünmem için bana birkaç gün süre tanımasını istedim.”

“Ona verebileceğin tek bir cevap varken, neden öyle bir şey söylemeye gerek duyduğunu anlamadım.”

Rosemary yalvarır gibi ellerini iki yana kaldırdı.

“Ellen,” dedi çaresizce. “John Meredith’i seviyorum… Onunla evlenmek istiyorum. Beni bu yeminden azat eder misin artık?”

Korkudan midesi bulanmaya başlayan Ellen, “Hayır,” dedi acımasız bir ses tonuyla.

“Ellen… Ellen…”

“Dinle,” diye lafını kesti Ellen. “Bu yemini etmeni senden ben istemedim. Sen istedin, sen yaptın.”

“Biliyorum, biliyorum ama o zamanlar bir daha hiç kimseyi sevebileceğimi sanmıyordum.”

“Söz verdin,” diye devam etti Ellen. “Annemizin üzerine söz verdin ama şimdi bunu bozmak istiyorsun.”

“Senden sadece beni bu sözden azat etmeni istiyorum.”

“Bunu yapmayacağım. Benim gözümde söz, sözdür. Bunu yapmayacağım. İstersen sözünü boz… İstersen yeminini boz ama bu konuda asla onayımı alamayacaksın.”

“Çok üzerime geliyorsun, Ellen.”

“Üzerine mi geliyorum? Ben böyle biri miyim yani? Beni bırakıp gidersen burada tek başıma ne yaparım hiç düşündün mü? Yalnızlığa dayanamam… Deliririm. Ben tek başıma yaşayamam. Şimdiye dek sana iyi bir abla olmadım mı? Herhangi bir isteğine karşı çıktım mı? Her konuda seni desteklemedim mi?”

“Evet… Evet…”

“O halde neden daha bir yıldır bile tanımadığın bu adam için beni bırakıp gitmek istiyorsun?”

“Onu seviyorum, Ellen.”

“Sevmekmiş! Orta yaşlı bir kadın gibi değil de bir okul çocuğu gibi konuşuyorsun. O seni sevmiyor. O sadece bir yardımcı ve dadı arıyor. Sen de onu sevmiyorsun. Tek istediğin evli bir kadın olmak… Sen de evlenince sınıf atladığını zanneden o cahil kadınlar gibi düşünüyorsun. Olay bundan ibaret.”

Rosemary dehşete kapıldı. Ellen onu anlamıyordu ve anlamayacaktı. Ablasıyla tartışmasının hiçbir faydası yoktu.

“Yani beni sözümden azat etmeyecek misin, Ellen?”

“Hayır, etmeyeceğim ve bir daha da bu konu hakkında konuşmayacağım. Söz verdin ve sözünü tutmak zorundasın. Hepsi bu. Şimdi yatağına git. Şu saate bak! Aşk meşk hayallerine dalıp bu vakte kadar uyumamışsın. Yarın daha mantıklı davranacağından eminim. Bir daha böyle saçma sapan laflar ettiğini de duymayayım. Git haydi!”

Rosemary solgun bir yüz ve mutsuz bir ruh haliyle, tek kelime bile etmeden odasına çıktı. Ellen birkaç dakika boyunca odada fırtına gibi dolandıktan sonra tüm akşam boyunca sessizce uyuyan St. George’un yattığı sandalyenin önünde durdu. Karanlık yüzü, geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Ellen hayatında sadece bir defa -o da annesinin ölümünde- trajedi ile komediyi harmanlayamamıştı. Hatta Norman Douglas’ın onu terk ettiği zaman yaşadığı o acıyla bile hem ağladığı hem de kahkahalarla güldüğü çok olmuştu.

“Evde biraz gerginlik olacak, St. George. Evet, birkaç günün sisli geçeceğini düşünüyorum. Ama biz bunu da atlatırız, St. George. Daha önce de o şapşal erkeklerle baş ettiğimiz oldu. Rosemary söz verdi ve şimdi sözünü tutmak zorunda. Ve bu konuda sana ya da bir başkasına söyleyeceğim son söz budur, St. George.”

Buna rağmen Ellen sabaha kadar uyuyamadı.

Uyandığında evde bir gerginliğin olmadığını fark etti. Rosemary sessizdi ve oldukça solgun görünüyordu ama bunun dışında Ellen kardeşinde herhangi farklı bir şey görmedi. Belli ki Ellen’a kin tutmamıştı. Hava fırtınalı olduğu için o gün kiliseye gitmenin sözü bile edilmedi. Rosemary kendini odasına kapatıp John Meredith’e bir not yazdı. Adamın yüzüne karşı “hayır” diyebileceğini sanmıyordu. Sesi titreyerek “hayır”

derse rahibin bunu kabul etmeyeceğinden ve kendisine yalvaracağından emindi. İşte o zaman Rosemary buna dayanamazdı. Onu sevmediğini bir şekilde rahibe düşündürtmeliydi ve bunu da ancak bir mektupla yapabilirdi. Ona hayli donuk bir tonu olan, sert ve kısa bir ret mektubu yazdı. Mektupta yazanlar en cesur, en gözü kara âşığa bile ümit vermezdi. John Meredith de zaten pek cesur biri değildi. Ertesi gün tozlu çalışma odasında Rosemary'nin mektubunu okuyan rahibin kalbi kederle doldu. Bu kederle aynı zamanda acı dolu bir gerçeği fark etti: Rosemary'yi, Cecilia'yı sevdiği kadar derin bir aşkla sevmediğini sanmıştı. Oysa onu kaybettiği şu anda, bunun öyle olmadığını anladı. Rosemary onun her şeyiydi… Her şeyi! Ve şimdi onu hayatından tamamen çıkartmak zorundaydı. Artık arkadaş bile kalamazlardı. Hayat gözüne pek anlamsız ve nahoş göründü. Çocukları ve işi uğruna yaşamaya devam etmeliydi ama artık yüreği olmayan biriydi. O akşam loş, kasvetli ve soğuk çalışma odasından hiç çıkmadı. O loş odada başı öne eğik bir halde, saatlerce oturdu.

Tepedeki evdeyse Rosemary başı ağrıdığı için erkenden yatmaya gitti. Bu sırada Ellen da sevgili kedisinin yumuşacık tüylerini sevdi.

"Eğer baş ağrısı denen şey icat edilmemiş olsaydı kadınlar ne yapardı, St. George? Ama sen bunu boş ver. Birkaç hafta idare edelim. İtiraf edeyim, ben de çok huzurlu değilim, St. George. Kendimi küçük bir kedi yavrusunu öldürmüş gibi hissediyorum. Ama bana söz verdi, St. George… Ve o sözü vermeyi kendisi istedi."

MAKBUL DAVRANIŞLAR KULÜBÜ

BÖLÜM 23

Gün boyunca yağmur çiseledi. Alıç çiçekleriyle menekşeleri yavaş yavaş uyandırmaya başlayan narin ve güzel bir bahar yağmuruydu bu. Rıhtım, körfez ve kumsal inci gibi beyaz bir sisle kaplanmıştı. Fakat akşama doğru yağmur dindi ve sis denize doğru ilerleyip dağıldı. Rıhtımın üzeri küçük gülleri andıran küme küme bulutlarla kaplanmaya başladı. Şahane nergisler ve günbatımının yakut rengiyle bütünleşen karanlık tepeler görkemli görünüyordu. Kumların üzerinden yükselen kocaman bir akşam yıldızı, gümüş gibi parlayarak etrafı kolluyordu. Dans ederek esen yepyeni bir bahar rüzgârı Gökkuşağı Vadisi'ni köknarların ve ıslak yosunların kokusuyla dolduruyordu. Mezarlığın çevresindeki ladinlerin arasından ilerleyen rüzgâr şimdi de Hezekiah Pollock'un mezarına oturmuş Una ve Mary'ye sarılan Faith'in muhteşem saçlarını havalandırıyordu. Carl ve Jerry de onların karşısındaki başka bir mezarın üzerine oturmuştu. Bütün gün evde tıkılıp kalan çocuklar artık dilediklerince yaramazlık yapabilirlerdi.

"Hava bu gece resmen parlıyor, değil mi? Yağmur yağınca her yer yıkanıp tertemiz oldu," dedi Faith neşeyle.

Mary Vance kıza ters ters baktı. Faith'in fikirlerinin garip olduğunu düşünüyordu. Aslında Mary'nin aklında da bir fikir vardı ve bunu da eve gitmeden evvel dile getirmek istiyordu. Bayan Elliott, taze yumurtaları götürmesi için onu rahip evine göndermiş ve yarım saatten fazla kalmamasını söylemişti. Yarım saat dolmak üzere olduğu için Mary ayaklandı ve şöyle dedi:

"Şimdi havayı boş verin de beni dinleyin. Siz çocuklar bu ilkbaharda artık daha doğru düzgün davranmaya başlamalısınız… Başka yolu yok. Bu gece de buraya size bir şey söylemek için geldim aslında. İnsanlar sizin hakkınızda çok kötü konuşuyorlar."

Kolunu Mary'nin omzundan çeken Faith, "Yine ne yapmışız?" diye sordu şaşkınlıkla. Una'nın dudakları titremeye, hassas ruhu çatırdamaya başlamıştı. Mary dobra biriydi. Mary'yi umursamadığını göstermek için

Jerry ıslık çalmaya başladı. Nasıl davrandıkları Mary'yi hiç ilgilendirmezdi. Onlara nutuk çekmeye ne hakkı vardı?

"İşte yine yapıyorsunuz! Hep yapıyorsunuz," diye surat astı Mary. "Ne zaman sizinle ilgili bir şey konuşulsa hep aynı şeyi yapıyor ve herkese konuşacakları yeni bir malzeme veriyorsunuz. Bence rahip çocuklarının nasıl davranması gerektiği ile ilgili en ufak bir fikriniz bile yok!"

Jerry dalga geçerek, "Sen bize anlatır mısın lütfen?" dedi.

Mary kendisiyle dalga geçilmesini pek umursamazdı.

"Size eğer doğru düzgün davranmayı öğrenmezseniz neler olacağını anlatabilirim. Kurul babanızın istifasını isteyecek. Sayın her şeyi çok bilen Jerry Efendi, anladın mı şimdi? Bayan Alec Davis'i Bayan Elliott'a bunu söylerken duydum. Bayan Alec Davis ne zaman çaya gelse söyleyeceklerine dikkat kesilirim. Hepinizin davranışlarının gitgide kötüleştiğini, zaten bunun beklenen bir şey olduğunu, cemaatin artık bu duruma daha fazla katlanamayacağını ve bir şey yapılması gerektiğini söyledi. Metodistler size çok gülüyormuş, bu da Presbiteryenlerin ağrına gidiyormuş. Kadın, sizi uslu birer çocuk yapacağına emin olsa hepinize akçaağaç toniği içirirmiş. Bunu sizi incitmek için anlatmıyorum, sizin için üzülüyorum." Mary küçümseme sanatında gerçek bir ustaydı. "Bu konuda çok şanslı olmadığınızın farkındayım. Fakat diğer insanlar size benim kadar hoşgörülü yaklaşmıyor. Bayan Drew, geçen hafta Pazar Okulu'nda Carl'ın cebinde bir kurbağa olduğunu ve ders verirken hayvanın aniden önüne atladığını söyledi. Ders vermeyi bırakacakmış. Neden böceklerini evde saklamıyorsun?"

"Ama kurbağayı hemen alıp tekrar cebime koymuştum," dedi Carl. "Kimseye zarar vermedi ki. O, zavallı ve küçük bir kurbağa sadece! Hem keşke o ihtiyar Jane Drew bize ders vermeyi bıraksa! Ondan nefret ediyorum. Kadının yeğeni, Elder Clow dua ederken bize cebinden çıkarttığı pis tütünleri uzatıp çiğnememizi teklif etti. Bence bu, kurbağadan daha kötü bir şey."

"Hayır, değil. Kurbağaların ne yapacağı belli olmaz. Çok büyük bir karmaşaya yol açabilirler. Hem yeğeni bu anlattığını yaparken yakalanmamış. Ayrıca geçen hafta yaptığınız şu dua yarışması da bir başka skandala yol açtı. Herkes bundan söz ediyor."

"İyi ama Blythelar da bizim gibi o yarışmaya katıldılar. Zaten bunu ilk öneren Nan Blythe idi. Birincilik ödülünü de Walter aldı," diye bağırdı

Faith.

“Tamam, o kısımda bir sorun yok ama keşke yarışmayı mezarlıkta yapmasaydınız.”

“Bence mezarlıklar dua etmek için çok uygun yerler,” diye surat astı Jerry.

“Siz dua ederken Deacon Hazard yanınızdan geçmiş,” dedi Mary. “Ve elleriniz karnınızda, her cümleyi homurdanarak tekrar ettiğinizi duymuş. Onunla dalga geçtiğinizi sanmış.”

“Ben geçiyordum,” dedi Jerry sırnaşık bir şekilde. “Ama tabii ki o an adamın bizi gördüğünden haberim yoktu. Bu, kötü bir tesadüf olmuş. Ben ödülü kazanamayacağımı bildiğim için aslında dua etmiyordum. Öylesine eğleniyordum. Walter Blythe çok güzel dua ediyor. Bu konuda neredeyse babam kadar iyi.”

“İçimizde dua etmeyi gerçekten seven tek kişi Una,” dedi Faith düşünceli bir şekilde.

“Madem dua etmemiz insanları bu kadar rahatsız etmiş, biz de artık etmeyiz,” diye iç çekti Una.

“Tanrım, dilediğiniz kadar dua edin ama mezarlıkta değil. Bunu bir oyuna da çevirmeyin. İnsanları rahatsız eden şey bu. Ve bir de mezarların üzerinde çay partisi yapmanız.”

“Yapmadık ki.”

“Bir sabun köpüğü partisi o zaman… Neyse ne, bir parti yapmışsınız işte. Rıhtım halkı çay partisi yaptığınıza yemin ediyor ama ben yine de size inanmayı tercih edeceğim. Şu mezarı da masa olarak kullanmışsınız.”

“Ama Martha evde baloncuk çıkartmamıza izin vermiyor. O gün bize çok kızdı,” diye açıkladı Jerry. “Hem bu eski mezardan çok güzel masa oluyor.”

O günü hatırlayınca gözleri parlayan Faith, “Çok tatlı değiller miydi?” dedi. “Baloncukların üzerinden ağaçlar, tepeler ve rıhtımdakine benzer minik peri ormanları yansıyordu. Onları üflediğimizde hepsi sallanarak Gökkuşağı Vadisi’ne doğru süzüldü.”

“Biri hariç hepsi. O biri de gidip eski bir Metodist Mezarlığı’nın demir çitine çarpıp patladı,” dedi Carl.

“Bunun yanlış bir şey olduğunu öğrenmeden evvel bir kez bile olsa iyi ki o baloncukları üflemişiz. Bunun için çok mutluyum,” dedi Faith.

“Onları bahçede üfleseydiniz yanlış olmazdı,” dedi sabrı taşmaya başlayan Mary. “Belli ki o kalın kafalarınıza size mantıklı gelmeyen şeyleri yerleştiremeyeceğim. Zaten size defalarca kez mezarlıkta oynamamanız gerektiği söylendi. Metodisder bu konuda çok hassaslar.”

“Unutmuşuz,” dedi Faith küçük bir çocuk gibi. “Bahçemiz çok küçük… Bir sürü tırtıl, ot ve çalıyla dolu. Sürekli Gökkuşağı Vadisi’ne de gidemeyiz… Başka nereye gideceğiz peki?”

“Konu mezarlıkta yaptığınız şeyler. Tıpkı şu an yaptığımız gibi sessizce oturup sohbet etseniz sorun yok. Her neyse, sonucunda neler olur bilmiyorum ama Elder Clow bu konuda babanızla konuşacakmış. Deacon Hazard adamın kuzeni.”

“Keşke bizim yüzümüzden babamın canını sıkmasalardı,” dedi Una.

“Ama herkes, sizler yüzünden canının biraz olsun sıkılması gerektiğini düşünüyor. Ben böyle düşünmüyorum çünkü onu anlıyorum. Babanız da bazı açılardan çocuk gibi bir adam ve onun da en az sizin kadar, kendisini çekip çevirecek birine ihtiyacı var. Eğer anlatılanlar doğruysa yakında o kişiyi bulur sanırım.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Faith.

“Bilmiyor musunuz? Gerçekten mi?” dedi Mary.

“Hayır, hayır. Ne demek istedin?”

“Tanrım siz ne kadar masum çocuklarsınız böyle. Herkes bundan bahsediyor. Babanız sık sık Rosemary West’i görmeye gidiyormuş. Kadın yakında üvey anneniz olacak.”

Yüzü kıpkırmızı olan Una, “İnanmıyorum!” diye haykırdı.

“Ben bilmem. Ben size konuşulanları aktardım. Aslında bana da doğru gibi gelmiyor. Ama olsa güzel olurdu. Yüzündeki o tatlı gülümsemeyle Rosemary West eve adım atar atmaz hepinizi muma çevirirdi, bundan eminim. Fakat sizin de sizi yetiştirecek birine ihtiyacınız var. Babanızı küçük düşürüyorsunuz ve ben de onun adına üzülüyorum. Benimle konuştuğu o geceden beri, babanızı düşünüp endişeleniyorum. O günden beri ne kötü bir laf ettim ne de yalan söyledim. Babanızı mutlu ve rahat görmek istiyorum; ceketinin düğmeleri yerli yerinde, yemeği önünde, çocukları uslanmış ve o kedi kılıklı, ihtiyar Martha da yerini ve lafını bilir hale gelmiş. Bu gece getirdiğim yumurtalara öyle bir bakışı vardı ki. ‘Umarım tazedirler,’ dedi. Keşke çürük olsalardı. Size ve babanıza güzel bir kahvaltı hazırlasın. Eğer hazırlamazsa olay çıkartın. O yumurtalar bunun

için gönderildi ama ben o ihtiyar Martha ya güvenmiyorum. O yumurtalarla kedisini besleyebilir."

Hiç durmadan çalıştığı için Mary'nin dili yoruldu ve mezarlığı bir sessizlik kapladı. Çocuklar da konuşmak istemiyordu. Mary'nin sıraladığı bu yeni haberleri ve akıl almaz öğütleri sindirmeye çalışıyorlardı. Jerry ve Carl sanki etkilenmiş gibiydiler ama ne fark ederdi ki? Zaten kızın söylediklerinin hiçbiri doğru olamazdı. Faith hâlinden memnundu. Fakat Una hayli üzülmüş ve sinirlenmişti. Oradan uzaklaşmak ve ağlamak istiyordu.

Metodist Kilisesi'nde prova yapmaya başlayan koro, "Tacımda yıldız olacak mı?" adlı ilahiyi söylemeye başladı.

Bayan Elliott'ın yanında kalmaya başladığından beri din bilgisi gelişen Mary, "Ben üç tane isterim," dedi. "Kafamda tam üç tane yıldız olsun isterim. Büyük olan tam ortada, diğer küçükler de yanlarda olsun."

"Ruhların da boyutları farklı mıdır?" diye sordu Carl.

"Elbette. Bebeklerin ruhları, yetişkin erkeklerinkinden çok daha küçüktür. Neyse hava kararmaya başladı, benim eve gitmem lazım. Bayan Elliott karanlık çöktükten sonra dışarıda olmamdan hoşlanmıyor. Tanrım, Bayan Wiley ile yaşarken gece ile gündüz benim için hiç farklı değildi. O zamanlar bu ayrımı umursamazdım. Ah, o günler yüz yıl önce yaşanmış gibi geliyor. Siz de lütfen söylediklerimi kulağınıza küpe edin ve babanızın hatırı için davranışlarınıza dikkat edin. Daima arkanızda durup sizin savunacağımdan da kesinlikle emin olabilirsiniz. Bayan Elliott arkadaşlarını benim kadar savunan birini daha görmediğini söylüyor. Bayan Alec Davis sizin hakkınızda konuşurken ona kızdım diye Bayan Elliott beni bir güzel azarladı. Bayan Cornelia'nın dili gerçekten bir bıçak gibi keskin. Gerçi ne kadar kızsa da aslında bu davranışım hoşuna gitti çünkü o da ihtiyar Alec'ten nefret ediyor ve sizi çok seviyor. Bundan eminim, çocuklar."

Mary tatmin olmuş bir halde evine giderken, arkasında bir grup üzgün çocuk bıraktı.

"Mary Vance her geldiğinde bizi üzecek bir şey söylüyor," diye sitem etti Una.

"Keşke onu o eski ahırda açlıktan ölüme terk etseydik," dedi Jerry öfkeyle.

"Ah, bu söylediğin çok kötü bir şey, Jerry," diye çıkıştı Una.

“O halde oyunu kuralına göre oynayalım,” diye devam etti arsız Jerry. “Madem insanlar bu kadar kötü olduğumuzu söylüyor, biz de kötü olalım o zaman.”

“Babamı inciteceksek olmaz,” dedi Faith.

Jerry öfkeyle yumruklarını sıktı. Babasına tapardı. Çalışma odasının kirli penceresinden, masasında oturan babalarını gördüler. Adam ne kitap okuyor ne de bir şeyler yazıyordu. Başını ellerinin arasına almış, hayli üzgün ve yorgun görünüyordu. Çocuklar bunu hissedebiliyorlardı.

“Sanırım biri bugün ona bizim hakkımızda, onu üzecek bir şeyler söyledi,” dedi Faith. “Ah, keşke insanları susturmanın bir yolu olsa. Ah… Jem Blythe! Beni korkuttun!”

Jem Blythe sessizce mezarlığa girip kızların yanına oturdu. Gökkuşağı Vadisi’nde dolanıp sonunda annesi için yıldız şeklindeki o beyaz kocayemişlerden birini bulmayı başarmıştı. Jem geldikten sonra rahip evi çocukları sustular. Bu baharda Jem onlardan biraz uzak durmuştu çünkü yaşı hepsinden büyüktü. Jem, Queens Academy’nin giriş sınavlarına çalışıyor ve ders tekrarı yapmak için büyüklerle birlikte okuldan sonra sınıfta kalıyordu. Akşamları da ders çalışmakla meşgul olduğundan Gökkuşağı Vadisi’ndeki çocuklara eskisi kadar eşlik edemiyordu. Jem artık yetişkinler dünyasına yelken açmış gibiydi.

“Bu akşam neyiniz var sizin böyle?” diye sordu. “Çok neşesizsiniz.”

“Neşeli olmadığımız doğru,” diye onayladı Faith. “Sen de insanların senin hakkında konuştuğunu ve bu yüzden babanı utandırdığını bilsen senin de neşen kaçardı.”

“Bu kez hakkınızda konuşan kimmiş bakalım?”

“Mary Vance’in söylediğine göre herkes,” dedi Faith ve anlayışlı Jem’e tüm dertlerini bir bir döktü. “Görüyorsun işte,” diye keyifsiz bir şekilde tamamladı sözlerini. “Bizi eğitecek hiç kimsemiz yok. Hata yapınca da herkes bizim kötü çocuklar olduğumuzu düşünüyor.”

“Siz neden kendinizi eğitmiyorsunuz?” diye önerdi Jem. “Size ne yapacağınızı söyleyeyim. Bir Makbul Davranışlar Kulübü kurun ve bu kulübün kurallarını her çiğnediğinizde kendinizi cezalandırın.”

Bu öneriden çok etkilenen Faith, “İyi fikir,” dedi. “Ama bize zararsız gibi görünen şeyler, başkaları için hatalı olabiliyor. Bunu nasıl ayırt edeceğiz? Sürekli babamıza sorup onu yoramayız. Zaten onun bu işten uzak durması lazım.”

“Bir şeyi yapmadan önce durup eğer bu şeyi yaparsanız cemaat ne düşünür diye birbirinize sorarak değerlendirin,” dedi Jem. “Sizin sorununuz düşünmeden hareket ediyor oluşunuz. Annem sizin fevri olduğunuzu, içgüdülerinizle hareket ettiğinizi söylüyor. O da çocukken böyleymiş. Eğer kuralları çiğnediğinizde kendinizi cezalandırmak konusunda dürüst ve âdil olacağınıza inanıyorsanız, Makbul Davranışlar Kulübü hareket etmeden önce düşünmenizi sağlayacaktır. Fakat cezalarınız ağır olmalı, yoksa hiçbir işe yaramaz.”

“Birbirimizi dövmek gibi mi?”

“Tam olarak öyle sayılmaz. Kuralı çiğneyen kişiye uygun farklı ceza yöntemleri geliştirmelisiniz. Hem birbirinizi değil, kendinizi cezalandıracaksınız. Bir hikâye kitabında böyle bir kulüpten bahsedildiğini görmüştüm. Siz de deneyip işe yarayacak mı diye bakın bence.”

“Deneyelim bakalım,” dedi Faith. Jem gittikten sonra çocuklar biraz daha düşündüler ve bunu denemek konusunda bir uzlaşmaya vardırlar. “Eğer işler yolunda gitmiyorsa, biz de yolunda gitmelerini sağlarız,” dedi Faith kararlı bir tavırla.

“Fakat Jem’in söylediği gibi âdil ve dürüst olmalıyız,” dedi Jerry. “Zira bu kulübün amacı bizi yetiştirecek birileri olmadığından, bizim kendi kendimizi yetiştirmemiz. Çok fazla kurala da gerek yok. Sadece bir tek kuralımız olsun, o kuralı çiğneyen de ağır şekilde cezalandırılsın.”

“İyi ama nasıl?”

“Süreç içinde bunu düşünürüz. Her gece mezarlıkta birer kulüp toplantısı düzenler, o gün neler yaptığımızı konuşur ve eğer yaptığımız şeyin doğru olmadığına ya da babamızı utandıracak bir şey yaptığımıza inanırsak bundan sorumlu olan kişi ceza yer. Kuralımız bu olsun. Cezaya hep birlikte karar veririz çünkü Bay Flagg’in de hep söylediği gibi, ceza suça uygun olmalıdır. Suçlu olan hangimizsek şikâyet etmeden cezasını çekmeli. Aslında bu çok eğlenceli olacak,” diye sevinçle sözünü tamamladı Jerry.

“Sabun köpüğü partisini sen önermiştin,” dedi Faith.

“Ama o kulübü kurmadan önceydi,” dedi Jerry. “Her şey bu geceden itibaren başlayacak.”

“Peki, doğru olan şey ya da hangi cezanın verileceği konusunda hemfikir olamazsak ne olur? Ya içimizden iki kişi bir şeyi, diğer ikisi başka bir şeyi önerirse ne olur? Böyle bir kulüpte beş kişi olmalı.”

“Jem Blythe’tan hakem olmasını isteriz. O, Glen St. Mary’deki en âdil çocuktur. Ama ben yine de kendi sorunlarımızı kendi içimizde halledebileceğimizi düşünüyorum. Bu işi mümkün olduğunca gizli tutalım. Mary Vance’e tek kelime etmeyin. Yoksa kulübe katılıp her şeye müdahale etmeye çalışır.”

“Bence,” dedi Faith, “her günümüzü ceza ile mahvetmemize gerek yok. Bir ceza günü belirleyelim.”

“Cumartesi olsun çünkü o gün okul yok,” diye önerdi Una.

“Cumartesi olsun da haftadaki tek tatil günümüzü de cezayla mı mahvedelim yani?” diye haykırdı Faith. “O kadar da değil! Hayır, cuma olsun. Hem zaten o gün balık avı günü ve hepimiz balıktan nefret ederiz. Bütün sorunlarımızı o bir gün içinde çözebiliriz. Diğer günlerde de işimize bakıp eğleniriz.”

“Saçmalık,” dedi Jerry sert bir tavırla. “Bu kesinlikle işe yaramaz. Kendimizi geliştirip makbul bir tavır sergileyinceye dek kendimizi cezalandırmalıyız. Hepimiz anladık, öyle değil mi? Bu Makbul Davranışlar Kulübü’nün amacı kendimizi yetiştirmek. Kötü şeyler yapınca kendimizi cezalandırmak konusunda hemfikiriz ve her ne olursa olsun bir şey yapmadan önce durup toplum bunun için ne düşünür veya babamızı küçük düşürür mü diye aramızda konuşacağız. Buna karşı çıkan kişi kulüpten atılacak ve bir daha bizlerle birlikte Gökkuşağı Vadisi’nde oynamasına asla izin verilmeyecek. Anlaşmazlık durumlarında hakem Jem Blythe olacak. Artık Pazar Okulu’na böcek götürmek yok, Carl ve Faith Hanım, siz de mümkünse lütfen artık toplum içinde sakız çiğnemeyin.”

“Dua eden yaşlılarla dalga geçmek ya da Metodistlerin dua toplantılarına da gitmek yok,” diye surat astı Faith.

Jerry şaşkınlık içinde, “İyi de Metodistlerin dua toplantılarına gitmenin kimseye bir zararı yok ki,” diye itiraz etti.

“Bayan Elliott öyle olduğunu söylüyor. Rahip evindeki çocukların Presbiteryen toplantıları dışında başka hiçbir yere gitmemeleri gerektiğini söylüyor.”

“Lanet olsun böyle işe! Ben Metodistlerin dua toplantılarına gitmeyi bırakmam,” diye karşı çıktı Jerry. “Onların toplantıları bizimkilerden on kat daha eğlenceli oluyor.”

“Kötü söz söyledin!” diye bağırdı Faith. “Şimdi kendini cezalandırman gerek.”

“Konuyu netleştirmeden olmaz. Şu an sadece kulübün yapısından bahsediyoruz. Anlaşma imzalamadan, yazıya dökmeden kulüp kurulmuş sayılmaz. Bir anayasamız olmalı. Hem dua toplantısına gitmenin yanlış bir şey olmadığını sen de gayet iyi biliyorsun.”

“Kendimizi sadece yanlış şeyler için değil, babamızı utandıracak şeyler yaptığımız için de cezalandıracağız.”

“Bu hiç kimseyi üzecek ya da hiç kimseye zarar verecek bir şey değil. Bayan Elliott’ın Metodistlerden hoşlanmadığını biliyorsunuz. Onun dışında hiç kimse benim o toplantılara gitmemi umursamıyor. Orada çok uslu duruyorum. İsterseniz Jem’e ya da Bayan Blythe’a sorun. Onların fikrine karşı çıkmam. Şimdi gidip kâğıt ve el feneri getireceğim. Kulüp kurallarını yazıp imzalayacağız.”

On beş dakika sonra hazırladıkları anlaşmayı büyük bir ciddiyetle Hezekiah Pollock’un mezarının üzerinde imzaladılar. El feneri tam ortaya konmuş, çocuklar kâğıdın çevresinde diz çökmüştü. Tam o sırada mezarlığın yanından Bayan Elder Clow geçiyordu ve ertesi gün bütün Glen, rahip evi çocuklarının mezarlıkta yine bir dua yarışması düzenlediğini ve ellerinde fenerlerle mezarlıkta birbirlerini kovaladıklarını konuşmaya başladı. Herhalde bu söylenti imza ve mühür faslı bittikten sonra şarkı söyledikleri ve bir karınca yuvasını incelemek isteyen Carl el feneriyle mezarlıkta yürüdüğü için çıkmıştı. Carl dolaşırken diğerleri de sessizce eve gidip yataklarına yatmışlardı.

Dualarını ettikten sonra Una ablasına, “Babamın Bayan West’le evleneceği sence doğru mu?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama bu ihtimal hoşuma gitti,” dedi Faith.

“Ama benim gitmedi,” dedi Una ağlamaklı bir sesle. “O tatlı bir kadın fakat Mary Vance, üvey anne olunca insanların tamamen değiştiklerini söylüyor. O zaman çok korkunç, çok aksi ve çok kötü oluyorlarmış. Babaları çocuklarına karşı kışkırtıyorlarmış. Bunu yaptıklarından emin olduğunu söylüyor. Tersinin yaşandığını hiç görmemiş.”

“Bayan West’in böyle davranacağına asla inanmam,” diye haykırdı Faith.

“Mary herkes yapar diyor. O üvey anneler hakkında her şeyi biliyor, Faith… Yüzlercesini görmüş ama sen bir tane bile görmedin. Ah, Mary bana onlar hakkında öyle korkunç öyküler anlattı ki… Üvey evlatlarına kırbaçla vuran birini tanıdığını söyledi. Kadın çocukların omuzlarını

kanatana kadar onları dövüp sonra da bütün gece onları karanlık, soğuk bir kömürlüğe kilitliyormuş. Bütün üvey annelerin bu işkenceleri yapmaya çok hevesli olduğunu söylüyor."

"Ben Bayan West'in yapacağına inanmam. Sen onu benim kadar iyi tanımıyorsun, Una. Bana gönderdiği o minik, tatlı kuşu düşünsene… O kuşu Adam'dan bile daha çok seviyorum."

"Onları değiştiren şey üvey annelikmiş. Mary onların elinde olmadığını söylüyor. Kırbaçlanmaya dayanabilirim ama babamın bizden nefret etmesine dayanamam."

"Biliyorsun hiçbir şey babamın bizden nefret ettiremez. Saçmalama, Una. Bu konuda endişelenecek hiçbir şey yok. Hem eğer kulübümüzü doğru yönetip kendi kendimizi yetiştirebilirsek babam yeniden evlenmeyi düşünmez. Hadi diyelim evlendi… Ben, Bayan West'in bizim için harika bir seçim olacağından eminim."

Fakat Una ikna olmadı ve ağlaya ağlaya uykuya daldı.

HAYIRSEVERLİK

BÖLÜM 24

Makbul Davranışlar Kulübü'nde iki hafta boyunca işler gayet yolunda gitti. Kulüp sorunsuz bir şekilde işliyordu. Jem Blythe'ın hakemliğine bir kez bile başvurulmadı. Ayrıca rahip evi çocukları bir daha Glen'dekilerin diline düşmedi. Evde yaptıkları ufak tefek yaramazlıkları çok ciddi bir şekilde değerlendirip, oyunla karışık cezalar belirliyorlardı. Bu cezalar genelde cuma akşamları Gökkuşağı Vadisi'ne gidememek ya da güzel balıar akşamlarında herkes dışarıda oynarken tek başına yatakta beklemek gibi şeylerdi. Mesela Pazar Okulu'ndaki ders esnasında fısıldaşan Faith, bu davranışı sebebiyle kendisini o gün çok önemli bir şey olması dışında, tek kelime bile konuşmamakla cezalandırmış ve bunu başarmıştı. Rıhtımda yaşayan Bay Baker'ın rahip evini ziyaret etmek için o günü seçmesi ve kapıyı Faith'in açması talihsiz bir tesadüf oldu. Kız, adamın içten selamlamasına karşılık bile vermedi ve gidip babasını tek kelime kullanarak çağırmakla yetindi. Bu duruma çok alınan Bay Baker eve gittiğinde karısına, Meredithlerin en büyük kızının çok utangaç ve aksi biri olduğunu ve kendisiyle konuşulduğunda cevap bile vermeyecek kadar saygısız bir çocuk olduğunu söyledi. Fakat bu olay abartılmadı ve çocuklar ne başkalarına ne de kendilerine zarar verecek herhangi bir davranışta bulundular. Özgüvenleri artmış ve insanın kendi kendini yetiştirmesinin çok kolay olduğunu düşünmeye başlamışlardı.

"Sanırım herkes yakında bizim de onlar gibi düzgün davranan kişiler olduğumuzu görmeye başlayacak," dedi Faith neşeyle. "Bunu yapmaya karar verince düzgün davranmanın zor olmadığını gördük işte."

Una ile Faith, Pollock'un mezarının üstünde oturuyorlardı. Fırtınanın ardından hayli serin ve yağmurlu bir hava gelmiş, her yer sırsıklam olmuştu. Erkek kardeşleri, Inglesidelı oğlanlarla birlikte balık tutmaya gitmiş de olsa kızlar için bu havada Gökkuşağı Vadisi'ne gitmek sözkonusu bile olamazdı. Yağmur dinmişti ama doğudan esen rüzgâr insanın kemiklerine işliyordu. İlkbahar bu yıl biraz geç gelecek gibiydi. Mezarlığın kuzeye bakan tarafında hâlâ kar ve buz yığınları görmek mümkündü. Rahip

evine ringa balığı getirmeye gelen Lida Marsh titreyerek bahçe kapısından içeriye girdi. Kız rıhtımdaki balıkçı köyünde yaşıyordu ve babası bahar sezonunda yakaladığı ilk ringaları yaklaşık otuz yıldır rahip evine gönderirdi. Adam kiliseye pek gidemezdi; alkolik ve kaba biriydi. Yine de zamanında babasının yaptığı gibi, her ilkbaharda rahip evine ringaları gönderirse işlediği günahların affedileceğini düşünürdü. Sezonun ilk balık hasadını rahip evine göndermezse bağışlanacağını sanmazdı.

Lida on yaşındaydı ama ufak tefek bir kız olduğundan yaşından daha küçük gösteriyordu. Bu gece, rahibin kızlarının yanına geldiğinde, sanki doğduğundan beri hiç ısınmamış gibi görünüyordu. Yüzü mosmor, açık mavi gözleri kıpkırmızıydı ve sulanmışlardı. Üzerinde eski bir elbise vardı, ince kollarını ve omuzlarını eski bir şalla sıkıca sarmıştı. Rıhtımdan buraya tam dört buçuk kilometre boyunca çıplak ayakla yürümüş, karlı ve çamurlu yollardan geçip gelmişti. Kızın ayakları ve bacakları da tıpkı yüzü gibi mosmordu. Fakat Lida bunu pek umursamıyordu. Üşümeye alışkındı ve yaklaşık bir aydır balıkçı köyündeki diğer bütün çocuklar gibi, o da çıplak ayakla geziyordu. Mezarın üzerine oturup sırıtarak Faith ile Una ya bakarken kendi durumuyla ilgili hiçbir utanç hissetmedi. Geçen yaz Blythelarla birlikte bir iki defa rıhtıma giden Faith ile Una, Lidayı orada görmüşlerdi ama onu çok iyi tanımıyorlardı.

“Merhaba!” dedi Lida. “Ne korkunç bir gece, öyle değil mi? Dışarısı köpekler için bile çok soğuk.”

“O zaman sen neden çıktın?” diye sordu Faith.

“Babam size ringa balığı getirmemi istediği için,” diye cevap verdi Lida. Titreyip öksürdü ve çıplak ayaklarını bacaklarının altında aldı. Bunu çıplak ayaklarını fark ettiğinden ya da rahibin kızları ona acısın diye yapmamıştı. Ayaklarını mezarı kaplayan ıslak çime dokundurmak istememişti sadece fakat Faith ile Una kızın bu haline çok acıdılar. Kız çok üşümüş ve sefil görünüyordu.

“Böyle soğuk bir gecede neden çıplak ayaksın?” diye haykırdı Faith. “Ayakların donmuştur.”

“Sayılır,” dedi Lida gururla. “O rıhtım yolundan buraya kadar yürümek bayağı zor oldu diyebilirim.”

“Neden çoraplarını ve ayakkabılarını giymedin?” dedi Una.

“Yok ki. Yani olanlar da kışın giyilecek halde değil.”

Faith kıza dehşet içinde baktı. Ne fena bir durumdu. Karşılarında komşuları sayılabilecek küçük bir kız oturuyordu ve böylesi soğuk bir bahar gecesinde ayağına giyecek ne bir çorabı ne de bir ayakkabısı vardı. Kız neredeyse donmak üzereydi. İçgüdülerine göre hareket eden Faith başka bir şey düşünmeden hemen kendi ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarttı.

"Al, bunları giy," dedi ve şaşkınlık içinde kendisine bakan Lida ya zorla eşyalarını verdi. "Çabuk ol. Soğuktan öleceksin. Bende başkaları var. Giy şunları."

Kendini toparlayan Lida'nın donuk gözleri bu güzel hediyeleri görünce ışıl ışıl parladı. Birileri çıkıp onları çağırmaya kalkışmadan evvel çabucak giydi. Sıska bacaklarına çorapları çekip, ince bileklerine Faith'in ayakkabılarını geçirdi.

"Sana borçlandım," dedi. "Ailen kızmaz mı?"

"Hayır, hem kızsalar da umursamam," dedi Faith. "Sence soğuktan ölmek üzere olan birini görüp ona yardım etmeden durabilir miyim? Bu hiç doğru bir şey olmaz, özellikle de bir rahibin kızıysam."

"Onları geri isteyecek misin peki? Rıhtım çok soğuk oluyor… Burası ısınsa bile, orası çok sonra ısınıyor," dedi Lida kurnaz bir ifadeyle.

"Hayır, tabii ki sende kalsınlar. Onları bu yüzden verdim zaten. Benim bir çift ayakkabım ve bir sürü çorabım var."

Lida biraz daha kalıp kızlarla sohbet edecekti ama hemen gitmesinin daha iyi olacağını düşündü çünkü biri o eşyaları sahibine geri vermesini isteyebilirdi. Böylece alacakaranlıkta yavaşça ayağa kalıp geldiği gibi sessizce gitti. Rahip evinden yeterince uzaklaşınca, bir taşa oturdu ve çoraplarıyla ayakkabılarını çıkartıp sepetine koydu. O pis, çamurlu rıhtım yolunda yürürken onları giymeye hiç niyeti yoktu. Bunları özel günler için saklayacaktı. Rıhtımdaki çocukların böyle kaşmir çorapları ve neredeyse yepyeni, şık ayakkabıları yoktu. Lida yaza hazırdı ve bu konuda vicdan azabı çekmiyordu. Onun gözünde rahip evi halkı çok zengin insanlardı ve o kızların daha bir sürü çorapla ayakkabılarının olduğuna hiç şüphe yoktu. Lida daha sonra Glen Köyü'ne koşup oğlanlarla oynadı ve Bay Flagg'in dükkânın önündeki çamurlu suları çocukların üzerine fışkırtırken Bayan Elliott dışarıya çıkıp onu evine gönderdi.

Lida gittikten sonra Una biraz sitem eder gibi, "Bence bunu yapmamalıydın, Faith," dedi. "Artık her gün sağlam botlarını giymek zorunda kalacaksın. Onlar da çabucak eskiyecekler."

Komşusuna yaptığı iyilikle kendisini çok huzurlu hisseden Faith, "Umurumda bile değil," dedi. "Zavallı Lida Marsh'ın hiç ayakkabısı yokken, benim iki çift ayakkabımın olması hiç âdil değil. Artık ikimizde de birer çift var. Sen de geçen pazar babamın vaazda ne söylediğini gayet iyi biliyorsun, Una: *Veren el alan elden üstündür*. Çok doğru bir söz çünkü şu anda kendimi daha önce hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum. Düşünsene… Lida şu an evine, o minik ayakları sıcacık ve rahat bir şekilde yürüyor."

"Ama senin başka bir siyah kaşmir çorabın yok," dedi Una. "Diğeri o kadar delikti ki Martha teyze onu onaramayacağını söyleyip toz bezi yaptı. O nefret ettiğin iki çift çizgili çoraptan başka çorabın yok."

Faith'in bütün neşesi kaçtı. Mutluluğu bir balon gibi sönüverdi. Düşünmeden yaptığı bu davranışın sonuçlarını değerlendirerek birkaç dakika boyunca sessizce oturdu.

"Ah, Una, bunu hiç düşünmedim. Hatta düşünmeden hareket ettim," dedi.

Çizgili çoraplar Martha teyzenin kış için Faith'e ördüğü ağır, kalın, kaba, mavikırmızı çizgili çoraplardı. Oldukça çirkinlerdi. Faith onlardan daha önce hiçbir şeyden nefret etmediği kadar nefret ediyordu. Onları kesinlikle giymezdi, çoraplar el değmemiş vaziyette çekmecesinde duruyorlardı.

"Bundan sonra o çizgili çorapları giymen gerekecek," dedi Una. "Okuldaki oğlanların sana nasıl güleceklerini düşünsene. Mamie Warren'a da çizgili çorapları yüzünden çok gülmüş ve üzerindeki mavikırmızı çizgiler yüzünden ona berber direği* demişlerdi. Seninkiler ondan daha da beter."

*** Berberler tarafından zanaat yaptıkları yeri veya dükkânı belirtmek için kullanılan bir tür işaret olan berber direği, Orta Çağ'dan kalma bir geleneğe göre, renkli şeritlerden oluşur. (e.n.)**

"Giymem ki," dedi Faith. "Hava ne kadar soğuk olursa olsun, çorapsız giderim."

"Ama yarın kiliseye çorapsız gidemezsin. İnsanlar ne der, düşünsene."

"O zaman ben de evde kalırım."

"Kalamazsın. Martha teyzenin seni zorla da olsa göndereceğini gayet iyi biliyorsun."

Faith bunu gayet iyi biliyordu. Martha teyzenin onlara yapmaları konusunda ısrar ettiği tek şey hava güneşli de yağmurlu da olsa kiliseye gitmeleriydi. Nasıl giyindikleriyle ya da giyinip giyinmedikleriyle asla ilgilenmezdi. Fakat gitmek zorundaydılar. Martha teyze yetmiş yıl evvel nasıl yetiştirildiyse çocukları da o şekilde büyütüyordu.

"Senin bana ödünç verebileceğin bir çift çorabın yok mu, Una?" dedi zavallı Faith acınası bir halde.

Una başını iki yana salladı. "Hayır, biliyorsun bende de sadece bir çift siyah çorap var. O kadar ufaklar ki zor giyiyorum. Sana hiç olmazlar. Gri çoraplarım da olmaz. Üstelik bacak kısımları delik deşik."

"O çizgili çorapları giymem," dedi Faith inatla. "Giyince verdiği his, görüntüsünden bile daha çirkin. Bacaklarımı fıçı gibi gösteriyorlar ve acayip kaşındırıyorlar."

"O zaman ne yapacaksın bilmiyorum."

"Eğer babam evde olsaydı dükkânlar kapanmadan bana bir çift çorap almasını isterdim ama geç saate kadar dönmeyecek. O zaman ben de pazartesi isterim… Yarın da kiliseye gitmem. Hasta numarası yaparsam Martha teyze beni kiliseye gönderemez."

"Ama o zaman yalan söylemiş olursun, Faith," diye haykırdı Una. "Bunu yapamazsın. Bunun çok kötü bir şey olduğunu biliyorsun. Hem babam öğrenirse ne der? Annem öldükten sonra bizimle nasıl konuştuğunu ve her ne olursa olsun daima dürüst olmamız gerektiğini söylediğini hatırlamıyor musun? Bize asla yalan söylemememizi, bu konuda bize güvendiğini söylemişti. Bunu yapamazsın, Faith. Çizgili çorapları giy işte. Zaten bir kere giyeceksin. Kilisedekiler çoraplarını fark etmez. Orası okul gibi değil. Hem yeni kahverengi elbisen çok uzun, çorapların fazla göze batmayacaktır. Gerçi Martha teyze elbiseyi bitirdiğinde çok bol ve uzun diye ondan nefret etmiştin ama bak şimdi ne iyi oldu, öyle değil mi?"

"O çorapları giymem," diye tekrarladı Faith. Çıplak ayakları ile ıslak çimenlerin ve kar birikintilerinin üzerinde yürümeye başladı. Dişleri titreye titreye gidip bir kar yığının üzerinde durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlıkla bağırdı Una. "Grip olacaksın, Faith Meredith."

"Ben de onun için uğraşıyorum ya zaten," dedi Faith. "Umarım üşütürüm de yarın kiliseye gitmek zorunda kalmam. O zaman yalan da söylememiş olurum. Burada dayanabildiğim kadar duracağım."

“Ama Faith, ölebilirsin. Zatürre olursun. Lütfen, Faith, yapma. Haydi, eve girip ayağına bir şeyler geçirelim. Ah, işte Jerry de geldi. Çok şükür. Jerry, Faith’i o kar yığınından çeker misin? Ayaklarına bak.”

“Tanrı aşkına! Faith, sen ne yapıyorsun?” dedi Jerry. “Delirdin mi?”

“Hayır. Git başımdan!” diye çıkıştı Faith.

Jerry, “Çoraplarıyla ayakkabıları nerede?” diye sordu Una ya.

“Lida Marsh’a verdi.”

“Lida Marsh’a mı? Neden?”

“Çünkü Lida’nın ne ayakkabısı ne de çorabı vardı ve ayakları buz gibi olmuştu. Şimdi Faith de hastalanıp yarın kiliseye gitmek istemiyor, böylece çizgili çoraplarını giymek zorunda kalmayacak. Ama Jerry, o ölebilir.”

“Faith, derhal o yığının üzerinden in yoksa ben indirmesini bilirim,” dedi Jerry.

“İndir de görelim,” diye meydan okudu Faith.

Jerry kızın üzerine atlayıp kollarını tuttu. O bir yana, Faith diğer yana doğru çekiştiriyordu. Una kızın arkasına koşup onu itti. Faith, kendisini rahat bırakması için Jerry’ye bağırdı, Jerry de ona saçmalamamasını söyleyerek bağırdı. Una ağlamaya başladı. Çok gürültü yaptılar ve mezarlığın yola bakan kapısına çok yakınlardı. Oradan geçmekte olan Henry Warren ile karısı onları duydular. Kısa süre içinde rahip evi çocuklarının mezarlıkta kavga ettiği ve çok kötü kelimeler kullandıkları tüm Glen’e yayıldı. Bu sırada ayakları fena halde acıyan Faith kardeşlerinin kendisini kar yığınının üzerinden çekmelerine izin verdi. Hepsi birden eve gidip yattılar. Bir melek gibi uyuyan Faith, sabah kalktığında sıhhatliydi. Babalarıyla uzun zaman önce yaptıkları o konuşmayı hatırladı ve hastaymış gibi yapıp yalan söylemek istemedi. Fakat kiliseye giderken o çirkin çorapları giymemek konusunda kesinlikle kararlıydı.

YENİ BİR SKANDAL VE YİNE BİR AÇIKLAMA

BÖLÜM 25

Faith sabah erkenden Pazar Okulu'na gidip en son sıraya oturdu. Giriş kapısına çok yakın oturan Faith, Pazar Okulu bittiğinde ayağa kalktı ve işte o zaman herkes o korkunç gerçeği fark etti: Kilisenin koridora bakan tarafında oturanlar rahip kızının botlarını çorapsız giydiğini gördüler!

Martha teyzenin eksi bir kumaştan diktiği yeni elbisesi oldukça uzundu, yine elbisenin eteği ve botları arasında beş santimlik bir açıklık vardı; bu açıklıktan bembeyaz, çıplak bacakları görünüyordu.

Faith ile Carl sırada tek başlarına oturuyordu. Jerry gidip bir arkadaşının yanına oturmuş, Blythe kızları da Una'yı yanlarına almıştı. Meredith çocuklarının kilisenin her yanına rastgele dağılarak oturmaları cemaatin hoşuna gitmedi. Özellikle Jerry'nin oturduğu o kısımda genelde sakız ya da tütün çiğneyen, sorumsuz gençler otururdu ve bir rahip çocuğunun onların arasında olması münasebetsizdi. Jerry, Elder Clow ve ailesine yakın olduğu için ikinci kattaki yerlerinden hoşlanmıyordu. O yüzden fırsat bulduğu her an başka bir sırada otururdu.

Pencerede ağ örmekte olan bir örümceği merakla izleyen Carl, Faith'in çıplak bacaklarını fark etmedi bile. Kiliseden sonra kız eve babasıyla birlikte yürümüş, babası da hiç fark etmemişti. Jerry ile Una gelmeden önce kiliseye girdiği için de rahip evi halkının kızın yaptığı şeyden hiç haberi yoktu. Fakat Glen St. Mary halkı onu gördü. Görmeyenler de duymuş oldu. Kiliseden çıkıp evlerine giderlerken herkesin konuştuğu tek konu buydu. Bayan Alec Davis bu duruma şaşırmadığını, hatta yakında bu çocuklar kiliseye çıplak gelirlerse de şaşırmayacağını söyledi. Kadınlar Yardım Derneği Başkanı, bir sonraki dernek toplantısında bu konuyu gündeme getirmeye karar verdi. Rahibi bu konuda ikaz edeceklerdi. Bay Cornelia kendi adına, artık pes ettiğini söyledi. Her ne kadar Faith'in çoraplarını giymeyi unuttuğunu sanıp üzülse de Anne bile şoke oldu. Susan o gün pazar olduğu için Fatih'e çorap öremedi ama ertesi sabah erkenden kalkıp işe koyuldu.

“Bu ihtiyar Martha’nın suçu, sevgili Bayan Blythe,” dedi. “Sanırım o zavallı çocuğun giyecek doğru dürüst çorabı yok. Siz de çok iyi biliyorsunuz Id kıyafetleri hep delik deşik. Eminim çorapları da öyle. Ayrıca sevgili Bayan Blythe, Yardım Derneği kürsüye yeni halı almak konusunda tartışacağına, o çocuklara çorap örmek için toplansa çok daha iyi olur. Ben dernek üyesi değilim ama Faith’e bu güzel siyah yünden iki çift çorap öreceğim. Tabii siz izin verdiğiniz ve parmaklarım hızla çalıştığı sürece. Rahibimizin evladının kiliseye çorapsız geldiğini görüp de duygulanmamak elde değil, sevgili Bayan Blythe. Onu öyle görünce nereye bakacağımı şaşırdım.”

“Üstelik dün kilise Metodistlerle doluydu,” diye homurdandı Glen’de alışveriş yaptıktan sonra bu konu hakkında konuşmak için Ingleside’a uğrayan Bayan Cornelia. “Bunu nasıl beceriyorlar bilmiyorum ama kilise Metodistlerle doluyken, o çocuklar hep bizi utandıracak bir şey yapmayı başarıyorlar. Bayan Deacon Hazard’ın gözleri yerinden fırlayacak sandım. Kiliseden çıkınca, ‘Bu gösteri çok uygunsuzdu. Presbiteryenlere acıyorum doğrusu,’ dedi. Ve biz de kadının bu sözlerini yutmak zorunda kaldık, gıkımızı çıkartamadık.”

“Eğer onu duysaydım ben bir şey söylerdim, sevgili Bayan Blythe. Ona çıplak bacakların da en az delikli çoraplar kadar uygunsuz olduğunu söylerdim. Ayrıca vaaz veren bir rahipleri olduğu için Presbiteryenlere değil, asıl Metodistlere acınması gerektiğini de eklerdim. Ne de olsa güzel vaazlar veren bir rahipleri yok. Bayan Deacon Hazard’ın ağzının payını verirdim, sevgili Bayan Blythe,” dedi Susan öfkeyle.

“Keşke Bay Meredith iyi vaaz verdiği kadar ailesiyle de ilgilense,” dedi Bayan Cornelia. “En azından kiliseye gitmeden önce düzgün giyinmişler mi diye bir baksaydı bari. İnanın bana, o adam için bahaneler bulmaktan çok yoruldum.”

Bu sırada Gökkuşağı Vadisi’ndeki Faith’in canı sıkılmaya başlamıştı. Mary Vance ile birliktelerdi ve kız her zamanki gibi yine onlara nutuk çekiyordu. Mary Vance, ona Faith’in babasını nasıl küçük düşürdüğünü anlatıyordu. Artık o da Faith’ten bıkmıştı. “Herkes” onun hakkında konuşuyor ve “herkes” aynı şeyi söylüyordu.

“Artık seninle daha fazla arkadaşlık edemem,” dedi.

“O zaman biz ederiz,” diye bağırdı Nan Blythe. Aslında Nan de içten içe Faith’in yaptığı şeyin yanlış olduğunu düşünüyordu ama Mary Vance’in

o bilmiş tavrına asla izin veremezdi. “Arkadaşlık etmeyeceksen de artık Gökkuşağı Vadisi’ne gelme, Bayan Vance.”

Nan ile Di, Faith’e sarılıp, dik dik Mary’ye baktılar. Mary birden ağlamaya başladı.

“İstemediğimden değil ama insanlar Faith’e bu şeyleri benim yaptırdığımı söylüyorlar. Hatta şimdi bile bunu söyleyenler var. Artık saygın bir konumdayım ve bir hanımefendi olmaya çalışıyorum, insanların hakkımda böyle konuşmalarına izin veremem. Üstelik en zor günlerimde bile, ben dahi kiliseye çorapsız gitmedim. Böyle bir şey yapmak aklımdan bile geçmedi. Ama o korkunç ihtiyar Alec, ben o evde kaldıktan sonra Faith’in çok değiştiğini ve daha önce hiç böyle bir kız olmadığını söyleyip duruyor. Cornelia Elliott’ın beni yanına aldığı güne lanet edeceğini söylüyor. İnanın bana bu beni çok incitiyor. Fakat benim asıl endişem Bay Meredith için,” diye ağladı.

“Bence onun için endişelenmene gerek yok,” dedi Di asık suratla. “Fuzuli bir kaygı bu. Faith, canım, sen de ağlamayı bırak ve bize neden böyle yaptığını anlat.”

Faith gözyaşları içinde her şeyi açıkladı. Blythe kızları onu anladılar, hatta Mary Vance bile çok zor bir durumda kaldığına hak verdi. Fakat bir fırtına gibi esip gürleyen Jerry bir türlü sakinleşemiyordu. Demek bugün okulda bu yüzden ona saçma sapan imalarda bulunmuşlardı! Öteki çocuklara hoşça kal bile demeden Faith ile Una’yı kollarından tutup acil bir Makbul Davranışlar Kulübü toplantısı yapmaya gitti. Mezarlıkta toplanıp Faith’in durumuna karar vereceklerdi.

“Ben burada yanlış bir şey görmüyorum,” diye savunmaya geçti Faith. “Bacaklarımın tamamı görünmüyordu. Yanlış bir şey yapmadım ve kimseye zarar vermedim.”

“Babama zarar verdin. Bunu biliyorsun. Ne zaman garip bir şey yapsak onu suçladıklarını biliyorsun.”

“Ben bunu düşünmemiştim,” diye mırıldandı Faith.

“Sorun da bu zaten. Düşünmen gereken şeyleri düşünmüyorsun. Kulübümüzü bu yüzden kurduk… Kendimizi yetiştirmek ve düşünmek için. Bir şey yapmadan önce durup düşüneceğimize söz verdik. Bunu yapmadın ve cezalandırılacaksın, Faith. Çok ağır bir ceza olacak bu. Ceza olarak tam bir hafta boyunca okulda o çizgili çorapları giyeceksin.”

“Ah, Jerry! Bir ya da iki gün olsa? Bir hafta olmasa?”

“Evet, bir hafta,” dedi tolerans göstermeyen Jerry. “Adil olan bu… Eğer inanmıyorsan Jem Blythe’a sor.”

Faith böyle bir konuyu Jem Blythe’a danışmak istemiyordu. Yaptığı davranışın utanç verici olduğunu anlamaya başlamıştı.

Biraz surat asıp, “Tamam, yaparım,” dedi.

“Çabuk pes ettin,” dedi Jerry sertçe. “Seni nasıl cezalandırırsak cezalandıralım, bunun babama bir yararı olmayacak. İnsanlar yaramazlık yaptığını düşünüp bu yüzden babamı suçlamaya devam edecekler. Bunu onlara açıklayamayız.”

Durumun ağırlığı Faith’in canını sıktı. Cezaya katlanabilirdi ama babasının suçlanacağı fikri ona işkence gibi geliyordu. Eğer insanlar gerçeği bilseler onu suçlamazlardı. İyi de bunu bütün dünyaya nasıl anlatacaktı? Bir zamanlar yaptığı gibi kilise kürsüsüne çıkması sözkonusu bile olamazdı. Zira Mary Vance’den cemaatin o olaya nasıl baktığını öğrenmiş ve bunu tekrar etmemesi gerektiğini anlamıştı. Faith hafta ortasına kadar bu sorunla boğuştu. Derken aklına bir fikir geldi ve derhal harekete geçti. O akşamı bir el feneri ve bir defterle tavan arasında geçirdi. Kıpkırmızı yanakları ve parlayan gözleriyle durmadan bir şeyler yazıyordu. İşte olay buydu! Bunu düşündüğü için ne kadar da zeki biriydi! Böylece her şey yoluna girecek, durum açıklanmış olacak ve bir skandal çıkmayacaktı. Hayli yorgun ama çok mutlu bir şekilde yatağına girdiğinde gece saat on bir olmuştu.

Birkaç gün sonra Glen’in haftalık gazetesi olan *The Journal* dağıtıma çıktı ve Glen’de bir sansasyon daha yaşandı. *Faith Meredith* imzalı bir mektup gazetenin manşetindeydi:

İLGİLİLERE,

Kiliseye neden çorapsız geldiğimi herkese açıklamak istiyorum. Babamın suçlu olmadığının bilinmesi ve hakkında dedikodu yapılmamasını istiyorum çünkü söylenenlerin doğru olmadığının bilinmesini arz ediyorum. Tek çift siyah çorabımı ayakları çok üşüdüğü için fazlasıyla üzüldüğüm zavallı Lida Marsh’a verdim. Karlar erimemişken hiçbir Hıristiyan evladının çorapsız ve ayakkabısız kalmaması gerekirdi. Bence Yardım Derneği ona çorap vermeliydi. Elbette derneğin oradaki küçük çocuklara bir şeyler gönderdiğini biliyorum ve bu çok cömert ve hoş bir davranış ama bence oradaki çocukların bizden daha çok ısınmaya ihtiyaçları var. Kilisemizin üyeleri Lida’ya yardım etme görevini bana bırakmamalılar. Ona

çoraplarımı verdiğim sırada başka deliksiz çorabım olmadığını unutmuştum. Her ne olmuşsa olsun iyi ki ona çoraplarımı vermişim çünkü vermeseydim vicdanım rahat etmezdi. O zavallı ufaklık hayli mutlu bir şekilde yanımızdan ayrılırken aklıma tek çorabımın o korkunç mavi-kırmızı çizgili çoraplar olduğu geldi. O çorapları geçen kış bana Yukarı Glen'deki Bayan Joseph Burr'un yolladığı yünlerden Martha teyze örmüştü. Ama yün oldukça kalın ve sıkı; Bayan Burr'un çocuklarının o yünden örülmüş çoraplar giydiklerini hiç görmedim. Ama Mary Vance bana, Bayan Burr'un kendilerinin giyemediği ya da yiyemediği şeyleri rahip evine gönderdiğini söyledi. Bunu yaparak maaşa katkı sağlamak için attıkları imzaya uygun hareket ettiğini sanıyormuş ama bu bir katkı değil.

O korkunç çorapları giymeye dayanamıyorum. Çok çirkinler çok sıkılar ve çok kaşındırıyorlar. Hem onları giyseydim herkes benimle dalga geçerdi. İlk başta hastaymış gibi yapıp ertesi gün kiliseye gitmemeyi düşündüm ama yalan söylemiş olacağım için bundan vazgeçtim çünkü babam annemiz öldükten sonra bize bunu asla yapmamamız gerektiğini söylemişti. Glen'de yalan söyleyip sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranan pek çok insan varken, bir de ben aynısını yapamazdım. Burada isimlerini vermeyeceğim ama onları ben de tanıyorum, babam da tanıyor.

Sonra Metodist Mezarlığı'ndaki karların üzerinde çıplak ayakla durup hastalanmak için elimden geleni yaptım fakat Jerry beni zorla oradan indirdi. Hastalanmamıştım. O nedenle kiliseye gitmek zorunda kaldım. Ben de sadece botlarımı giyip gitmeye karar verdim. Bunun neden bu kadar yanlış bir şey olduğunu anlamıyorum. Hem bacaklarım temiz olsun diye, en az yüzümü yıkadığım kadar dikkatle yıkamıştım. Her neyse, bu davranışımın suçlusu babam değildir. O sırada kendisi çalışma odasında vaazını ve diğer dini konuları düşünmekle meşguldü. Ben de Pazar Okulu'na gitmeden önce ona görünmemeye çalıştım. Babam kilisede insanların bacaklarına bakmadığı için elbette benimkileri de fark etmedi. Ama dedikodular bitmek bilmeyince, her şeyi açıklamak için gazeteye bu mektubu göndermek zorunda kaldım. Bu kadar konuşulduğuna göre oldukça yanlış bir şey yapmış olmalıyım. Babam konuşulanları öğrenir öğrenmez pazartesi sabahı ilk iş Bay Flaggin dükkânına gitti ve bana bir çift yeni siyah çorap aldı fakat ben bir hafta boyunca o çirkin çorapları giyerek kendimi cezalandıracağım. Tüm bunlar benim suçum ve insanlar babamı suçlamamalı. Bunu okuyanlara sesleniyorum, babamı suçlamaya devam

edenler benim gözümde Hıristiyan değildir ve ne söyledikleri de umurumda değildir.

Mektubumu bitirmeden önce açıklamak istediğim bir şey daha var: Mary Vance bana Bay Evan Boyd'un geçen sonbaharda bahçesinden patates çaldıkları için Baxterları suçladığını söyledi. Onlar Bay Boydun patateslerine dokunmadılar. Çok fakir ama çok dürüst insanlardır. Bunu yapan bizdik. Jerry, Carl ve ben. Una o sırada bizimle değildi. Bunu çalmak olarak düşünmemiştik. Sadece bir akşam Gökkuşağı Vadisi'nde kızarmış alabalık yerken yanında birkaç patates de haşlarız diye düşündük. Bay Boyd'un tarlası vadi ile köy arasında kalan bize en yakın tarla olduğu için de çitinden tırmanıp birkaç tane patates topladık. Bay Boyd onları yeterince gübrelemediği için patatesler çok küçüktü, o nedenle biraz fazla toplamak zorunda kaldık. Onlar da bir taş parçasından daha büyük değildi. Walter ile Di Blythe da bizimle yemek yedi ama yemeği hazırlamaya başladıktan sonra yanımıza geldikleri için patatesleri nereden aldığımızı bilmiyorlardı. O yüzden onlar da bu suçun bir parçası değil. Kimseye zarar vermek gibi bir niyetimiz yoktu ama madem bu yaptığımız çalmakmış, o zaman Bay Boyd'a patateslerin parasını vereceğiz ama biz büyüyene kadar biraz beklemek zorunda. Şu an hiç paramız yok çünkü para kazanacak kadar büyük değiliz ve Martha teyze her ne kadar düzenli ödeniyor olsa da babamın maaşından beş kuruş bile artmadığını söylüyor. Dolayısıyla evi çekip çevirmek de onun için zor oluyormuş. Ama Bay Boyd artık Baxterları suçlayıp haklarında kötü şeyler söylemesin çünkü onlar masum.

Saygılarımla,

FAITH MEREDITH."

BAYAN CORNELIA FİKRİNİ DEĞİŞTİRİYOR

BÖLÜM 26

“Susan ben öldükten sonra bahçemizdeki nergisler her açtığında geri geleceğim,” dedi Anne. “Beni görmeyecekler tabii ama ben burada olacağım. Eğer o sırada bahçede birisi olursa, ki sanırım böyle güzel, eflatun renkli bir bahar gününde ya akşam ya da günbatımı vakti gelirim, onlar yalnızca nergislerin birdenbire çıkan bir rüzgârla salındığını görecekler ama onları hareket ettiren rüzgâr değil, ben olacağım.”

“Bence sevgili Bayan Blythe, öldükten sonra nergisler gibi dünyevi şeyleri düşünmeyeceksiniz,” dedi Susan. “Hem ben hayaletlere inanmam. Görülsün ya da görülmesin.”

“Ah, Susan, ben bir hayalet olmayacağım! Bu kulağa ürkütücü geliyor. Ben sadece ben olacağım. Gece ya da gündüz fark etmez, alacakaranlıkta etrafta dolaşıp sevdiğim yerleri göreceğim. Küçük Rüya Ev’den taşınırken kendimi nasıl kötü hissettiğimi hatırlıyor musun, Susan? O zamanlar Ingleside’ı bu kadar çok seveceğimi düşünmemiştim. Ama burayı seviyorum. Bu evin her taşını, her köşesini çok seviyorum.”

“Ben de bu evi çok seviyorum,” dedi eğer buradan ayrılırsa ölecek olan Susan. “Ama dünya malına bu kadar çok düşkün olmamalıyız, sevgili Bayan Blythe. Hayatta yangın ya da deprem gibi felaketler var. Her zaman hazırlıklı olmalıyız. Üç gece önce rıhtımda yaşayan MacAllisterların evi yanıp kül oldu. Bazıları sigortadan para almak için evi Tom MacAllister’ın yaktığını söylüyor. Bu doğru olabilir de olmayabilir de ama bence Bay Blythe bizim evin bacalarını bir an evvel kontrol ettirse iyi eder. Önce tedbir, sonra tevekkül derler. Baksanıza bahçe kapısında Bayan Marshall Elliott var. İçeri girmeye çekiniyor sanki.”

“Anne, canım… Bugünkü gazeteyi gördün mü?”

Bayan Cornelia’nın sesi hem telaşla buraya geldiğinden hem de oldukça duygulandığından titriyordu.

Anne güldüğü anlaşılmasın diye yüzünü nergislerin arasına gömdü. O gün Gilbert ile gazetenin manşetini okumuşlar ve çok gülmüşlerdi. Ama bu

konunun sevgili Bayan Cornelia için bir trajedi olduğunu bilen Anne duygularını belli etmemeliydi.

"Korkunç değil mi? Ne yapacağız?" diye sordu kadın çaresizce. Bayan Cornelia rahip evindeki yaramazlarla artık ilgilenmeyeceğine dair yemin etmişti ama işte yine onlar için endişeleniyordu.

Anne verandaya doğru yürüdü. Susan örgüsünü örüyor, Rilla ile Shirley de diğer tarafta oyun oynuyordu. Susan, Faith için çoktan ikinci çorabı örmeye başlamıştı. Susan zavallı ya da fakir insanlar için asla endişelenmez, sadece onlar için elinden geleni yapar ve gerisini Tanrı'ya bırakırdı.

Bir keresinde Anne'e, "Sevgili Bayan Blythe, Cornelia Elliott bu dünyayı yönetmek için doğduğuna inanıyor," demişti. "O yüzden de her şeye karışıyor. Ben böyle bir şey düşünmediğimden hayli sakin bir hayat yaşıyorum. Gerçi bazen işlerin olduğundan daha iyi hale gelmesi için biraz müdahale etmem gerektiğini de düşünmüyor değilim ama bu konular biz zavallı ölümlüleri aşar. Bunları düşünerek sadece kendimizi rahatsız ederiz ve hiçbir yere varamayız."

Bayan Cornelia için yumuşak yastıklı, güzel bir sandalye çeken Anne, "Şu an yapılacak bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Fakat Bay Vickers nasıl olmuş da o mektubun yayınlanmasına izin vermiş? Ondan bunu beklemezdim doğrusu."

"Adam burada değil ki. Bir haftalığına New Brunswick'e gitmiş. O yokken de gazeteyi Joe Vickers denen o kerata yönetiyor. Bir Metodist olmasına rağmen tabii ki Bay Vickers o mektubu yayınlamazdı ama Joe'ya gülünç bir şaka gibi gelmiş herhalde. Senin de söylediğin gibi, bence de şu an yapılacak bir şey yok. Yaşayıp göreceğiz. Fakat eğer o Joe Vickers'ı yakalarsam ona hayatı boyunca unutamayacağı bir konuşma yapacağım. Marshall'dan derhal gazete aboneliğimizi sonlandırmasını istedim ama o sadece gülüp bugünkü mektubun son bir yıldır okunmaya değer tek haber olduğunu söyledi. Zaten Marshall hiçbir şeyi ciddiye almaz… Erkeklere özgü bir davranış işte. Neyse ki Evan Boyd da onun gibi. Mektup adama çok gülünç gelmiş, her yerde anlatıp gülüyormuş. Dahası o da bir Metodist! Yukarı Glen'de yaşayan Bayan Burr'a gelince… Bunu görünce çok kızacak ve kiliseye gelmeyi bırakacak! Gerçi bu bizim için çok büyük bir kayıp olmaz. Metodistler onlara kucak açar."

"Bu, Bayan Burr'a ders olur," dedi pek hoşlanmadığı bu kadının Faith'in mektubunda isminin geçmesine sevinen Susan. "Metodistleri, bağış

yerine elinde kalan yünleri vererek kandıramayacağını öğrenir.”

“En kötüsü de işlerin düzelme şansının tamamen ortadan kalkmış olması,” dedi Bayan Cornelia sıkılarak. “Bay Meredith, Rosemary West’le görüşmeye başladıktan sonra evlerine gayet hoş bir kadının eli değecek diye ümitlenmiştim. Ama artık olmaz. Bu çocuklar yüzünden Rosemary onunla evlenmeyecektir… En azından böyle söylüyorlar.”

Bir rahibi reddedecek birinin olmayacağını düşünen Susan, “Bence ona evlenme bile teklif etmemiştir,” dedi.

“Bu konuda kimse bir şey bilmiyor. Bariz olan tek şey adamın artık o eve gitmediği. Rosemary de geçen bahar çok iyi görünmüyordu. Umarım Kingsport’a yaptığı ziyaret ona iyi gelir. Bir aylığına gitmişti ama anladığım kadarıyla orada bir ay daha kalacakmış. Daha önce Rosemary’nin evden bu kadar uzun süre ayrı kaldığını hatırlamıyorum. Ellen ile ikisi asla ayrılmazdı. Fakat anladığım kadarıyla bu kez gitmesi için Ellen ısrar etmiş. Bu arada Ellen ile Norman Douglas da işi pişiriyor.”

“Gerçekten mi?” diye güldü Anne. “Bir söylenti duymuştum ama doğruluğuna inanmadım.”

“İnan! Doğru olduğuna inan canım. Herkes durumun farkında. Zaten Norman Douglas dilediğini yapmak konusunda açıktır, kimseden sakınmaz. Herkesin gözü önünde kur yapar. Marshall’a yıllardır Ellen’ı aklına bile getirmediğini fakat geçen sonbaharda kiliseye ilk gittiğinde onu görüp yine âşık olduğunu söylemiş. Kadının ne kadar güzel biri olduğunu unuttuğundan bahsetmiş. Kiliseye gitmediğinden, Ellen da evden çıkmadığından yirmi yıldır birbirlerini görmemişlerdi. Ah, hepimiz Norman’ın niyetini biliyoruz ama Ellen’nınki farklı. Dolayısıyla ikisinin yeniden bir çift olup olmayacağını kestiremiyorum.”

“Adam onu bir kere terk etmişti. Sanırım bu kimilerinin affedebileceği bir davranış, sevgili Bayan Blythe,” diye keskin bir imada bulundu Susan.

“Onu sırf bir anlık öfke yüzünden terk etti ve hayatı boyunca buna pişman oldu,” dedi Bayan Cornelia. “Bu soğukkanlı bir terk edişten çok daha farklı bir durum. Kendi açımdan ben Norman’dan, bazıları gibi, hiç nefret etmedim. O adam bana asla kabadayılık taslayamaz. Neden kiliseye yeniden gelmeye başladığını çok merak ediyorum ama… Bayan Wilson’ın hikâyesine inanmıyorum. Güya Faith Meredith oraya gitmiş de adamı kiliseye gelmeye ikna etmiş. Bunu Faith’e sormaya hep niyetleniyorum ama onunla karşılaştığımızda aklımdan çıkıyor. Norman Douglas’ın üzerinde

nasıl bir etki yaratmış olabilir ki? Ben çıkarken o dükkândaydı. Gazetedeki o skandal mektuba kahkahalarla gülüyordu. Four Winds'te söylediklerini duymalıydınız. 'Dünyanın en harika kızı,' diye bağırıyordu. 'Kızın içi alev alev yanıyor. Bütün ihtiyar nineler ise onu bastırmak istiyor, baş belaları! Ama bunu asla başaramayacaklar… Asla! Onun yerine bir balığı boğmaya çalışsalar daha iyi ederler. Boşuna çaba harcıyorlar. Boyd, sen de önümüzdeki yıl patateslerini daha çok gübrele!' Adamın kahkahası çatıları bile titretiyordu."

"En azından Bay Douglas rahibin maaşına çok cömert bir katkıda bulunuyor," dedi Susan.

"Ah, Norman o kadar da kötü biri değildir. Gözünü bile kırpmadan bin dolar verir ama bir ürüne değerinden beş sent fazla verecek olsa çılgın gibi kükrer. Hem Bay Meredith'in vaazlarını da seviyor. Norman Douglas beynini çalıştıran şeyler görünce kabuğundan çıkmaya hevesli olur. Yoksa onun içinde Hıristiyanlığa dair hiçbir iz kalmamış. Ama çok zeki biri, rahibin vaazlarını nutuk çeker gibi tekrarlıyor. Her neyse, Bay Meredith ile çocuklarını destekliyor olması güzel, zira bu olaydan sonra pek dostları kalmayacak. İnanın bana, onlar için bahaneler üretmekten bıktım usandım."

"Biliyor musunuz, sevgili Bayan Cornelia," dedi Anne ciddi bir tavırla. "Bence hepimizin gereğinden fazla bahanesi var. Bu da büyük bir saçmalık. Buna bir son vermeliyiz. Şimdi size ne yapmak istediğimi söyleyeyim, gerçi bunu yapamam da…" dedi Anne ve o an Susan'ın gözlerindeki telaşlı pırıltıyı fark etti. "Çünkü yakışık olmaz. Ölmeye yakın bir yaşa gelene kadar bize yakışmayan davranışlardan kaçınmalıyız. Yine de şunu yapmayı çok isterdim: Kadınlar Yardım Derneği ile Genç Kızlar Dikiş Kulübü'nü bir araya getirip, aralarına Meredithleri eleştiren bütün Metodistleri alırdım. Gerçi biz Presbiteryenler de onu bunu eleştirmeyi bırakıp kendi işimize baksak rahip evindekilerden çok daha önemli sorunlarımız olduğunun farkına varabilirdik. Her neyse… Onları bir araya getirdikten sonra şöyle seslenirdim: 'Sevgili Hıristiyan dostlarım…' Hıristiyan kelimesini vurgulardım… 'Sizlere bir şey söylemek istiyorum ve bu söylediğim şeyi ciddiye alıp eve gittiğinizde ailelerinize tekrar etmenizi diliyorum. Siz Metodistlerin bize, biz Presbiteryenlerin de kendimize acımamıza hiç gerek yok. Artık bunu yapmayacağız. Rahibimizi eleştiren herkesin karşısına gurur dolu ve cesur bir halde çıkıp, 'Biz rahibimiz ve ailesiyle gurur duyuyoruz. Bay Meredith, Glen St. Mary Kilisesi'nin gelmiş geçmiş en iyi vaizidir. Dahası Hıristiyan âleminin en samimi, en hevesli öğretmenlerinden

biridir. Oldukça sadık bir dost ve kaliteli, eğitimli, iyi kalpli ve hassas bir adamdır. Ailesi onun için çok kıymetlidir. Gerald Meredith okuldaki en zeki öğrencidir ve Bay Hazard onun parlak bir kariyeri olacağını söylemektedir. O, hayli onurlu, dürüst ve güvenilir bir çocuktur. Faith Meredith de oldukça güzel ve güzel olduğu kadar da çok ilginç bir kızdır. Onda sıradan olan herhangi bir şey yoktur. Glen'deki kızları bir araya toplasanız hiçbirinde ondaki heyecanı, hırsı, azmi ve neşeyi bulamazsınız. O, dünyaya düşman biri değildir. Onu tanıyan herkes çok sever. Kaç çocuk ya da kaç yetişkin için böyle bir şey söylenebiliriz? Una Meredith de hayli tatlı bir kişiliğe sahiptir. Büyüyünce çok sevgi dolu bir kadın olacaktır. Karıncaları, kurbağaları ve örümcekleri çok seven Carl Meredith gün gelecek bütün Kanada'da ismi duyulan bir doğa uzmanı olacaktır. Hatta dünya çapında adını duyuracak ve bizleri onurlandıracaktır. Daha önce Glen'de ya da başka bir yerde kendileri için böyle güzel şeyler söylenen başka bir aile olmuş muydu? Biz, rahibimiz ve onun muhteşem evlatlarıyla gurur duyuyoruz!' diyeceğiz."

Anne sustu. Hem heyecanı ve uzun konuşması yüzünden biraz nefessiz kalmış hem de Bayan Cornelia'nın önünde daha ileriye gitmekten çekinmişti. Bu iyi kalpli kadın şaşkın gözlerle Anne'i dinlerken aklına yepyeni fikirler geliyordu. Bayan Cornelia aniden ayağa kalktı ve heyecanla konuşmaya başladı.

"Anne Blythe, keşke o toplantıyı yapıp tüm bunları söyleyebilseydin! Tüm bunları göremediğim için kendimden utandım. Elbette bizim böyle konuşmamız lazım… Özellikle de o Metodistlere karşı. Üstelik her kelimesi de doğru… Her kelimesi. Gözlerimizi asıl değerli olan şeylere kapatıp incir çekirdeğini bile doldurmayacak önemsiz konulara odaklanıyoruz. Ah, Anne, ben bir şeyleri ancak kafama böyle kakılırsa anlıyorum işte. Cornelia Marshall artık özür filan dilemeyecek! Bundan sonra başım dik bir şekilde yürüyeceğim, inan bana! Gerçi Meredithler yine garip şeyler yaparsa, gelip rahatlamak için seninle konuşurum. Şu an bu mektup konusundaki hislerim için bile üzülüyorum… Norman'ın da söylediği gibi, bu aslında çok gülünç bir şey. Hiçbir kız bunu yazmayı düşünecek kadar tadı olamaz. Üstelik imla kurallarına nasıl da uymuş. Tek bir kelime hatası bile yapmamış. Şimdi bir Metodist çıkıp bir şey söylesin de göreyim. Öte yandan yine de Joe Vickers'ı affetmeyeceğim, inan bana! Neyse, çocuklar nerede bakalım?"

"Walter ile ikizler Gökkuşağı Vadisi'ndeler. Jem tavan arasında ders çalışıyor."

“Hepsi de Gökkuşağı Vadisi için deli oluyorlar. Mary Vance oranın dünyadaki en güzel yer olduğunu düşünüyor. Eğer izin versem her akşam gelir. Ama başıboş davranmasını istemiyorum. Hem evde olmadığında onu özlüyorum, Anne. Ona bu kadar düşkün olacağım aklıma bile gelmezdi. Gerçi hatalarını gördüğümde düzeltmeye çalışıyorum ama evime geldiğinden beri tek kötü laf etmedi. Bana çok fazla yardımcı olduğunu da itiraf etmeliyim. Zaten artık eskisi kadar genç değilim, bunu inkâr etmenin bir anlamı yok. Elli dokuzuma bastım. Kendimi o yaşta hissetmiyorum ama yine de o yaştayım işte.”

DİNİ KONSER

BÖLÜM 27

Bayan Cornelia yeni fikirlerine rağmen, rahip evi çocuklarının bir sonraki haylazlığını düşünüp endişelenmeden duramadı. Başkalarının yanında kaygılarını belli etmiyor, Anne'in nergis bahçesinde söylediği sözleri tekrar ediyordu ve bunları o kadar güzel söylüyordu ki eleştirenler, çocuksu bir şakayı fazla büyüten budalalar gibi hissetmeye başlıyordu. Fakat yalnız kaldığında düşündüklerini Anne'e anlatmak zorundaydı.

"Anne, canım, geçen perşembe akşamı Metodistlerin ayini sırasında çocuklar mezarlıkta konser vermiş. Hezekiah Pollock'un mezarının üstüne oturup tam bir saat boyunca şarkı söylemişler. İlahi okumuşlar. Başka bir şey okusalardı bu olay bir felaket olurdu tabii. Sorun şu ki ilahilerden sonra *Polly Wolly Doodle* şarkısını söyleyip konseri bitirmişler… Tam da o sırada Deacon Baxter dua ediyormuş."

"Ben de o gece oradaydım," dedi Susan. "Size bundan bahsetmedim, sevgili Bayan Blythe ama konser vermek için o akşamı seçmeleri hoşuma gitmemişti. O mezarlara oturup nefessiz kalana dek şarkı söylediklerini görmek tüylerimi diken diken etti."

"Senin Metodistlerin ayininde ne işin vardı?" dedi Bayan Cornelia öfkeyle.

"Metodistliği asla ilgi çekici bulmadım," diye rapor verir gibi ciddi bir yüz ifadesiyle cevap verdi Susan. "Ayrıca çok rahatsız olduğumu onlara kesinlikle belli etmedim. Dışarıya çıktığımızda Bayan Deacon Baxter, 'Ne büyük terbiyesizlikti bu!' dediğinde kadının gözlerinin içine bakıp ona, 'İlahileri çok güzel söylüyorlardı. Koronuzda tek bir kişi bile bu geceki toplantıya gelmeye zahmet etmedi, Bayan Baxter. Onlar seslerini yalnızca pazar günleri kullanıyorlar herhalde,' dedim. Kadın sus pus olunca laflarımın işe yaradığını anladım. Ama *Polly Wolly Doodle*'ı söylemeselerdi kadınla daha açık ve sert konuşurdum, sevgili Bayan Blythe. O şarkının mezarlıkta söylendiğini düşünmek bile korkunç."

"Ama o ölülerin de bazıları yaşarken *Polly Wolly Doodle*'ı söylüyordu Susan. Belki de bir kez daha duymak hoşlarına gitmiştir," diye araya girdi

Gilbert.

Bayan Cornelia, Gilbert'a sitem eder gibi baktı. Bir dahaki sefere Anne'den, Bay Blythe'a böyle şeyler söylememesi gerektiğini hatırlatmasını istemeliydi. Mesleğine zarar verebilirdi. İnsanlar onun dindar olmadığını düşünebilirdi. Gerçi Marshall ondan daha kötü şeyler söylüyordu ama o kamuya mal olmuş birisi değildi.

"Anladığım kadarıyla o sırada babaları da çalışma odasındaymış ve pencereleri açık olmasına rağmen çocukların ne yaptığını fark etmemiş bile. Elbette her zamanki gibi, bir kitabın içinde kaybolmuştur. Fakat dün geldiğinde bu konuyu onunla konuştum."

"Buna nasıl cüret ettiniz, Bayan Marshall Elliott?" dedi Susan şaşırarak.

"Cüret etmek mi? Artık birilerinin bir şeylere cüret etmesinin vakti geldi. Herkes onun Faith'in gazeteye yazdığı mektuptan bile haberinin olmadığını söylüyor. Tabii kimse de ona bundan söz etmeye cesaret edememiş. Demek ki o da gazeteyi okumuyor. Neyse, gelecekte olabilecek hadiseleri düşünerek, onun bu mektup ve konser olayını bilmesi gerektiğini düşündüm. Bana, 'Bu konuyu onlarla konuşacağım,' dedi. Ben kapıdan çıkar çıkmaz bu lafını unutmuştur. O adamın mizah anlayışı yok, Anne. Geçen pazar çocuk yetiştirmek üzerine konuştu. Çok güzel bir vaazdı elbette ama kilisedekiler, *Söylediklerini uygıdayamıyor olman ne acı*, diye düşündü."

Bayan Cornelia, Bay Meredith'in söylediklerini unutacağını düşünerek ona haksızlık etmişti. Bu konuşmadan sonra Bay Meredith hayli rahatsız olmuş bir şekilde evine dönmüş ve o gece çocuklar Gökkuşağı Vadisi'nden geldiklerinde yatmaları gerekirken, onları çalışma odasına çağırmıştı.

Bu babalarının daha önce yaptığı bir davranış olmadığından çocuklar çok şaşırmıştı. Onlara ne söyleyecekti ki? Son zamanlarda önemli bir olay oldu mu diye düşündüler ama akıllarına hiçbir şey gelmedi. Carl, iki akşam evvel Bayan Flagg'in ipek elbisesine yanlışlıkla reçel dökmüştü. Martha teyzenin kadını yemeğe davet ettiği akşamdı. Ama Bay Meredith bunu fark etmemiş, oldukça iyi kalpli biri olan Bayan Flagg de olay çıkartmamıştı. Üstelik Carl, akşam boyunca Una'nın elbisesini giymekle cezalandırılmıştı.

Una'nın aklına birden, belki de babalarının onlara Bayan West ile evleneceğini söyleyeceği geldi. Kalbi çılgınca atmaya, bacakları titremeye başladı. Derken babasının epey ciddi ve üzgün göründüğünü fark etti. Demek ki konu bu değildi.

“Çocuklar,” dedi Bay Meredith. “Canımı çok yakan bir şey duydum. Geçen perşembe akşamı Metodist Kilisesi’nde ayin yapılırken mezarlıkta uygunsuz şarkılar söylediğiniz doğru mu?”

Jerry şaşkınlık içinde, “Tanrım! Baba biz o gece ayin olduğunu unutmuştuk!” diye bağırdı.

“Demek doğru… Yani bunu yaptınız?”

“Uygunsuz şarkılarla neyi kastettiğini anlamadım. Bizimki dini bir konserdi… İlahiler söyledik. Bunda ne kötülük var? İnan bana o akşam kilisede ayin olduğunu unutmuştuk. Eskiden bu ayinleri salı akşamları yaparlardı, perşembeye aldıklarından beri insan unutuyor.”

“İlahi dışında başka bir şey söylemediniz mi?”

“Şey,” dedi Jerry kızararak. “Konserin sonunda *Polly Wolly Doodle*’ı söyledik. Faith, ‘Konseri neşeli bir şarkıyla bitirelim,’ dedi. Ama biz kimseyi gücendirmek istemedik baba… İnan bana istemedik.”

Bay Meredith’in Jerry’yi suçlamasından korkan Faith, “Konser benim fikrimdi baba,” dedi. “Biliyorsun Metodistler kiliselerinde üç pazar önce dini bir konser vermişlerdi. Ben de onu taklit etmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Herkes o mezarlıkta dua etmemizin yakışık almadığını düşündüğünden onların okudukları duaları listemizden çıkarmıştık. Sen de o sırada burada oturuyordun,” dedi. “Ve bize tek kelime bile etmedin.”

“Ne yaptığınızı fark etmedim. Tabii ki bu geçerli bir bahane olamaz. Sizden daha çok benim suçlu olduğumu biliyorum. Ama neden en sonunda o şarkıyı söylediniz?”

Makbul Davranışlar Kulübü’nde Faith’e, düşünmeden hareket ettiği için uzun uzun nutuk çeken Jerry, “Düşünemedik,” diye kekeledi ve bunun hiç de geçerli bir mazeret olmadığının farkındaydı. “Çok üzgünüz baba… Gerçekten çok üzgünüz. Bizi azarlayabilirsin… Bunu çoktan hak ettik.”

Fakat Bay Meredith onları azarlamadı. Oturup minik evlatlarını etrafına topladı ve onlarla hayli şefkatli ve bilge bir şekilde konuştu. Çok utandılar. Bir daha asla böyle düşüncesizce ve budalaca davranmayacaklardı.

Odalarına çıkarlarken, “Bunun için kendimize ağır bir ceza vermeliyiz,” diye fısıldadı Jerry. “Yarın ilk iş bir toplantı yapalım ve bir ceza kararlaştıralım. Babamı hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Umarım Metodistler ayinlerini haftanın farklı günlerinde yapmayı bırakıp artık tek bir güne sabitlerler.”

“Neyse ki korktuğum olmadı, bu yüzden çok mutluyum,” diye kendi kendine mırıldandı Una.

Bay Meredith ise bu sırada çalışma odasındaki masaya oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

“Tanrım, bana yardım et!” dedi. “Ben çok yetersiz bir babayım. Ah, Rosemary! Keşke birazcık umurunda olsaydım!”

ORUÇLA GEÇEN BİR GÜN

BÖLÜM 28

Ertesi sabah okuldan sonra Makbul Davranışlar Kulübü özel bir toplantı yaptı. Birkaç önerinin ardından, en uygun cezanın oruç tutmak olduğuna karar verildi.

“Gün boyunca hiçbir şey yemeyeceğiz,” dedi Jerry. “Hem zaten oruç tutmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Bu öğrenmek için iyi bir fırsat olacak.”

Bunun oldukça kolay bir ceza olduğunu düşünen ve Jerry ile Faith’in neden daha ağır bir öneride bulunmadığını merak eden Una, “Hangi gün tutacağız?” diye sordu.

“Pazartesi tutalım,” dedi Faith. “Pazar akşamları genelde doyurucu yemekler yeriz, pazartesileri o kadar da çok yiyecek olmaz.”

“İyi de olayın asıl noktası da bu zaten,” diye haykırdı Jerry. “Oruç tutmak için en kolay günü değil, en zor günü seçmeliyiz… O gün de pazar çünkü senin de az evvel söylediğin gibi pazar günleri genelde kızarmış biftek yeriz. Diğer günlerde hep kuru et yiyoruz. Kuru etten mahrum kalarak oruç tutmak pek de büyük bir ceza sayılmaz. Önümüzdeki pazar oruç tutalım. Babam o günkü sabah ayinini Yukarı Lowbridge’teki rahiple değişeceği için de gayet uygun bir gün olur. Babam akşama kadar gelmez. Martha teyze neyimiz olduğunu sorarsa, ona ruhumuzu temizlemek için oruç tuttuğumuzu söyleriz. Bu İncil’de yazan bir şey olduğu için bize karışacağını ya da kızacağını sanmıyorum.”

Martha teyze onlara kızmadı. Asık bir suratla, “Acaba bu kez neyin peşindesiniz?” diye homurdandı ama başka bir şey demedi. Bay Meredith sabah erkenden, daha hiç kimse kalkmadan gitmişti. O da kahvaltı etmemişti ama bunun oruçla bir ilgisi yoktu. Zaten adam genelde kahvaltı etmeyi unutur, kimse de ona hatırlatmazdı. Kahvaltı… Yani Martha teyzenin kahvaltısı… Kaçırtabilecek bir öğündü. Açlıktan ölen o küçücük çocuklar bile yulaf ezmesi ile bozuk süt karışımını yemek istemezdi. Özellikle Mary Vance’in surat asarak özellikle vurguladığı bozuk sütü. Fakat öğlen yemeğinde durum değişti; öğlen vakti çok acıkan çocuklar her

ne kadar kötü pişirilse de evi saran kızarmış biftek kokusunu duyunca dayanamadılar. Kokuyu almamak için çaresizce mezarlığa koştular. Fakat Una Yukarı Lowbridge'ten gelen rahibin yemek yerken görüldüğü, oturma odasının penceresinden gözünü ayıramıyordu.

"Keşke minicik, küçücük bir lokma yiyebilseydim," diye iç çekti.

"Kes şunu," diye emretti Jerry. "Elbette zor ama cezanın amacı da bu zaten. Şu an hayalimde neler yediğimi bir bilsen. Ama ben şikâyet ediyor muyum? Haydi, başka bir şey düşünelim. Boş midelerimizi unutmamız lazım."

Akşam yemeğindeyse açlıkları biraz daha azalmış, gün içinde olduğu kadar kötü hissetmemişlerdi.

"Sanırım alışmaya başladık," dedi Faith, "içimdeki o garip his geçti fakat aç olmadığımı söyleyemem."

"Benim başım bir tuhaf," dedi Una. "Arada bir dönüyor."

Yine de diğerleriyle birlikte neşeyle kiliseye gitti. Eğer Bay Meredith kendisini vaazına bu kadar kaptırmamış olsaydı karşısında bembeyaz bir ten ve çökmüş gözlerle oturan çocuklarının halini fark edebilirdi. Ama adamın gözü başka bir şey görmüyordu ve bugünkü vaazını normalden biraz daha uzatmıştı. Son bölüme geldiğinde ön sırada oturan Una Meredith yere yuvarlandı. Bir ölüden farksızdı.

Kızın yardımına koşan Bayan Elder Clow oldu. Una'nın minik bedenini, yüzü korkudan bembeyaz olan Faith'in kucağından alıp giriş salonuna götürdü. Bay Meredith söyleyeceklerini unuttu ve telaşla kızının peşinden koştu. Cemaat kendi kendine dağıldı.

"Ah, Bayan Clow," diye yutkundu Faith. "Una öldü mü? Yoksa onu öldürdük mü?"

"Çocuğumun nesi var?" dedi beti benzi atmış baba.

"Bayıldı sanırım," dedi Bayan Clow. "Ah, doktor da geldi işte. Şükürler olsun."

Gilbert'ın Una'yı ayıltması kolay olmadı. Kız gözlerini açana dek uzun süre uğraştı. Sonra kızı eve taşıdı. Kardeşi kendine geldiği için rahatlayan Faith, peşlerinden giderken katıla katıla ağlıyordu.

"Una çok aç… Bugün tek lokma yemedi… Biz de yemedik. Oruç tutuyorduk."

"Oruç mu?" dedi şaşkınlıkla Bay Meredith. "Oruç mu?" diye sordu Doktor Blythe.

“Evet… Mezarlıkta *Polly Wolly Doodle*’ı söylediğimiz için kendimizi cezalandırıyorduk,” dedi Faith.

“Çocuğum ben bunun için sizden kendinizi cezalandırmanızı istemedim ki,” dedi Bay Meredith. “Sizi biraz azarladım… Siz de pişman olduğunuzu söyleyince hepinizi affettim.”

“Evet, ama cezalandırılmamız gerekiyordu,” diye açıkladı Faith. “Bu bizim kuralımız… Yani Makbul Davranışlar Kulübü kuralı, bilirsiniz… Eğer yanlış bir şey ya da babamızı utandıracak bir şey yaparsak kendimizi cezalandırıyoruz. Kendi kendimizi yetiştiriyoruz çünkü bunu yapacak başka kimsemiz yok.”

Bay Meredith homurdanırken Gilbert yavaş yavaş düzelmeye başlayan Una’yı görünce rahatladı.

“Demek ki bu çocuk açlıktan bayılmış, biraz yemek yese iyi olur,” dedi. “Bayan Clow acaba siz ona bir şeyler yedirebilir misiniz? Faith’in hikâyesinden anladığım kadarıyla hepsi yese iyi olur yoksa birkaç baygınlık vakasıyla daha uğraşmak zorunda kalabiliriz.”

“Galiba Una ya oruç tutturmamalıydık,” dedi Faith pişmanlık içinde. “Şimdi düşününce sadece Jerry ile benim cezalandırılmam gerekirdi aslında. Konser fikri bize aitti ve içlerinde en büyükleri de biziz.”

Una zayıf ve güçsüz sesiyle, “Ama ben de sizinle *Polly Wolly Doodle*’ı söyledim,” dedi. “O yüzden benim de cezalandırılmam gerekiyordu.”

Bayan Clow elinde bir bardak sütle geri gelirken Faith, Jerry ve Carl da kilere indiler. Bay Meredith ise karanlık düşünceler içine daldığı çalışma odasına çekildi. Demek çocukları kendi kendilerini yetiştiriyorlardı çünkü bunu yapacak *başka kimse yoktu*… Danışacakları bir ses, onlara yol gösterecek bir el bile olmadan kendi minik dünyalarında ikilemlerle boğuşuyorlardı. Faith’in o masum sözleri babasının zihninde birer bomba gibi patlıyordu. Onlara bakacak *kimse* yoktu… Küçük ruhlarını rahatlatacak, minik bedenlerine bakacak *kimse*... Kanepede uzun süre baygın yatan Una ne kadar da kırılgan ve hassas görünüyordu! Minik elleri ne kadar zayıf, küçük suratı nasıl da bembeyazdı! Sanki bir saniye içinde ellerinden kayıp gidecek gibiydi… Cecilia’nın ona özel ilgi göstermesi için yalvardığı küçük, tatlı Una sı… Bay Meredith eşinin ölümünden beri hiç bu kadar acı çekmemişti. Yani kızını baygın görene kadar… Bir şey yapmalıydı ama ne? Elizabeth Kirk’e evlenme mi teklif etseydi? O iyi bir kadındı… Çocuklarına da iyi davranırdı. Eğer Rosemary West’e karşı

beslediği aşk olmasa bunu yapardı. Ama reddedildiği için artık başka bir kadınla evlenmek istemiyordu. Üstelik Rosemary'yi hâlâ unutamamıştı… Unutmaya çalışmış ama başaramamıştı. Rosemary, Kingsport'tan döndükten sonra ilk kez o akşam kiliseye gelmişti. Bay Meredith vaazın sonunda kadını kilisenin kalabalık arka sıralarında fark etmişti. Yüreği deli gibi atmaya başlamış, koro ilahi söylerken oturmuş ve nabzının yavaşlamasını beklemişti. Ona evlenme teklif ettiği geceden beri Rosemary'yi görmemişti. Tekrar vaaz vermek için ayağa kalktığında elleri titriyordu. Yüzü heyecandan bembeyaz olmuştu. Derken Una'nın bayılmasıyla birlikte her şeyi unutmuştu. Şimdi bu karanlık ve sessiz çalışma odasında hepsini hatırlamaya başladı. Rosemary onun için dünyadaki tek kadındı. Başka biriyle evlenmeyi aklından bile geçirmemeliydi. Çocuklarının hatırı için bile olsa, böyle bir fedakârlık yapamazdı. Bu yükü tek başına sırtlanmalı ve daha iyi, daha dikkatli bir baba olmaya çalışmalıydı. Çocuklarına ona danışmaktan korkmamaları gerektiğini anlatmalıydı. Sonra lambayı yaktı ve eline kalın bir ilahiyat kitabı aldı. Biraz kendine gelebilmek için sadece tek bir bölüm okuyacaktı ama beş dakika sonra dünyanın tüm sorunlarını unutup kitabın derinliklerinde kayboldu.

GARİP BİR MASAL

BÖLÜM 29

Haziran akşamının erken saatlerinde Gökkuşağı Vadisi çok keyifli bir yerdi ve açık alanda oturan çocuklar da aynı keyfi hissediyordu. Aşık Ağaçların üzerindeki ziller tatlı tadı çalarken Beyaz Kadın yeşil yapraklardan oluşan eteğini hafifçe salladı. Rüzgâr çevrelerinde yüce gönüllü, samimi bir dost gibi gülerek esiyordu. Boşlukta baş vermeye başlayan genç eğreltiotları mis gibi kokuyordu. Ingleside'ın arkasındaki akçaağaçlardaki bülbüller şakıyordu. Önlerinde uzanan yamaçları bembeyaz tomurcuklu meyve bahçeleri sarmış, günbatımında hepsi de tatlı, görkemli ve mistik bir havaya bürünmüştü. İlkbaharın bu son günlerinde yaşayan her şey mutlu olmalıydı. O akşam Gökkuşağı Vadisi'ndeki herkes mutluydu… Ta ki Mary Vance, Henry Warren'ın hayaletiyle ilgili bir hikâye anlatıp onları korkutana dek.

Jem yanlarında değildi. O, akşamlarını Ingleside'ın tavan arasında, giriş sınavına hazırlanarak geçiriyordu. Jerry göle alabalık tutmaya gitmişti. Walter ise Longfellow'un denizle ilgili şiirlerini okuyordu. Çocuklar gemilerin güzelliği ve gizemi içinde kaybolurcasına onu dinliyordu. Sonra büyüdüklerinde neler yapacaklarını konuştular… Nerelere gideceklerini, hangi uzak kıyıları göreceklerini… Nan ve Di, Avrupa'ya gidecekti. Walter ise Mısır'a gidip Nil Nehri'nden geçen gemileri görmek ve sfenksleri ziyaret etmek istiyordu. Faith misyoner olabileceğini söyledi. İhtiyar Bayan Taylor onun bir misyoner olması gerektiğini söylemişti. Bu da fena bir şey olmazdı, en azından Çin ya da Hindistan gibi doğunun gizemli ülkelerini görürdü. Carl'ın yüreği Afrika ormanlarında atıyordu. Una hiçbir şey söylemedi. O evinde kalmayı düşünüyordu. Ev, dünyadaki her yerden daha güzeldi. Büyüdüklerinde dünyanın dört bir yanına dağılacak olmaları kötü bir şeydi. Bunu düşünmek bile Una ya kendisini yalnız hissettirdi. O, evini çok özlerdi. Mary Vance gelip ortamı berbat edene kadar herkes hayallerini anlatmayı sürdürdü.

"Tanrım, canım çıktı… O tepede saatte yüz kilometre hızla koşmuşumdur. Bailey Evi'nin oradan geçerken çok korktum," dedi.

“Seni korkutan neydi?” diye sordu Di.

“Bilmem. Eski bahçedeki zambakların diplerine bakıyordum, vadide açmayan zambaklar var mı diye bakmak istemiştim. Etraf zifiri karanlıktı ve bir anda bahçenin diğer tarafında gezinen bir şey gördüm. O kiraz ağaçlarının arasında… Beyaz bir şeydi. Ne olduğunu anlamak için biraz durdum. Ama onu görür görmez tabana kuvvet oradan kaçtım. Henry Warren’ın hayaleti olduğundan eminim.”

“Henry Warren kimdi?” diye sordu Di.

“Ve neden bir hayaleti olsun ki?” diye ekledi Nan.

“Tanrım, o hikâyeyi hiç duymadınız mı? Bir de Glen’de büyümüşsünüz. Biraz bekleyin de nefesimi toparlayayım. Size anlatırım.”

Walter heyecanla ürperdi. Hayalet hikâyelerine bayılırdı. Gizemli, dramatik ve maceralı hikâyeler ona iç gıdıklayan bir zevk verirdi. Longfellow birden gözüne eski ve sıradan göründü. Kitabı bir kenara koyup dirseklerinin üzerine yaslandı ve o koca gözlerini Mary Vance’e dikip tüm kalbiyle hikâyeyi dinlemeye koyuldu. Mary çocuğun kendisine bu şekilde bakmamasını istiyordu çünkü eğer Walter ona böyle bakmasa, bu hayalet hikâyesini çok daha güzel anlatabilirdi. Gerilimi arttırmak için biraz süsler, birkaç sihirli ve sanatkâr ekleme de yapardı. Ama şu an gerçeğe bağlı kalmak zorundaydı… En azından kendisine gerçek diye anlatılan şeye.

“Evet,” diye söze başladı. “Biliyorsunuz, İhtiyar Tom Bailey ile karısı otuz yıl önce o evde yaşıyordu. Adamın beş para etmez biri olduğunu, karısının da ondan aşağı kalır yanı olmadığını söylerler. Kendi çocukları yokmuş ama yanlarında Tom’un vefat eden ablasının oğlu yaşarmış. İşte bu oğlan da Henry Warren’mış. Yanlarına geldiğinde on iki yaşındaymış. Tom ile karısının en başından beri çocuğa çok kötü davrandığını söylerler. Onu döver, aç bırakırlarmış. Herkes çocuğun ölmesini istediklerini, böylece annesinden kalan azıcık mirası da ele geçirmek niyetinde olduklarını anlatır. Henry hemen ölmemiş ama krizler geçirmeye başlamış… Epilepsi sanırım… Neyse… Çocuk on sekizine gelene kadar böyle yaşamış. Dayısı onu arka bahçede, sanki bir kum torbasıymış gibi dövermiş çünkü arka bahçeyi kimse göremiyormuş. Ama herkes çocuğun çığlıklarını duyar ve zavallı Henry’nin dayısına, onu öldürmemesi için yalvardığını işitirmiş. Buna rağmen kimse olaya müdahale etmezmiş çünkü İhtiyar Tom öyle pis bir adammış ki onların da başına bela olur diye korkarlarmış. Mesela işine karışmaya çalışan ve rıhtımda yaşayan bir adamın ahırını yaktığını söylerler. Sonunda Henry ölmüş, dayısı ile yengesi herkese onun bir kriz

anında öldüğünü söylese de insanlar onu Tom'un öldürdüğünü düşünmüş. Kısa süre sonra Henry ayaklanıp yürümeye başlamış… Yani o bahçe hayaletliymiş. Geceleri inleyerek ağladığını duyarlarmış. İhtiyar Tom ile karısı o evden taşınıp batıya gitmişler ve bir daha da geri dönmemişler. Evin adı hayaletli diye çıkınca da kimse orayı satın almak ya da kiralamak istememiş. Bu olay otuz sene önce olmuş ama Henry Warren'ın hayaleti hâlâ oradaymış."

"Sen buna inanıyor musun?" diye surat astı Nan. "Ben inanmıyorum."

"Ama iyi kalpli insanlar onu görmüş… Hatta duymuşlar," dedi Mary. "Bir anda yerden fırladığını ve elleriyle bacaklarınıza sarılıp, sağken yaptığı gibi inleyerek ağladığını söylüyorlar. Ben de çalılıkların arasında o beyaz şeyi görür görmez aklıma bu geldi. Bana da sarılıp ağlar diye korkudan neredeyse bayılacaktım. O yüzden kaçtım. Belki de gördüğüm şey bir hayalet değildi ama kendimi riske atamazdım."

"Bence o gördüğün şey Bayan Stimson'ın beyaz buzağısıydı," diye güldü Di. "Hayvan o bahçede otlanıyor… Onu daha önce de gördüm."

"Olabilir ama ben artık eve giderken oradan geçmeyeceğim. Ah, Jerry bir sürü alabalıkla geliyor. Bugün onları kızartma sırası bende. Jem de Jerry de benim Glen'deki en iyi aşçı olduğumu söylüyorlar. Cornelia da kurabiye getirmeme izin verdi ama Henry'nin hayaletini görünce korkudan hepsini yere düşürdüm."

Jerry hayalet hikâyesini duyunca durakladı. Mary, balıkları kızartırken, birkaç ek dokunuş yaparak hikâyeyi tekrarladı. Bu sırada Walter da masayı hazırlayan Faith'e yardım etmeye gitti. Hikâye Jerry'yi fazla etkilemedi ama çok fazla inanmasalar da Faith, Una ve Carl içten içe korkmuşlardı. Diğer çocuklarla birlikte vadide oldukları sürece sorun yoktu ama şölen bitip gölgeler üzerlerine düşmeye başladığında korkudan titreyerek hikâyeyi hatırladılar. Jerry, Blythelarla birlikte Ingleside'a Jem'i görmeye gitti. Bu yüzden Carl, Faith ve Una eve birlikte dönmek zorunda kaldı. Birbirlerine sokularak yürürlerken Bailey Evi'nin bahçesinin önünde hızla geçtiler. Elbette oranın hayaletli olduğuna inanmıyorlardı ama yine de her ihtimale karşı oraya yaklaşmaktan kaçındılar.

SETİN ÜZERİNDEKİ HAYALET

BÖLÜM 30

Faith, Carl ve Una, hikâyenin etkisinden bir türlü kurtulamamışlardı. Aslında hayaletlere inanmazlardı ve daha önce de bir sürü hayalet hikâyesi duymuşlardı. Mary Vance onlara bundan çok daha ürkütücü hikâyeler de anlatmıştı ama çoğunda bahsi geçen yerler ve kişiler çok uzaktaydı. Onları bilmiyor, tanımıyorlardı. O hikâyeleri dinlerken de korkmuşlardı ama sonra hepsi hafızalarından silinmişti. Ama bu hikâye yaşadıkları yerde geçiyordu. O evin bahçesi neredeyse evlerinin dibindeydi… Hatta sevgili Gökkuşağı Vadisi'nin içinde sayılırdı. Sürekli o bahçenin önünden geçerlerdi, oradan çiçekler toplar, köye veya vadiye kestirmeden gitmek istediklerinde orayı kullanırlardı. Ama bir daha asla böyle bir şey yapmayacaklardı! Mary Vance'in o korkunç masalı anlattığı geceden sonra bir daha kesinlikle o bahçenin yakınından bile geçmeyeceklerdi. Bundan ölümüne korkuyorlardı. Ölümüne! Henry Warren'ın acı çeken hayaletinin eline düşmekle kıyaslandığında ölüm bile hiç kalırdı!

Sıcak bir haziran akşamında üçü birden Âşık Ağaçların altına oturmuş, kendilerini çok yalnız hissediyorlardı. O akşam hiç kimse vadiye gelmemişti. Jem Blythe giriş sınavına girmek için Charlottetown'a gitmişti. Jerry ile Walter da ihtiyar Kaptan Crawford'un teknesiyle açılmak için rıhtımdaydı. Nan, Di, Rilla ve Shirley ise anne ve babalarıyla birlikte Rüya Evi görmeye gelen, Kenneth ile Persis Ford'u ziyarete gitmişti. Nan, Faith'i de davet etmiş ama Faith gitmek istememişti. Hiç itiraf etmese de Persis Ford'u biraz kıskanıyordu. Kızın o görkemli şehirli güzelliği hakkında çok şey duymuştu. Hayır, oraya gidip birinin ikinci en iyi arkadaşı olma rolünü üstlenmeyecekti. Una ile hikâye kitaplarını alıp Gökkuşağı Vadisi'ne gittiler, Carl da dere kenarında böcek keşfine çıktı. Alacakaranlığın çöktüğünü ve o bahçenin tedirgin edecek kadar yakınlarında olduğunu fark edene kadar üçü de çok mutluydu. Carl gelip kızların yanına oturdu. İçlerinden eve daha erken gitmiş olmayı dileseler de tek kelime etmediler.

Batıdan sürüklenmeye başlayan kocaman, kadife bulut kümeleri vadinin üzerine yayıldı. Rüzgâr esmiyordu; her yer hayli durgun ve sessizdi.

Bataklıkta binlerce ateşböceği vardı. Herhalde o gece bir peri toplantısı düzenleniyordu. Kısacası Gökkuşağı Vadisi o an gözlerine pek de tekin bir yer gibi gelmedi.

Faith gözlerini korkuyla bahçeye çevirdi. Eğer kanın donması diye bir şey varsa o an Faith Meredith'inki kesinlikle donmuştu. Carl ve Una da kızın baktığı yere baktı ve sırtlarından aşağıya soğuk terler akmaya başladı. Bahçedeki o eski setin üzerindeki çamların arasında beyaz ve şekilsiz bir şey kıpırdıyordu. Çocuklar donup kalarak oraya bakmaya devam ettiler.

"Bu… bu… buzağıdır," diye fısıldadı sonunda Una.

"Bu… bu… buzağı olamayacak kadar büyük," diye fısıldayarak cevap verdi Faith. Ağzı o kadar kurumuştu ki kelimeler ağzından zor çıkıyordu.

Carl bir anda haykırdı:

"Buraya geliyor!"

Kızlar son kez şaşkın bir bakış bir şekilde baktılar. Evet, bu şey setin üzerinden iniyordu. Buzağılar setlerin üzerinden sürünerek inemezdi. Panik içinde ayağa kalktılar. O an üçü de Henry Warren'ın hayaletini gördüklerinden emindi. Ayağa fırlayan Carl öne doğru atıldı. Kızlar da çığlık atarak peşinden gitti. Çıldırmış gibi tepeden koşarak yola çıktılar ve hızla eve girdiler. Onlar evden ayrıldığında Martha teyze mutfakta dikiş dikiyordu ama şu an orada değildi. Doğruca çalışma odasına koştular. Burası da boş ve karanlıktı. Yeniden Ingleside'a gitmeye karar verdiler ama bu kez Gökkuşağı Vadisi'nden geçmeyeceklerdi. Tepeden aşağıya inip korku ve telaşla Glen sokaklarından âdeta uçarak geçtiler. Carl en önde, onlara yetişmeye çalışan Una da en arkada koşuyordu. Çocukları gören herkes acaba şimdi neyin peşindeler diye düşündüyse de kimse onları durdurmadı. Ingleside'ın bahçe kapısına vardıklarında Rosemary West'le karşılaştılar. Kadın ödünç aldığı kitapları teslim etmeye gelmişti.

Çocukların korku dolu yüzlerini ve parlayan gözlerini fark etti. Bu zavallı çocukların bir sebepten ötürü çok korkmuş olduklarını anladı. Bir eliyle Carl'ın, diğer eliyle Faith'in kolunu tuttu. Bu sırada koşarak gelen Una kadına çarptı ve düşmemek için beline sarıldı.

"Çocuklar ne oldu? Neden bu kadar korktunuz?" dedi.

Carl titreyen dişlerinin arasından, "Henry Warren'ın hayaletinden!" diye cevap verdi.

Hikâyeyi daha önce hiç duymamış olan Rosemary West, "Henry Warren'ın hayaleti mi?" diye sordu şaşkınlık içinde.

“Evet,” dedi Faith ve ağlamaya başladı. “Orada… Bailey bahçesindeki setin üzerinde… Onu gördük… Bizi kovalamaya çalıştı.”

Kadın korkudan titreyen üç zavallı çocuğu Ingleside’ın verandasına getirdi. Gilbert ile Anne de Rüya Evi ziyarete gitmişti ama Susan evdeydi, dimdik bir vaziyette kapı eşiğinde belirdi.

“Bu tantana da neyin nesi?” dedi.

Rosemary onlara sarılıp sessizce rahatlatmaya çalışırken, çocuklar ona hikâyeyi bir kez daha anlattılar.

“O gördüğünüz baykuştur,” dedi Susan.

Baykuş mu? Meredith çocukları bundan böyle Susan’ın aklına asla güvenmeyecekti!

Carl hıçkırarak (ki daha sonra öyle hıçkırdığı için kendisinden çok utanacaktı), “Baykuştan milyon kat daha büyüktü,” dedi. “Hem… Tıpkı Mary’nin söylediği gibi… İnliyordu. Bizi yakalamak için setin üzerinden sürünerek aşağıya indi. Baykuşlar hiç sürünür mü?”

Rosemary, Susan’a baktı.

“Onları çok korkutan bir şey görmüşler,” dedi.

Susan oldukça soğukkanlı bir tavırla, “Gidip bir bakayım,” dedi. “Sakin olun çocuklar. Gördüğünüz şey bir hayalet değil. Zavallı Henry Warren’a gelince, eminim huzurla yattığı yerden oldukça memnundur. Geri geldi diye korkmayın sakın. Bayan West, ben gidip bu işin aslı neymiş göreyim.”

Susan, Gökkuşağı Vadisi’ne doğru giderken yanına Gilbert’ın küçük buğday tarlasında kullandığı tırmığı aldı. Tırmık belki hayalet avında kullanılmak için çok uygun bir alet değildi ama yine de varlığı insanın içini rahatlıyordu. Susan, Gökkuşağı Vadisi’ne ulaştığında etrafta görünen bir şey yoktu. Bailey bahçesinin gölgeleri arasında beliren beyazlar içindeki bir davetsiz misafire rastlamadı. Susan cesurca bahçeye girdi ve diğer tarafta iki kızıyla birlikte yaşayan Bayan Stimson’ın evinin kapısını tırmığıyla dürttü.

Bu sırada Ingleside’da, Rosemary West çocukları sakinleştirmeyi başarmıştı. Yaşadıkları şok yüzünden hâlâ ağlıyorlardı ama saçmaladıklarından şüphelenmeye başlamışlardı. Bu şüpheleri, Susan geri döndüğünde tamamen kesinleşti.

“Hayaletinizin ne olduğunu buldum,” dedi Susan sırıtarak ve bir sallanan sandalyeye oturup yelpazesini salladı. “İhtiyar Bayan Stimson bir haftadır o eski bahçede koyun yünlerini kurutmaya çalışıyormuş. Temiz

olduğu için hepsini setin üzerindeki çam ağacına sermiş. Bu akşam da toplamaya gitmiş. Elinde örgüsü olduğu için yünleri omuzuna atıp toplamış ama bu sırada şişlerinden birini de düşürmüş olmalı çünkü hâlâ bulamamış. Eğilip yerde şişini ararken vadiden gelen çığlıkları duymuş. Başını kaldırdığında üç küçük çocuğun koşarak tepeye doğru çıktıklarını görmüş. Çocuklara bir şey olduğunu sanmış ve o kadar korkmuş ki bir süre yerinden kıpırdayamamış. Sonra da evine dönmüş fakat kalbi çok hızlı çarpıyormuş, bütün yaz bu korkuyu üzerinden atamayacağını söyledi."

Meredithler utançtan kıpkırmızı oldular, Bayan West'in avutan sözlerine rağmen utançları geçmedi. Eve giderlerken bahçe kapısında Jerry ile karşılaştılar. Çocuğa pişmanlık içinde her şeyi itiraf ettiler. Ertesi sabah için hemen bir Makbul Davranışlar Kulübü toplantısı ayarlandı.

Faith yatakta, "Bayan West bugün bize ne tatlı davrandı, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf etti Una. "İnsanın üvey anne olunca değişmesi ne kötü."

"Ben değiştiklerine inanmıyorum," dedi Faith büyük bir sadakatle.

CARL KEFARET ÖDÜYOR

BÖLÜM 31

“Neden cezalandırıldığımızı anlamıyorum,” diye surat astı Faith. “Yanlış bir şey yapmadık. Korkmak bizim elimizde olan bir şey değildi ki. Hem babama da bir zararı yok. Sadece bir kazaydı.”

“Korkaklık ettiniz,” dedi Jerry kaşlarını çatarak. “Korkaklığınızın esiri oldunuz. İşte bu yüzden cezalandırılmalısınız. Korkaklığınız yüzünden herkes size gülecek ve ailemizi rezil edeceksiniz.”

“Eğer olayın ne kadar korkunç olduğunu görseydin,” diye ürperdi Faith, “zaten çoktan cezalandırılmış olduğumuzu düşünürdün. Bir daha hiçbir şey uğruna o olayı tekrar yaşayamam.”

“Sen de orada olsan sen de kaçardın,” diye kendi kendine söylendi Carl.

“Yünleri taşıyan ihtiyar bir kadından mı?” diye dalga geçti Jerry. “Ha, ha, ha!”

“İhtiyar bir kadına benzemiyordu,” diye haykırdı Faith. “Mary Vance’in Henry Warren’ın hayaletini gördüğünü söylediği yerde sürünen büyük, beyaz bir şey vardı. Sen gül bakalım, Jerry Meredith ama orada olsaydın böyle gülemezdin. Hem nasıl cezalandırılacakmışız? Bunun âdil olduğunu düşünmüyorum ama ne yapacağımızı öğrenelim bakalım, Yargıç Meredith!”

“Bence,” dedi Jerry, “en suçlu olanınız Carl. Anladığım kadarıyla ilk kaçan o olmuş. Üstelik kendisi bir erkek ve tehlike her ne olursa olsun sizleri koruması gerekirdi. Bunu biliyorsun Carl, öyle değil mi?”

“Sanırım,” diye utançla homurdandı Carl.

“Pekâlâ… Cezan şu… Bu gece saat on ikiye kadar Hezekiah Pollock’un mezarında tek başına oturacaksın.”

“Tamam, ama saatin on iki olduğunu nereden bileceğim?” dedi çocuk suratını asarak.

“Çalışma odasının pencereleri açık, saatin çaldığını duyabilirsin. Unutma, son saniyeye kadar o mezarlıktan ayrılamazsın. Siz kızlara gelince, siz de bir hafta boyunca akşam yemeğinde reçel yemeyeceksiniz.”

Faith ve Una ona boş boş baktılar. Carl'ın cezasının onlarınkinin yanında hafif kaldığını düşünüyorlardı. Bir hafta boyunca reçel sürülmemiş kuru ekmek… Ama kulüpte istisnalara izin verilmezdi. Kızlar epey ciddi bir şekilde, verilen cezayı kabul ettiler.

O gece hepsi tam saat dokuzda yatmaya gitti. Carl ise çoktan mezarın üstüne oturmuş, gece yarısını bekliyordu. Una ona iyi geceler demek için gizlice yanına geldi. Şefkat dolu kalbi Carl için çok üzülüyordu.

"Carl, korkuyor musun?" diye fısıldadı.

"Zerre korkmuyorum," dedi Carl havalara girerek.

"Saat on ikiye kadar gözümü bile kırpmayacağım," dedi Una. "Eğer kendini yalnız hissedersen başını kaldırıp bizim pencereye bak ve yatağımda uyumadan seni düşünüyor olacağımı bil. Bu seni biraz rahatlatır, değil mi?"

"Merak etme, bana bir şey olmaz," dedi Carl.

Kendinden emin tavrına rağmen, evin ışıkları kapanınca Carl kendini epey yalnız hissetti. Babasının çok sık yaptığı gibi, yine çalışma odasında olmasını diledi. O zaman kendisini yalnız hissetmezdi. Fakat o gece Bay Meredith, balıkçı köyünde ölmek üzere olan bir adamın başında dua etmek için çağrılmıştı. Eve muhtemelen gece yarısından sonra dönerdi. Kısacası Carl yalnızlığa katlanmak zorundaydı.

O sırada Glenli bir adam, elinde feneriyle mezarlığın yanından geçti. El fenerinden yansıyan gölgeler, mezar taşlarının üzerine gizemli cadıların ya da şeytanların gölgeleri gibi yansıyordu. Adam gittikten sonra etraf yine karanlığa gömüldü. Gendeki ışıkların hepsi tek tek söndü. Çok bulutlu ve zifiri karanlık bir havaydı. Doğudan esen sert rüzgâr bu mevsime rağmen oldukça soğuktu. Uzaktaki Charlottetown'ın ışıkları az da olsa görünüyordu. Rüzgâr, ihtiyar köknar ağaçlarının arasından uğuldayarak esti. Bay Alec Davis'in uzun mezar taşı karanlıkta hafifçe parladı. Mezar taşının arkasındaki söğüt ağacı, kollarını uzatarak eğilmiş gibi görünüyordu. Dalları kıpırdayan ağacın taşa yansıyan gölgesi yüzünden, sanki taş da hareket ediyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Carl bacaklarını toplayıp mezarın üzerine kıvrıldı. Bacaklarını mezara doğru sallandırmaktan pek hoşlanmamıştı. Ya… Ya Bay Pollock mezardan ellerini çıkartıp ayak bileklerine yapışsaydı? Bir keresinde hep birlikte burada otururlarken bunu Mary Vance söylemişti. Şimdi bunu hatırlayan Carl iyice korktu. Aslında böyle şeylere inanmazdı. Henry Warren'ın

hayaletine de inanmamıştı. Bay Pollock'a gelince… Adam altmış yıl önce ölmüştü. Yani şu an mezarına biri oturmuş oturmamış diye umursayacak hali yoktu. Fakat tüm dünya uyurken, uyanık olmak çok garip ve yalnız bir histi. Karanlığın korkunç ve gizemli güçleri karşısında tek başınaydınız. Carl henüz on yaşındaydı ve şu an çevresi ölülerle kaplıydı. Ah, o saatin bir an evvel on ikiyi vurmasını ne çok istiyordu! Acaba vuracak mıydı? Martha teyze saati kurmayı kesinlikle unutmuştur.

Derken saat on biri vurdu… Daha ancak on bir olabilmişti! O korkunç yerde bir saat daha oturmak zorundaydı. Keşke bakacağı birkaç güzel yıldız olsaydı! Karanlık o kadar yoğundu ki yüzüne doğru bastırıyor gibiydi. Mezarlığın her yerinden hışırtılar duyuluyordu. Carl hem korkudan hem de üşüdüğü için titremeye başladı.

Derken yağmur başladı… Serin ve ince bir yağmur. Carl'ın pamuklu ince bluzu ve gömleği ıslanıverdi. Soğuk, çocuğun kemiklerine kadar işledi. Hissettiği bu soğuk sayesinde zihnindeki tüm korkuları unuttu. Fakat on ikiye kadar burada kalacak ve onurunu kaybetmeden, kendisini cezalandıracaktı. Havanın yağmurlu olacağı söylenmemişti… Gerçi söylenseydi de fark etmezdi. Nihayet sonunda saat on ikiyi vurdu ve Bay Pollock'un mezarından sırılsıklam olmuş, minik bir figür kalktı. Carl eve girip yatağına çıktı. Dişleri titriyordu, bir daha hiç sınamayacağını sandı.

Sabah olduğunda yeniden ısınmıştı. Jerry kardeşinin kıpkırmızı olmuş yüzüne bakar bakmaz telaşla babasını çağırmaya gitti. Bir ölünün yatağının ucunda uzun bir gece geçirmiş olduğu için kendi yüzü bembeyaz olan Bay Meredith hızla odaya girdi. Eve gün ağardığında gelmişti. Tedirgin bir şekilde minik oğlunun üzerine eğildi.

"Carl, hasta mısın?" dedi.

"Şuradaki… mezar taşı… var ya?" dedi Carl. "Kıpırdıyor… Üzerime geliyor… Onu… benden… uzak tutun… Lütfen…"

Bay Meredith telefona koştu. Bay Blythe on dakika içinde rahip evine geldi. Yarım saat sonra eğitimli bir hemşireye telefon edildi ve tüm Glen, Carl Meredith'in zatürre olduğunu öğrenmiş oldu. Bay Blythe düşünceli bir şekilde kafasını iki yana sallarken görülmüştü.

Gilbert takip eden iki hafta boyunca, pek çok gece kafasını iki yana salladı. Zira Carl'ın zatürresi bayağı ileri seviyedeydi. İki haftanın sonunda bir gece Bay Meredith çalışma odasında yere çöküp dua etti, aynı gece Faith ile Una odalarında birbirlerine sarılıp ağladılar, suçluluk duygusu ve

pişmanlıktan deliye dönen Jerry, kardeşinin kapısının önünden ayrılmadı. Gilbert ile hemşire bir an olsun çocuğun başucundan ayrılmadılar. Kızıl şafak vaktine kadar ölümle savaşıp sonunda zaferi kazandılar. Carl hastalığı atlatmıştı. Haberi bekleyen Glen halkına telefon edildi ve herkes rahipleriyle çocuklarını ne kadar çok sevdiklerini anladılar.

"Çocuğun hasta olduğunu öğrendiğimden beri doğru dürüst uyuyamadım," dedi Bayan Cornelia, Anne'e. "Mary Vance de gözleri battaniyedeki yanık deliklerine benzeyene dek ağladı. Carl ıslanana dek mezarlıkta dolaştığı için mi zatürre olmuş? Söylenenler doğru mu?"

"Hayır. Warren'ın hayaletinden çok korktuğu için o gece kendini cezalandırmak adına mezarlıkta beklemiş. Kendi kendilerini yetiştirmek için bir kulüp kurmuşlar ve yanlış bir şey yaptıklarında kendilerini cezalandırıyorlarmış. Jerry, Bay Meredith'e her şeyi anlatmış."

"Zavallı çocuklar," dedi Bayan Cornelia.

Cemaat aralarında para toplayıp ilaç masraflarını karşılayınca Carl çabucak iyileşti. Norman Douglas her gece eve gidip onlara taze yumurtalar ve bir kavanoz Jersey kreması götürdü. Bazen bir saat kalıp çalışma odasında Bay Meredith ile çeşitli konular hakkında sohbet etti. Tepeden tüm Glen'i gören manzarayı izleyip konuştular.

Carl yeniden Gökkuşağı Vadisi'ne gidebilecek kadar iyileştiğinde çocuklar onun onuruna güzel bir ziyafet verdiler. Doktor da onlara katılıp havai fişek patlatmalarına yardım etti. Mary Vance de oradaydı ama hayalet hikâyesi anlatmadı. Bayan Cornelia ona bu konuda Mary'nin asla unutamayacağı güzel bir nutuk çekmişti.

İKİ İNATÇI İNSAN

BÖLÜM 32

Ingleside'daki müzik dersinin ardından evine dönen Rosemary West, yolda Gökkuşağı Vadisi'ndeki gizli su kaynağının olduğu yere doğru döndü. Bu güzelim yer artık onun için pek bir anlam ifade etmediğinden, tüm yaz boyunca oraya uğramamıştı. Gençlik aşkının ilhamını artık taşımıyor ve John Meredith ile olan anıları kadının içini acıtıyordu. Arkasını dönüp vadiye doğru bakarken Norman Douglas'ın havalı havalı eski Bailey evinin bahçesinden tepeye doğru yürüdüğünü gördü. Adam da onu görürse, eve kadar onunla yürümesi gerekecekti ve Rosemary bunu istemiyordu. Bu yüzden su kaynağının yanı başındaki akçaağaçların arkasına saklanıp adamın kendisini görmemesini umut etti.

Fakat Norman onu görmüştü, hatta aslında özellikle onu arıyordu. Norman bir süredir Rosemary ile konuşmak istiyor fakat kadın ondan uzak duruyordu. Rosemary, Norman Douglas'ı hiçbir zaman sevmemişti. Adamın öfkeli halleri, gürültülü konuşmaları, kahkahası kadının hoşuna gitmezdi. Ablası Ellen'ın bu adama neden âşık olduğunu da hiç anlamazdı. Rosemary'nin kendisine karşı hissettiklerinin farkında olan Norman Douglas ise bu duruma gülüp geçerdi. İnsanların kendisinden hoşlanmamaları Norman'ı asla rahatsız etmezdi. Hatta bunu bir iltifat gibi algılar ve karşılık vermezdi. Rosemary'nin çok iyi bir kız olduğunu, kendisinin de ona harika bir kayınbirader olacağını düşünüyordu. Fakat kayınbirader olmadan önce kendisiyle biraz konuşmalıydı. Glen'deki dükkânın önünde dururken Rosemary'nin Ingleside'dan çıktığını görünce istediği fırsatı yakaladığını düşünüp hemen vadiye doğru yol aldı.

Rosemary, bir yıl önce John Meredith'in oturduğu akçaağacın üzerinde sessizce oturuyordu. Minik su kaynağı ışıldıyor, altındaki otları savurarak akıyordu. Eğimli dalların arasından günbatımının kızıl ışıkları süzülmekteydi. Kadının hemen yanında muhteşem yıldızçiçekleri vardı. Bu güzel alan hayali ve sihirli diyarları ve peri masallarındaki o eski ormanları andırıyordu. Fakat Norman Douglas kocaman ve gürültülü adımlarıyla gelip ortamın büyüsünü bozuverdi. Adamın kişiliği sanki bu mekânın bütün

güzelliğini yemiş yutmuştu. Etrafta kızıl sakallı, iri yarı Norman Douglas'tan başka hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Rosemary ayağa kalkıp soğuk bir tavırla, "İyi akşamlar," dedi.

"İyi akşamlar kızım. Otur, otur. Seninle konuşmak istiyorum. Tanrım, bana niye öyle bakıyorsun kızım? Seni yemem… Zaten yemeğimi yedim ben. Otur ve lütfen biraz medeni ol."

"Buradan da sizi gayet iyi duyabiliyorum," dedi Rosemary.

"Kulaklarını kullanabiliyorsan tabii ki duyarsın kızım. Ben sadece rahat olmanı istedim. Böyle ayaktayken çok rahatsızmış gibi görünüyorsun. Her neyse, ben oturacağım."

Norman, bir zamanlar John Meredith'in oturduğu yere oturdu. Aralarında o kadar büyük bir zıtlık vardı ki Rosemary gülmemek için kendini zor tuttu. Norman şapkasını kenara bıraktı ve koca ellerini dizlerine koyup, parlak gözleriyle kadına baktı.

"Haydi ama kızım, bu kadar gerilme," dedi sevecen bir tavırla. Birinden hoşlandığı zaman hayli sevecen olabiliyordu. "Seninle mantıklı ve dostça bir sohbet edelim. Sana sormak istediğim bir şey var. Ellen bunu sana sormayacağını söylediği için ben soracağım."

Rosemary su kaynağına doğru baktı, güzelim kaynak şu an gözüne bir su damlası kadar minik geliyordu. Norman kadını çaresiz gözlerle süzdü.

"Yüzüme bak da bana biraz yardımcı ol," dedi.

"Size ne konuda yardımcı olmamı istiyorsunuz? Bana ne söyleyeceksiniz?" diye surat astı Rosemary.

"Ne soracağımı tahmin ediyorsun, oyun oynamayalım. Ellen'ın bunu sana sormaktan niçin korktuğuna şaşmamalı. Bak kızım, Ellen ile evlenmek istiyoruz. Gayet açık konuşuyorum, öyle değil mi? Anladın mı? Ama Ellen bir zamanlar verdiğiniz budalaca bir sözden onu muaf tutmazsan evlenemeyeceğini söylüyor. Haydi, bunu yapar mısın? Yapar mısın?"

"Evet," dedi Rosemary.

Norman sevinçle ayağa fırlayıp kadının elini sıktı.

"Güzel! Bunu yapacağını biliyordum… Ellen'a da söylemiştim. Bu işin bir dakikada hallolacağından emindim. Şimdi kızım, eve git ve Ellen'a iki hafta içinde düğünümüzün olacağını ve senin de artık bizimle yaşayacağını söyle. Seni o evde yalnız bir karga gibi tek başına bırakacak değiliz, merak etme. Benden nefret ettiğini biliyorum ama… Benimle nefret eden biriyle

aynı evde yaşamak çok eğlenceli olacak! Hayatımız renklenecek. Ellen benimle dalga geçer, sen de beni kızdırırsın. Artık hiç sıkılmayacağım."

Rosemary adama, hiçbir gücün kendisini onun evinde yaşamaya zorlayamayacağını anlatmakla uğraşmadı bile. Adam neşeyle Glen'e geri dönerken, o da sessizce evine doğru yürüdü. Kingsport'tan döndüğünden beri bunun olmasını bekliyordu zira Norman Douglas neredeyse her akşam evlerini ziyarete gelmekteydi. Gerçi Ellen ile konuşmalarında Ellen adamın adını bir kere bile zikretmemişti ama bu ziyaretlerin amacı barizdi. Bu duruma üzülmek Rosemary'nin doğasında yoktu, olsaydı çok üzülürdü. Norman'a karşı soğuk ama medeniydi ve Ellen'la ilişkisinde de herhangi bir değişiklik olmadı. Ama Ellen rahat değildi.

Rosemary eve geldiğinde, ablası St. George ile bahçedeydi. Yıldızçiçekleriyle kaplı patikada karşılaştılar. St. George her sağlıklı ve bakımlı kedi gibi aralarına oturup asil kuyruğunu beyaz patilerinin üzerine kıvırdı.

Ellen gururla, "Daha önce böyle mükemmel yıldızçiçekleri görmüş müydün?" diye sordu kardeşine. "Şimdiye kadarki en güzel yıldızçiçeklerimiz."

Yıldızçiçekleri Rosemary'nin umurunda bile değildi. Bahçedeki varlıklarının tek sebebi Ellen'ın çiçek zevkiydi. Diğerlerinden çok daha uzun ve hepsinin üzerini kaplayacak kadar açmış olan sarı-kırmızı bir yıldızçiçeğini fark etti.

"Şu çiçek," dedi parmağıyla işaret ederek, "Norman Douglas'a benziyor. Hatta onun ikiz kardeşi bile olabilir."

Ellen'ın esmer yüzü kıpkırmızı oldu. Yıldızçiçeklerini çok severdi ama Rosemary'nin sevmediğini biliyordu, o yüzden cevap vermedi. Ama Rosemary'yi gücendirmek de istemedi… Zavallı Ellen, o an buna cüret bile edemezdi. Üstelik Rosemary, Norman'ın ismini ilk kez anıyordu. Bunun bir anlamı olduğunu hissetti.

Rosemary ablasının gözlerine bakarak, "Vadide Norman Douglas ile karşılaştım," dedi. "Eğer benim iznimi alırsanız evlenmek istediğinizi söyledi."

"Öyle mi? Peki, sen ne dedin?" dedi sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışan ama başaramayan Ellen. Rosemary'nin gözlerine bakamıyordu. Yerde yatan St. George'a bakıyor ve çok korkuyordu. Rosemary ya izin verdiğini söyleyecek ya da söylemeyecekti. Eğer izin verirse Ellen çok

pişman olup utanacaktı ama izin vermezse de… Ellen zaten Norman Douglas olmadan da yaşamayı öğrenmişti ama o tecrübeden edindiği dersi çoktan unutmuştu ve bir daha da öğrenmek istemiyordu doğrusu.

"Ona eğer isterseniz evlenmekte özgür olduğunuzu söyledim."

"Teşekkür ederim," dedi gözlerini hâlâ St. George'dan ayıramayan Ellen.

Rosemary yumuşadı.

"Umarım mutlu olursun, Ellen," dedi kibarca.

"Ah, Rosemary…" dedi Ellen ve hayli rahatsız olmuş bir şekilde kardeşinin yüzüne baktı. "Çok utanıyorum. Bunu hak etmiyorum. Sana söylediğim onca şeyden sonra…"

"Bu konuda konuşmayalım," dedi Rosemary kararlı bir tavırla.

"Fakat… Fakat…" diye ısrar etti Ellen. "Artık sen de özgürsün ve John Meredith ile evlenmek için geç kalmadın…"

"Ellen West!" dedi Rosemary kızgın bir şekilde. O tatlılığının altındaki fevriliği gün yüzüne çıkmış ve kadının mavi gözleri bir yalım belirmişti. "Sen aklını mı yitirdin? Benim doğruca John Meredith'e koşup, 'Lütfen efendim, ben fikrimi değiştirdim. Umarım siz fikrinizi değiştirmemişsinizdir,' dememi mi bekliyorsun? Yapmamı istediğin şey bu mu?"

"Hayır… Hayır… Ama biraz cesaret verirsen… Geri dönecektir."

"Asla. O benden nefret ediyor ve buna da hakkı var. Artık bu konuyu açma, Ellen. Sana kin beslemiyorum… Dilediğinle evlenebilirsin. Fakat benim işime karışma."

"O zaman gelip benimle yaşa… Seni burada tek başına bırakamam."

"Sen benim gerçekten Norman Douglas'ın evinde yaşayabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Yaşadığı utanca rağmen Ellen biraz kızdı ve "Neden olmasın?" diye sordu.

Rosemary gülmeye başladı.

"Ellen, ben de seni aklı başında biri sanırdım. Beni o evde yaşarken hayal edebiliyor musun?"

"Neden yaşayamayacağını anlamıyorum. Norman'ın evi yeterince büyük… Kendine ait bir alanın olur. Hem kimse sana karışmaz."

"Ellen, böyle bir şey sözkonusu bile olamaz. Bir daha sakın bu konuyu açma."

“O halde,” dedi Ellen soğuk ve kararlı bir tavırla, “ben de onunla evlenmem. Seni burada tek başına bırakmam. Bu konu hakkında son sözüm budur.”

“Saçmalama, Ellen.”

“Saçmalamıyorum. Kararım kesin. Burada tek başına yaşamayı düşünmen bile tuhaf… En yakın ev iki kilometre uzakta. Sen benimle gelmezsen, ben seninle kalırım. Artık bunu tartışmayacağız.”

“Tartışma kısmını Norman’a bırakıyorum.”

“Ben Norman’ın üstesinden gelirim. Onu gayet iyi idare edebilirim. Senden sözümü geri almam için bana izin vermeni istemedim… Asla da istemem ama Norman bana niçin onunla evlenemeyeceğimi sorunca, ona anlatmak zorunda kaldım. O da bu izni kendisinin isteyeceğini söyledi. Ona engel olamadım. Dünyada öz saygısı olan tek kişinin kendin olduğunu sanma. Ben evlenip seni burada tek başına bırakmayı hiçbir zaman hayal bile etmedim. Benim de senin kadar kararlı olduğumu anlayacaksın.”

Rosemary omuz silkip arkasını döndü ve eve girdi. Ellen, konuşma boyunca gözünü bile kırpmayan ya da bıyığını dahi oynatmadan öylece yatan St. George’a baktı.

“St. George, itiraf ediyorum erkekler olmasaydı dünya çok sıkıcı bir yer olurdu ama bazen keşke hiç olmasalardı diyorum. Şu yarattıkları soruna baksana, St. George… Mutlu hayatımızı resmen alt üst ettiler. John Meredith başladı, Norman Douglas bitirdi. Şimdi ikisi de eli boş kaldı. Norman, Almanya liderinin bu dünyadaki en tehlikeli yaratık olduğu fikrime katılan tek kişi. Ve ben bu insanla kız kardeşim çok inatçı, bense ondan daha inatçı biri olduğum için evlenemiyorum. Bu sözümü bir kenara yaz, St. George… Rosemary parmağını kıpırdarsa o rahip hemen geri döner. Ama yapmayacak, St. George… Asla yapmaz… Buna teşebbüs bile etmez. Ben de işine karışmaya cesaret edemem. Surat da asmayacağım çünkü Rosemary asmamıştı, ben de onun gibi kararlı olacağım. Norman bunu duyunca çılgına dönecek, St. George ama artık kendimizi kaptırıp evlenmeyi bir daha aklımızdan bile geçirmemeliyiz. Ne demişler, *Umutsuzluk özgürlük, umut ise köleliktir*. Neyse, haydi eve gidelim de sana güzel bir ziyafet hazırlayayım, St. George. En azından bu evde tek bir mutlu yaratık olsun bari.”

CARL DAYAK YEMİYOR

BÖLÜM 33

“Size söylemem gereken bir şey var,” dedi Mary Vance gizemli bir havayla.

Faith ve Una kola kola girmiş, Bay Flagg’in dükkânına gitmek için köye doğru yürüyorlardı. Mary’nin sözü karşısında kızlar, “Yine kötü bir şey söyleyecek,” der gibi birbirlerine baktılar. Mary Vance ne zaman onlara bir şey söyleyecek olsa ardından duyacakları şeyler pek de hoş olmuyordu. Sık sık neden onunla görüşmeye devam ettiklerini sorgularlardı ama her şeye rağmen Mary Vance’i seviyorlardı. Aslında o neşeli ve uyumlu bir arkadaştı. Ama keşke onlara bir şeyleri söylemek gibi bir görevinin olduğunu zannetmeseydi!

“Rosemary West’in siz çok yaramaz olduğunuz için babanızla evlenmek istemediğini biliyor muydunuz? Sizi doğru dürüst yetiştiremeyeceğinden korktuğu için babanızın teklifini reddetmiş.”

Una’nın yüreği heyecanla çarptı. Bayan West’in babasıyla evlenmeyeceğini duyunca çok mutlu oldu. Ama Faith hayal kırıklığına uğramıştı.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Ah, herkes öyle söylüyor. Bayan Elliott’ı, Bayan Blythe’la konuşurken duydum. Benim onları duyamayacak kadar uzakta olduğumu sandılar ama benim kulaklarım bir kedininki gibi keskindir. Bayan Elliott, sizin kötü şöhretiniz yüzünden Rosemary’nin çekindiğini söyledi. Babanız artık o eve hiç gitmiyor. Norman Douglas da öyle. Herkes Ellen’ın adamı tek ettiğini söylüyor, tıpkı yıllarca önce onun Ellen’ı terk ettiği gibi. Ama Norman onunla evleneceğini her yerde söylemeye devam ediyormuş. Ben de babanızın işini mahvettiğinizi söylemek istedim çünkü bu çok kötü oldu. Onun birisiyle evlenmesi lazım artık ve bence Rosemary West babanız için en uygun eş.”

“Ama sen bana bütün üvey annelerin kötü kalpli olduklarını söylemiştin,” dedi Una.

“Ah, şey…” dedi Mary şaşkın bir tavırla. “Çoğunun huysuz olduklarını biliyorum ama Rosemary West kimseye kötülük edemez. Eğer babanız gidip de Emmeline Drew ile evlenecek olursa keşke yaramazlık yapmayıp Rosemary’yi korkutmasaydık diye pişman olursunuz. Bu kadar kötü bir şöhretinizin olması ne fena, sizin yüzünüzden babanız doğru dürüst bir kadınla evlenemeyecek. Elbette hakkınızda anlatılanların yarısının bile doğru olmadığını biliyorum ama işte insanın adı dokuza çıktı mı sekize inmiyor. Mesela bazıları geçen gece Bayan Stimson’ın camına taş atanların Jerry ile Carl olduklarını söylüyor, oysa bunu yapan Boyd çocuklarıydı. Fakat korkarım Bayan Carr’ın at arabasına yılan balığını Carl koymuş. Başta ben de inanmamıştım ama Bayan Alec Davis öyle söyledi. Ben de Bayan Elliott’ın yüzüne aynen böyle dedim.”

“Carl ne yapmış?” diye haykırdı Faith.

“Artık herkes konuştuğuna göre size bunun benim söylememin bir sakıncası olmaz sanırım. Herkes geçen hafta bir akşam Carl’ın birkaç çocukla birlikte gölde yılan balığı avladığını görmüş. O sırada Bayan Carr da eski at arabasıyla köprüden geçiyormuş ve arabanın kasasının üstü açıkmış. Carl da ayağa kalkıp kocaman bir yılan balığını arabanın içine atmış. Zavallı kadın Ingleside’a doğru giderken yılan balığı sürünerek at arabasının kasasından çıkıp ayaklarına dolanmış. Kadın da onu gerçek bir yılan sandığı için çok korkmuş ve aniden arabayı durdurmaya çalışmış. Atı afallamış, neyse ki ciddi bir hasar olmamış. Ama Bayan Carr’ın bacakları titremeye başlamış, sonra da ne zaman o yılan balığı aklına gelse fenalaşır olmuş. Zavallı bir ihtiyara yapılamayacak kadar çirkin bir şaka olduğunu söylüyorlar. Bayan Carr düzgün ve iyi bir kadındır ne de olsa.”

Faith ile Una yine birbirlerine baktı. Bu konuyu Mary ile konuşmayacaklardı çünkü bu iş Makbul Davranışlar Kulübü’nün meselesiydi.

Bay Meredith yanlarından geçerken, “Bakın babanız geçiyor,” dedi Mary. “Bizi görmedi bile, sanki burada yokmuşuz gibi geçip gitti. Gerçi ben onu anladığım için bu hallerini pek umursamıyorum ama bazıları umursuyor.”

Bay Meredith onları görmemişti ama o an her zamanki gibi hayal dünyasında değildi. Huzursuz bir şekilde tepeye doğru yürüdü. Bayan Alec Davis az evvel ona Carl ve yılan balığının hikâyesini anlatmıştı, ihtiyar Bayan Carr onun üçüncü dereceden kuzeni olduğu için bu olaya çok kızmıştı. Hatta kızgınlıktan daha fazlasını hissediyordu. Kırılmış ve şaşkına

uğramıştı. Carl'ın böyle bir şey yapacağı aklına bile gelmezdi. Evet, çocuk bazen unutkanlıktan ya da dalgınlıktan bazı hatalar yapabiliyordu ama bu çok farklıydı. Bu, iğrenç bir şeydi. Eve geldiğinde Carl'ın çimenlere yayılmış sabırla bir eşek arısı kolonisini incelediğini gördü. Oğlunu çalışma odasına çağıran Bay Meredith onunla çocuklarının daha önce hiç görmedikleri kadar sert bir ifadeyle konuştu ve bu hikâyenin doğru olup olmadığını sordu.

Yanakları kızaran ama yine de babasının gözlerinin içine cesaretle bakabilen Carl, "Evet," dedi.

Bay Meredith çok şaşırdı. En azından hikâyede biraz abartı olmasını ummuştu.

"Bütün hadiseyi eksiksiz anlat."

"Çocuklar köprüde yılan balığı avlıyordu. Link Drew kocaman ve berbat bir yılan balığı yakaladı. Şimdiye dek gördüğüm en büyük yılan balığıydı. Üstelik ava başlar başlamaz yakalamıştı ve sepeti doldukça doluyordu. Balığın ölü olduğunu sandım, gerçekten öyle sandım. O sırada Bayan Carr arabasıyla köprüden geçiyordu ve bize serseriler deyip derhal evlerimize gitmemizi söyledi. Ama biz ona hiç cevap vermedik baba, gerçekten. Kadın dükkândan geri dönerken tekrar yanımızdan geçti. Çocuklar da bana Link'in tuttuğu yılan balığını arabasının kasasına koyamayacağımı söylediler. Ben de bunun üzerine hayvanı kasaya fırlattım. Kadın tam tepeye varmışken yılan balığı dirilmiş olmalı ki bir çığlık duyduk ve Bayan Carr'ın arabadan atladığını gördük. Çok ama çok üzüldüm. Olay bu işte baba."

Mesele Bay Meredith'in korktuğu kadar kötü değildi ama yine de kötüydü. "Seni cezalandırmam gerek, Carl," dedi üzülerek.

"Evet, biliyorum baba."

"Seni dövmem lazım."

Carl irkildi. Daha önce hiç dayak yememişti. Ama babasının çok üzgün olduğunu görünce buruk bir neşeyle, "Tamam baba," dedi.

Çocuğun neşesini yanlış anlayan Bay Meredith onun mantıksız davrandığını düşündü. Yemekten sonra Carl'a çalışma odasına gelmesini söyledi. Çocuk odadan çıkar çıkmaz, adam kendini sandalyesine atıp kederle düşünmeye başladı. Akşamı Carl'dan daha endişeli geçirdi. Zavallı rahip oğlunu neyle döveceğini bile bilmiyordu. Çocukları dövmek için ne kullanılırdı? Kamış mı? Sopa mı? Hayır, bu zalimlik olurdu. Bir ağaç dalı o

zaman? Maalesef bizzat kendisi gidip ormandan bir dal kesmeliydi. Bunu düşünmek bile acı veriyordu. Derken aklında bir resim belirdi. Yılan balığını gören Bayan Carr'ın dehşet ve korku dolu ufak yüzünü hayal etti… At arabasının tekerlerinin üzerinden nasıl da atlamıştı! Rahip kendini tutamayıp güldü. Sonra da kendine kızdı. Carl'a da hâlâ kızgındı. Bir an evvel o dalı kesmeliydi… Çok da ince bir dal olmamalıydı.

Carl az evvel eve dönmüş olan Faith ve Una ile mezarlıkta bu konuyu konuşuyordu. Kardeşlerinin dayak yiyeceğini duyunca dehşete kapıldılar. Üstelik babaları daha önce böyle bir şey yapmamıştı! Buna rağmen ikisi de üzülerek bunun âdil bir ceza olduğunu söylediler.

"Biliyorsun bu yaptığın çok kötü bir şeydi," diye iç çekti Faith. "Üstelik bu konuyu kulüpte de dile getirmedin."

"Unuttum," dedi Carl. "Ayrıca herhangi bir zararı olmadığını düşündüm. Hayvanın kadının bacaklarına dolandığını bilmiyordum. Ama dayak yiyeceğim ve cezamı çekmiş olacağım."

Carl'ın elini tutan Una, "Çok acır mı sence?" dedi.

"Yok, sanmam," dedi Carl umursamaz bir tavırla. "Hem ne kadar acırsa acısın ağlamamaya kararlıyım. Ağlarsam babam çok üzülür. Zaten yeterince üzüldü. Keşke kendi kendimi güzelce dövüp onu bu görevden kurtarabilseydim."

Carl'ın çok az yediği, Bay Meredith'in ağzına bir lokma koymadığı akşam yemeğinin ardından ikisi de sessizce çalışma odasına geçtiler. Dal masanın üzerinde duruyordu. Bay Meredith onu bulmak için çok vakit harcamıştı. Önce bir tane kesmiş ama gözüne fazla ince gelmişti. Carl için daha sert bir şey bulmalıydı. Bir tane daha kesti ama bu da çok kalındı. Hem zaten Carl yılan balığının öldüğünü sanmıştı. Üçüncü kestiği daha uygun olurdu… Ama masada duran dalı kaldırırken bu da ona çok ağır ve kalın geldi. Daldan daha çok sopaya benziyordu.

"Elini uzat," dedi.

Başını geriye atan Carl, gözünü bile kırpmadan ellerini uzattı. Fakat daha çok küçüktü ve gözlerinde beliren korkuya engel olamadı. Bay Meredith oğlunun gözlerine baktı. Bunlar Cecilia'nın gözleriydi… Ve bir gün ona söylemeye korktuğu bir şeyi itiraf etmeye geldiğinde, Cecilia'nın da gözlerinde aynı ifade vardı. Şu an Carl'ın bembeyaz olmuş yüzündeki gözler, işte o gözlerdi. Daha altı hafta evvel geçirdiği hastalık ve o bitmek bilmeyen gecede kaybedeceğini sandığını minik oğlunun gözleri…

John Meredith dalı yere fırlattı.

“Git,” dedi. “Sen dövemem.”

Babasının yüzündeki ifadenin dayaktan bile daha kötü olduğunu düşünen Carl, mezarlığa koştu.

“Ne çabuk bitti?” dedi Faith. Una da bu sırada Pollock’un mezarında ellerini birleştirmiş sabırsızlıkla oturuyordu.

Carl ağlayarak, “Beni… Beni dövmedi,” dedi. “Keşke dövseydi… Çünkü şimdi kendisini kötü hissediyor.”

Una hemen eve gitti. Babasını rahatlamak istiyordu. Küçük bir fare kadar sessiz bir şekilde çalışma odasının kapısını açıp içeriye süzüldü. Oda dışarıdan vuran alacakaranlık yüzünden loştu. Babası masasında, sırtı ona dönük bir şekilde oturuyordu. Başını ellerinin arasına almış kendi kendine kederli bir şeyler söylüyordu. Una her annesiz ve hassas çocuk gibi, babasının neler hissettiğini hemen anladı. Girdiği gibi sessiz bir şekilde dışarıya çıkıp yavaşça kapıyı kapattı. John Meredith ise içindeki acıları kendi kendine itiraf etmeyi sürdürüyordu.

UNA TEPEDEKİ EVİ ZİYARETE GİDİYOR

BÖLÜM 34

Una üst kata çıktı. Carl ile Faith Gökkuşağı Vadisi'ne gidiyordu. Jerry'nin çaldığı mızıkayı ve Blytheların ona eşlik eden neşeli seslerini duyup bu güzel ayışığında onlara katılmak istemişlerdi. Una'nın canı gitmek istemedi. Yatağına oturup bir süre sessizce ağladı. Herhangi bir kadının sevgili annesinin yerini almasını istemiyordu. Ondan nefret eden ve babasının da ondan nefret etmesine yol açacak bir üvey anne de istemiyordu. Ancak babası çok mutsuzdu ve onu mutlu etmek için yapabileceği bir şey varsa, bunu mutlaka yapmalıydı. Yapabileceği bir tek şey vardı… Ve çalışma odasından çıktığı an o şeyin ne olduğunu bulmuştu. Fakat bunu gerçekleştirmek çok zor olacaktı.

Una yeterince ağladıktan sonra gözlerini silip misafir odasına geçti. Panjurlar ve pencereler uzun süredir açılmadığı için oda epey karanlık ve rutubetliydi. Martha teyze temiz havaya düşkün biri değildi. Fakat zaten evdekiler kapıları kapatmaya zahmet etmediğinden her yer devamlı havalanıyordu. Buna rağmen eve yatıya gelen zavallı rahipler bu odada temiz havaya hasret bir vaziyette uyumak zorunda kalırlardı.

Misafir odasında bir dolap ve dolabın en arkasında da gri bir ipek elbise asılıydı. Una dolaba girip kapısını kapattı. Dizlerinin üzerine çökerek yüzünü ipek elbisenin eteklerine sürdü. Bu annesinin gelinliğiydi. Üzerinde hâlâ sevgi kokan o tatlı parfüm vardı. Una oradayken hep annesini yanında hissederdi… Sanki annesinin önünde diz çökmüş de başını onun kucağına yaslamış gibi gelirdi. Çok dertli olduğu zamanlar hep bu dolaba girerdi.

Gri ipek gelinliğe, "Anne," diye fısıldadı. "Seni asla unutmayacağım ve hep en çok seni seveceğim, ama bunu yapmak zorundayım çünkü babam çok mutsuz. Onun mutsuz olmasını sen de istemezdin, bunu biliyorum. Hem o kadına karşı çok nazik davranacak ve Mary Vance'in üvey anneler hakkındaki sözlerine rağmen onu sevmeye çalışacağım."

Una bu gizli sohbetten aldığı güçle o gece çok güzel uyudu. Tatlı, minik yüzündeki yaş izleri yüzünden çoktan silinmişti.

Ertesi gün en güzel elbisesini giyip en güzel şapkasını taktı. Gerçi bunlar da çok eskiydi. O yaz Faith ile Una dışındaki bütün Glenli kızlar kendilerine yeni kıyafetler almıştı. Mary Vance'in beyaz işlemeli, yakasında ve omuzlarında kırmızı fiyonkları olan çok güzel bir elbisesi vardı. Fakat Una bugün üzerindeki kıyafetleri umursamıyordu. Sadece çok temiz görünmek istiyordu. Yüzünü dikkatle yıkadı. Simsiyah saçlarını saten gibi yumuşacık olana dek taradı. En güzel çoraplarını giyip ayakkabılarını da güzelce bağladı. Aslında ayakkabılarını parlatmak da isterdi fakat cilayı bulamadı. Sonunda evden çıkıp Gökkuşağı Vadisi'ne doğru yürümeye başladı. Fısıldayan ormandan geçti ve tepedeki eve doğru ilerledi. Oldukça uzun bir yürüyüş olmuştu. Una eve vardığında terlemiş ve yorulmuştu.

Rosemary West'in bahçedeki bir ağacın altında oturduğunu gördü. Yıldızçiçeklerinin yanından geçip kadına doğru ilerledi. Rosemary'nin kucağında bir kitap vardı ama kadın rıhtıma doğru bakıyor ve kederli şeyler düşünüyordu. Tepedeki evde hayat, son zamanlarda hiç de keyifli değildi. Ellen ona surat asmasa da bir taş gibi donuk ve sertti. Her ne kadar bir daha bu konuyu açmasalar da aralarındaki bu sessizlik insanı fena halde geriyordu. Eskiden hayatı tatlandıran tüm o tanıdık şeyler artık biraz acıydı. Norman Douglas arada bir çıkıp geliyor ve Ellen'ın fikrini değiştirmeye çalışıyordu. Rosemary bir gün adamın son çare olarak Ellen'ı sürükleyip götüreceğini düşünüyordu. Hatta böyle bir şey olması Rosemary'nin hoşuna bile giderdi. Gerçi yalnızlık dayanılmaz olurdu belki ama en azından kendini bir bombanın üzerinde oturuyormuş gibi hissetmezdi.

Omzuna dokunan minik ve nazik bir el kadını tüm düşüncelerinden ayırdı. Başını çevirince Una Meredith'i gördü.

"Una, bu sıcakta buraya kadar yürüdün mü yoksa canım?"

"Evet," dedi Una. "Ben şey için geldim… Şey…"

Ama ne için geldiğini söylemekte fazlasıyla zorlandı. Sesi titremeye, gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

"Una, tatlım ne oldu? Korkma, anlat haydi."

Rosemary kızın minik omuzlarına kolunu koyup Una'yı kendine doğru çekti. Gözleri çok güzeldi… Dokunuşu o kadar şefkatliydi ki Una birden cesaretini topladı.

"Buraya… sizden… babamla evlenmenizi istemeye geldim."

Rosemary şaşkınlıktan bir süre konuşamadı. Boş gözlerle Una'ya baktı.

“Lütfen kızmayın, Bayan West. Lütfen…” diye yalvardı Una. “Herkes biz çok kötü çocuklarız diye babamızla evlenmek istemediğinizi söylüyor. Babam bu yüzden çok mutsuz. Ben de buraya gelip bizim bilerek yaramazlık yapmadığımızı söylemek istedim. Kötü niyetli çocuklar değiliz. Eğer babamızla evlenirseniz uslu durur ve sözünü dinleriz. Bizimle ilgili hiç sorun yaşamayacağınızdan eminim. Lütfen, Bayan West.”

Rosemary hızlı bir şekilde düşündü. Belli ki dedikodular yüzünden Una’nın aklı karışmıştı. Çocuğa oldukça samimi ve dürüst yaklaşmalıydı.

“Una, tatlım… Babanızla evlenmememin sebebi sizler değilsiniz. Böyle bir şeyi düşünmem bile. Siz kötü çocuklar değilsiniz… Öyle olduğunuzu asla düşünmedim. Sebep başkaydı, Una.”

Una sitem eder gibi kadına bakıp, “Yoksa babamızdan hoşlanmıyor musunuz?” diye sordu. “Ah, Bayan West, onun ne kadar iyi biri olduğunu bilemezsiniz. Sizin için harika bir eş olacaktır.”

İçinde bulunduğu bu garip duruma rağmen Rosemary kendini gülümsemekten alıkoyamadı.

“Gülmeyin ama, Bayan West,” dedi Una. “Babam bu konuda kendisini çok kötü ve çok çaresiz hissediyor.”

“Bence yanılıyorsun tatlım.”

“Yanılmıyorum. Yanılmadığımdan eminim. Ah, Bayan West, babam dün Carl’ı dövecekti. Carl yaramazlık yapmıştı. Ama babam daha önce hiç kimseyi dövmediği için bunu yapamadı. Carl yanımıza gelip babamın çok kötü hissettiğini söyleyince ben de onu rahatlatmak için sessizce yanına gittim. Onu rahatlatmam çok hoşuna gider, Bayan West ama o geldiğimi duymadı, kendi kendine konuşuyordu. Eğer kulağınıza fısıldamama izin verirseniz size onun ne söylediğini anlatırım.”

Una heyecanla fısıldadı. Rosemary’nin yüzü kıpkırmızı oldu. Demek John Meredith onu hâlâ seviyordu. Fikrini değiştirmemişti. Hem böyle söylediğine göre onu gerçekten çok seviyor olmalıydı… Rosemary’nin sandığından da çok… Bir süre sessizce oturup Una’nın saçlarını okşadı. Sonra şöyle dedi:

“Babana bir mektup götürür müsün, Una?”

“Ah, yoksa onunla evlenecek misiniz, Bayan West?” dedi Una heyecanla.

Rosemary’nin yanakları yine kızardı. “Olabilir. Eğer o da isterse tabii.”

“Çok sevindim… Çok sevindim,” dedi Una ama sonra dudakları titremeye başladı. “Ah, Bayan West, babamı bize karşı çevirmeyeceksiniz, bizden nefret etmesine neden olmayacaksınız, değil mi?” dedi.

Rosemary yine şaşkın gözlerle bakmaya başladı.

“Una Meredith… Sence ben böyle bir şey yapar mıyım? Bu fikri kafana kim soktu senin?”

“Mary Vance üvey annelerin böyle olduklarını söyledi. Hepsi de üvey çocuklarından nefret eder ve babalarını onlara karşı kışkırtırmış. Bunu ellerinde olmadan yaptıklarını söyledi. Üvey annelik onlara bunu yaptırıyormuş.”

“Seni zavallı çocuk! Buna rağmen, yine de sırf baban mutlu olsun diye yanıma gelip benden onunla evlenmemi istedin demek? Sen ne tatlı bir çocuksun böyle, tam bir kahramansın. Ellen’ın deyimiyle, kaya gibi sağlam bir çocuksun! Şimdi beni çok iyi dinle canım… Mary Vance çok fazla şey bilmeyen, budala bir kız. Bazı konularda da oldukça yanılıyor. Babanızı size karşı kışkırtmayı hayal bile etmem. Ben hepinizi zaten çok seviyorum. Annenizin yerini almak da istemiyorum. Hepinizin yüreğinde onun apayrı bir yeri var. Fakat üvey anne olmak gibi bir niyetim de yok. Ben sizin arkadaşınız, yardımcınız ve dostunuz olmak istiyorum. Sence de bu çok güzel olmaz mı, Una? Faith, Carl, Jerry ve sen beni dostunuz ya da ablanız olarak görseniz?”

“Ah, bu çok güzel olur!” dedi Una sevinçle. Yüzü birden aydınlandı. Kollarını Rosemary’nin boynuna doladı. O kadar mutluydu ki kanatlanıp uçabilirdi.

“Kardeşlerinin de üvey anneyle ilgili fikirleri seninki gibi mi?”

“Hayır. Faith, Mary Vance’e hiç inanmadı. Ben de ona inanmakla budalalık etmişim. Faith sizi zaten çok seviyor… Zavallı horozonun yendiği günden beri seviyor sizi. Jerry ve Carl da bu fikri çok beğendi. Ah, Bayan West, bizimle yaşamaya geldiğinizde bana yemek yapmayı, dikiş dikmeyi ve başka şeyleri de öğretir misiniz? Hiçbir şey bilmiyorum. Merak etmeyin, başınızı ağrıtmam… Hızla öğrenmeye çalışırım.”

“Canım, size elimden geldiği kadar yardım eder ve bildiğim her şeyi öğretirim. Ama şimdi bu konudan hiç kimseye söz etmeyeceksin, tamam mı? Baban izin verene dek Faith’e bile anlatmayacaksın, olur mu? Kalıp benimle çay içersin değil mi?”

“Ah, çok teşekkür ederim ama… Ama bence geri dönüp şu mektubu babama görürsem daha iyi olur,” diye kekeledi Una. “Göreceksiniz yakında yine çok mutlu olacak.”

“Anladım,” dedi Rosemary. Eve girdi ve bir not yazıp Una’ya verdi. Ufaklık sevinçle koşarak evine doğru giderken Rosemary de arka veranda da bezelye ayıklayan Ellen’ın yanına gitti.

“Ellen, az evvel Una Meredith gelip benden babasıyla evlenmemi istedi,” dedi.

Ellen başını kaldırıp kardeşinin yüzünü inceledi.

“Sen de evleneceksin misin?” dedi.

“Öyle görünüyor.”

Ellen bir süre daha bezelye ayıklamaya devam etti. Sonra birden ellerini yüzüne götürdü. Simsiyah gözleri yaşlarla doluydu.

“Umarım ikimiz de çok mutlu oluruz,” dedi yarı ağlar, yarı güler bir vaziyette.

Bu sırada rahip evinde, Una Meredith hayli mutlu ve zafer kazanmış gibi gururlu bir eda ile babasının çalışma odasına girip masasına bir mektup bıraktı. Adamın solgun yüzü, gayet iyi tanıdığı bu güzel el yazısını görünce birden heyecanla parladı. Mektubu açtı. Çok kısaydı ama adam yirmi yıl boyunca o mektubu hep okudu. Rosemary, o akşam gün batımında kendisiyle Gökkuşağı Vadisi’ndeki su kaynağında buluşmasını istiyordu.

KAVALCI GELSİN BAKALIM

BÖLÜM 35

“Demek ki,” dedi Bayan Cornelia, “bu ayın ortasında çifte düğün var.”

Eylül ayının başlarında, serin bir akşamdı. Anne oturma odasındaki şömineyi yakmış ve Bayan Cornelia da ateşin başına yerleşmişti.

“Ne güzel bir şey… Özellikle de Bay Meredith ve Rosemary için,” dedi Anne. “Kendim evlenirken nasıl mutlu olduysam onlar için de o kadar mutluyum. Hatta geçen akşam Rosemary’nin duvağını görmeye gittiğimde kendimi yine gelin gibi hissettim.”

“Eşyalarının bir prensese yakışacak kadar şık olduğunu söylediler,” dedi gölgeli bir köşede Shirley’ye sarılarak oturan Susan. “Beni de davet ettiler, bir akşam ben de görmeye gideceğim. Anladığım kadarıyla Rosemary beyaz, ipek bir gelinlik giyip beyaz bir duvak takacakmış. Ellen ise denizci mavisi bir elbise giyecekmiş. Çok mantıklı bir seçim yaptığını söylemeliyim, sevgili Bayan Blythe ama ben olsaydım beyaz giyerdim. Böylece kendimi tam bir gelin gibi hissederdim.”

O an Anne gözünde beyaz gelinlikti ve beyaz duvaklı Susan’ı canlandırdı ama biraz abartılı buldu.

“Bay Meredith’e gelince,” dedi Bayan Cornelia, “nişanlanmak bile onu çok değiştirdi. İnanın bana eskisi gibi hayaller âleminde gezmiyor artık. Balayındayken çocukları tanıdıklarına bırakıp rahip evini kapatacağını duyunca çok sevindim. Yoksa Martha teyze bir ay boyunca o evde çocuklara bakamaz, biz de her sabah acaba ev yandı mı diye kontrol etmek zorunda kalırdık.”

“Martha teyze ile Jerry bize geliyor,” dedi Anne. “Carl da Elder Clow’un evine gidecek. Kızların nereye gideceklerini duymadım.”

“Ah, onları ben alıyorum,” dedi Bayan Cornelia. “Bunu zaten seve seve yapacaktım ama Mary Vance başımın etini yiyip durdu. Kadınlar Yardım Derneği damatla gelin dönmeden evvel rahip evini baştan aşağı temizleyecekler. Norman Douglas da kileri sebzeyle dolduracakmış. Bu aralar Norman Douglas çok değişti, inanın bana. Hayatı boyunca sevdiği Ellen West ile evleneceği için çok heyecanlı. Ellen seneler önce okuldayken

kukla gibi bir adamla evlenmem derdi. Norman'ın bir kuklayla uzaktan yakından alakası yok zaten."

Güneş Gökkuşağı Vadisi'nin üzerinde batıyordu. Göl, ihtişamlı bir mor, altın sarısı, yeşil ve kırmızı karışımı renklere bürünmüştü. Doğudaki tepelerin üzerindeki gökyüzü açık maviydi ve kocaman, bembeyaz bir dolunay tıpkı gümüş bir balon gibi gökyüzünde yükselmeye başladı.

Çocukların hepsi vadideydi: Faith ve Una, Jerry ve Carl, Jem ve Walter, Nan, Di ve Mary Vance… Bu akşam Jem'in Gökkuşağı Vadisi'ndeki son akşamı olduğu için özel bir kutlama yapıyorlardı. Yarın, Queens Academy'ye başlamak üzere Charlottetown'a gidecekti. Bu neşeli arkadaş grubu dağılacağı için, her ne kadar güzel bir kutlama yapıyor olsalar da hepsinin yüreği biraz buruktu.

"Bakın, günbatımında kocaman bir altın saray duruyor," dedi Walter parmağıyla işaret ederek. "Şu parlak kuleye bakın… Etrafında dalgalanan kırmızı bayraklar var. Belki de bir fatih savaştan dönüyordur ve bu bayrakları da onun onuruna asmışlardır."

"Ah, keşke eski günlerde olsaydık," diye haykırdı Jem. "Asker olmayı çok isterdim… Zaferler kazanan yüce bir komutan. Büyük bir savaş görmek için her şeyi verirdim doğrusu."

Jem bir gün asker olacak ve dünyanın görüp görebileceği en büyük savaşa tanıklık edecekti ama buna daha çok vardı ve annesi ilk erkek evladının hatırına o eski günlerin artık bittiğine ve Kanadalı erkeklerin *babalarının ruhları ve Tanrı'nın tapınakları adına* bir daha asla savaşmak zorunda kalmayacaklarına şükredecekti.

Büyük Savaş'ın* gölgesi henüz soğuk rüzgârlarını estirmeye başlamamıştı. Pek çok genç delikanlı belki de Fransa'da, Gelibolu'da ya da Filistin'de savaşarak ölecekti. Oysa hepsi de önlerinde uzun bir hayatın beklediği okullu çocuklardı ve yürekleri onların aşkıyla çarpan kızlar ise umutları ve hayalleri olan birer yıldıza benziyordu.

*** Birinci Dünya Savaşı. (e.n.)**

Günbatımı şehri yavaş yavaş kırmızı ve altın sarısı rengini bürürken, büyük fatihin görkemi de ağır ağır solup gitti. Vadinin üzerine alacakaranlık çökerken küçük grup sessizleşti. Walter o gün yine çok sevdiği şiir kitaplarından birini okuyordu ve aklına, bir zamanlar yine böyle bir akşamda vadiye doğru inen Fareli Köyün Kavalcısı geldi.

Hem arkadaşlarını biraz heyecanlandırmak istediğinden hem de bazı şeyler o istemeden de olsa dudaklarından dökülmeye başladığından, Walter hayal kurar gibi konuşmaya başladı.

"Kavalcı yaklaşıyor," dedi. "Onu ilk gördüğüm o akşamdan daha çok yaklaştı. Uzun, siyah pelerini uçuşuyor. Kavalını çalıp duruyor… Jem, Carl, Jerry ve ben onun peşinden gidip dünyayı dolaşmalıyız. Dinleyin… O çılgın müziğini duyabiliyor musunuz?"

Kızlar ürperdi.

"Şaka yaptığını sen de biliyorsun," dedi Mary Vance. "Keşke yapmasan çünkü çok gerçekçi yapıyorsun. Şu ihtiyar Kavalcı'dan nefret ediyorum."

Fakat neşeyle gülmeye başlayan Jem ayağa kalktı. Çatık kaşları ve korkusuz gözleriyle, üzerinde durduğu o minik tepecikte muhteşem görünüyordu. Bu diyarda onun gibi binlercesi daha vardı.

Elini sallayarak, "Bırakın da Kavalcı gelsin ve bizler de onu karşılayalım," diye bağırdı. "Peşinden seve seve tüm dünyayı gezerim."